

ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ

ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ

MATRABHASHEYALLI KALIKE
(LEARNING IN MOTHER TONGUE)

Copyright ©

All rights reserved with the publishers

Compiled by:

Mr. Riyaz Ahmed & Mr. Syed Mujtaba Hasan Razvi

An initiative of Students Islamic Organisation of India
(SIO), Karnataka

Published by:

WHITE DOT PUBLISHERS

D-300, Abul Fazl Enclave,

Jamia Nagar, Okhla, New Delhi-25

Email: wdp@sio-india.org

www.wdp.co.in

First Impression: May 2016

Price: Rs.100/-

Pages:

Printed at:

Ayser Graphics

11/3, Makkah Masjid Road, 5th Main,

Ganga Nagar, R.T. Nagar Post, Bengaluru-32

ಲಬೀದ್ ಆಲಿಯಾ

ರಾಜ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಸ್.ಐ.ಓ., ಕರ್ನಾಟಕ

ಮೊದಲ ಮಾತು

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರಾಡುವ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಭಿಭಾಷ್ಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಅದು ಕೇವಲ ಪದ ಪುಂಜಗಳ ಸಂವಹನ ಅಥವಾ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದು ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಕಲೆ, ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ತಲೆಮಾರಿಗೆ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿರುವ ಏಕೈಕ ಅಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಮಗು ತಾಯಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ ನಂತರ ಅದು ಬೆಳೆಯುವ ಪರಿಸರದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾ ಭಾಷಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯುವ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವು ಕುಸಿಯಲು ಒಂದು ಕಾರಣ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಕರಗತ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮವು ವಸ್ತು ಅಥವಾ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬಹುದಾದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ಥಿತಿ, ರುಚಿ, ಬಣ್ಣ, ಅಥವಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಆಳ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಡಿಸಬಹುದೆಂಬ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಹಕಾರಿಯಾದ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಅದು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ರಚನಾತ್ಮಕ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಬೇಕು. ನೆಲ್ಸನ್ ಮಂಡೇಲರು ಹೇಳಿದಂತೆ “ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅವನ ತಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ಅವನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ”.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಹಲವಾರು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ 1994ರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದ ಐದನೇ ತರಗತಿಯ ವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಕಡ್ಡಾಯ. ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದವರಿಗೆ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡವೂ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಮೂರನೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅವರಿಗೆ ಐಚ್ಛಿಕ ಮಾತ್ರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ. ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದವರಿಗೆ ಮೂರನೆ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಐಚ್ಛಿಕ, ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯು 1993ರಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಪ್ರಶಂಸೆಗೂ ಪಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ನೀತಿ ಕೇವಲ ಸರ್ಕಾರಿ ಮತ್ತು ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅನುದಾನರಹಿತ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಈ ಭಾಷಾನೀತಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ದೂರ ಇಡಲಾಯಿತು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸದೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಎಂಬ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಯಿತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ಪರಿಸರಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪರಿಸರಭಾಷೆ/ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಅದೇರೀತಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇರುವುದೂ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸದೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿಯ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಂವೇದನಾಶೀಲರಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಕೌಟುಂಬಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನಿಜ ಜೀವನದೊಂದಿಗೆ ತಳುಕು ಹಾಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳಿತು ಮತ್ತು ಕೆಡುಕುಗಳ ಅಂತರ ಮತ್ತು ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಅಂತರವನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಬುನಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅಳತೆ

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಮತ್ತು ಅವನಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ಪ್ರೋಷಣೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥಾವಾ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೂವರು ತಾಯಿಯಂದಿರು ನೀರು ಸೇದಲು ಕೊಡದೊಂದಿಗೆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ತಾಯಿಯ ಮಗ ಎದುರಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮೊದಲನೆಯವಳು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಮಗ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದಳು. ಆ ಹುಡುಗ ಹಾಯ್ ಮಾಮ್, ಹೆಲೋ ಆಂಟಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದ. ನಂತರ ಎರಡನೆಯವಳ ಮಗ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಾಗ, ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು ಇವನೇ ನನ್ನ ಮಗ. ನಗರದ ಏಕೈಕ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದೂ ಕೂಡ ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಸಿಲೆಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದ. ಮೂರನೆಯವಳ ಮಗ ಬಂದೊಡನೆ ಅಮ್ಮ ಎಂದು ಓಡಿ ತಾಯಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ದಿಂಬಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ಹುಡುಗ ಯಾವ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವನಾಗಿರಬೇಕು? ಯಾವ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವನಾಗಿರಬೇಕು? ಉತ್ತರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯ ಮತ್ತು ಈಕ್ಯೂಗಳ ಸಮಾನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಿಂಪತಿ(ಅನುಕಂಪ)ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎಂಪತಿ(ಸ್ವಾತ್ಮಾರೋಪ)ಗೆ ತರಬೇತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಬಡತನ, ಹಸಿವು, ದುಃಖ ಸುಖ, ಸೋಲು, ಗೆಲುವು, ಆಶೆ ಮತ್ತು ನಿರಾಸೆಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ತೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅದು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ರವರ ಪ್ರಕಾರ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತಾಯ್ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಯ ಮಹತ್ವ ಮತ್ತು ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು 31/1/2010ರಲ್ಲಿ ಟೈಮ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬರೆದ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿ, ತಾನು ನಡೆಸಿದ ಅಧ್ಯಯನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಓದುಗರ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ.

1. ಎರಡನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಯದಿದ್ದರೆ, ಮುಂದೆ ಅವರು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚು.

2. ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ 45:60 ಪದಗಳನ್ನು ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ತಾನು ಏನು ಓದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುವುದು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಓದುವುದರಿಂದ ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಗೆ ವಾಕ್ಯದ ಮೊದಲು ಓದಿರುವ ವಿಚಾರ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತದೆ.
3. ವೇಗವಾಗಿ ಓದಲು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಎಂಟು ವರ್ಷ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದರೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಜ್ಞಾನದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ.
4. ಓದಿನ ವೇಗತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಬೇಕು. 45-60 ಪದಗಳಷ್ಟು ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಬರುವವರೆಗೆ, ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುವುದು.
5. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿತ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ, ಜರ್ಮನ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯುನೆಸ್ಕೋ ಕೂಡ ತಾಯ್ನುಡಿಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದೆ. ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಗೊಂದಲವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಸುಮಾರು 83 ಶೇಕಡ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಪ್ರೋಫೆಸರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಕುರಿತು ಹಲವಾರು ಆತಂಕಗಳು ಇವೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹಿಂದುಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತಿ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲಾಗದೆ ಅವಕಾಶ ವಂಚಿತರಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ

ದುಡಿಮೆಯ ಅವಕಾಶದ ಕೊರತೆ ಮುಂತಾದ ಹಲವಾರು ಗೊಂದಲಗಳು ಇಂದು ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ. ಆದರೆ ಈ ಗೊಂದಲಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅರ್ಥ ಶೂನ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಾಸ್ತವಿಕವೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ತಮ್ಮ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರು, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರವಾದಿಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಆಯಾ ಸಮುದಾಯದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಜನರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬಸವಣ್ಣರವರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಚನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ, ಪ್ರವಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದ್‌ರಿಗೆ(ಸ) ಅವತೀರ್ಣವಾದ ಕುರ್‌ಆನ್ ಅರಬಿಯಲ್ಲಾಗಿತ್ತು. ವೇದಗಳು ಅಂದಿನ ಜನರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಮೀರಾದಾಸ್ ಮತ್ತು ಸಂತ ಕಬೀರರು ಅಂದಿನ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್, ನೆಲ್ಸನ್ ಮಂಡೇಲಾರವರು ತಮ್ಮ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿ ವಿಶ್ವಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಹೀಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ಇಂದು ನಾವು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕಾದ ವಾಸ್ತವ.

ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೋಷಕರ ಮುಂದಿಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಆತಂಕ, ಅಭದ್ರತೆ, ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಚಿಂತಕರ, ಭಾಷಾತಜ್ಞರ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೊರತರಲು ಸಹಕರಿಸಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಿಯಾರ್ಯ್ ಅಹ್ಮದ್, ಮುಜ್ತಬಾ ರಝಿಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಲಬೀದ್ ಆಲಿಯಾ

ರಾಜ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಸ್.ಐ.ಓ., ಕರ್ನಾಟಕ

ಕಛೇರಿ ಕೊಠಡಿ ಸಂಖ್ಯೆ 206
2ನೇ ಮಹಡಿ ವಿಧಾನಸೌಧ
ಬೆಂಗಳೂರು 560001
ದೂರವಾಣಿ: 080 22246945

ಡಾ. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ,
ಬೆಂಗಳೂರು

ಸಂದೇಶ

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಮತ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದು ಮಕ್ಕಳ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾದುದು ಎಂದು ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದ ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದು ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಡೆಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಸೇರಿದಂತೆ ಪ್ರಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಖಚಿತ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ನೇಮಿಸಿದ್ದ ವಿವಿಧ ಆಯೋಗಗಳು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿವೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವಾಗ ಸಮಾನ ಏಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು, ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಮೂಲಮಟ್ಟದಿಂದ ಅಳಿಸಲು ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಕೇವಲ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬದುಕಿನ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ, ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೂಡಾ ಆಗಿದೆ.

ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೋಷಕರ ಮುಂದಿಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಆತಂಕ, ಅಭದ್ರತೆ, ಅನ್ಯಭಾಷಾ ವ್ಯಾಮೋಹ, ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಕೂಡೆಂಟ್ಸ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆರ್ಗನೈಸಿಂಗ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕರ್ನಾಟಕವು “ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೊರತರುತ್ತಿರುವುದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ತಜ್ಞರ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಿರುವ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಗಣಿಸಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತಾ, ಶುಭವಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

(Dr. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ)

ಪರಿವಿಡಿ

» ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ	11
» ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣೆ	13
» ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸ	16
» ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಉಪಬಂಧಗಳು	20
» ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ:	29
ಅ) ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	
ಆ) ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಅಂಕಿಸಂಖ್ಯೆಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	
ಇ) ತೌಲನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	
» ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಾನಮಾನ	39
» ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ?	40
» ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ	41
» ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು	43
» ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರ ದೃಷ್ಟಿ	51
» ಪೋಷಕರ ಕಾಳಜಿ ಹಾಗೂ ಪರಿಹಾರ	52
» ಲಿಪಿಗಳಿಲ್ಲದಿರುವ ಭಾಷೆಗಳವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಯಾವುದಾಗಿರಬೇಕು?	57
» ಉಪಸಂಹಾರ	60
» ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಮಿತಿ ಎಷ್ಟು?	65
- ಡಾ. ಡಿ.ಪಿ. ಪಟಾಯಕ್	
» ಭಾರತದ ಭಾಷಾಪರಿಸ್ಥಿತಿ - ಜಿ.ಎನ್. ದೇವಿ	75
» ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು	82
- ಶ್ರೀ ಪ್ರಶಾಂತ್ ನಾಯಕ್, ಗೋವಾ	
» ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಇರುವ ಇತಿಮಿತಿಗಳು	100
- ಡಾ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ರಾವ್	

» ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ- 1956ರಿಂದ 2015ರ ವರೆಗಿನ ಒಂದು ಪಯಣ - ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ	112
» ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ - ಮೂಲಭೂತ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳು - ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ	120
» ಒಡಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ - ಡಾ. ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ನಾಯಕ್	122
» ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿ: ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉದಾಹರಣೆ - ಇ. ಅಣ್ಣಾಮಲೈ	132
» ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ - ಉಷಾದೇವಿ, ಐನವೂಲು	140
» ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಮತ್ತು ಡೋಗ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ - ಓಂಕಾರ್ ಎನ್ ಕೌಲ್	150
» ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಮಾತೃಭಾಷೆ - ಶಿಕ್ಷಣ, ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಕೇಲಿಕೈ - ಪ್ರೊ. ಜೋಗಾ ಸಿಂಗ್	164
» ಆಕರಗಳು	167

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ

“ಪಾರಂಪರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಲು ಅವನ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾದ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ವಿಫಲವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊರತೆ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ”. (ಡ್ಯೂಯಿ 1938, ಪು. 67)

ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆ. ಪುಸ್ತಕವು ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ನೀಡಿರುವ ಹಾಗೂ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ, ಕೆಲವು ತಾತ್ವಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳು, ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಂದು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಾನದ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಾತ್ವಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಉದ್ಧರಣೆಗಳು, ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಷಯಗಳು ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕವು 23ನೆಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನದ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಈ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೌಲನಿಕವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸುಮಾರು ಶೇ. 100ರಷ್ಟು

ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವ ದೇಶಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ನಂತರ, ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಭಾರತದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಆಯಾ ದೇಶಗಳ ಜಿಡಿಪಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಮೇಲ್ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವ ಮೂರು ದೇಶಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹೇರಿದರೆ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಂತರ ಮುಕ್ತಾಯದ ನುಡಿಗಳೂ, ಹಾಗೂ ಆಕರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯೂ ಇವೆ.

ಇವುಗಳ ನಂತರ ಖ್ಯಾತ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಇತರ ಹಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣೆ

ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಸರಳವಾದ ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣೆಯೆಂದರೆ 'ಒಂದು ಮಗುವು ತನ್ನ ಶೈಶವದಿಂದ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಮಾತೃಭಾಷೆ' ಎಂಬುದು.

ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆ, ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಎಲ್1) ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಅಥವಾ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಭಾಷೆ, ಅಥವಾ ಅವನು ಸರಾಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಭಾಷಿಕ ಅಸ್ಥಿತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆಧಾರವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆ. ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಪ್ರಥಮಭಾಷೆಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗದೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜನಾಂಗೀಯ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಭಾಷೆಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಛವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಯರಿಂದ ಪಡೆದ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ, ಕಲಿಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಕಲಿತ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿಬೇಕೆಂಬುದಿಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ, ಭಾಷಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆತ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ತಾಯಿನುಡಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿತವರೆಂದು ಜಾಹಿರಾತನ್ನು ನೀಡಿದ್ದು,

ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರೊಡನೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತೆಳು ನೆನಪನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರಾಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಪ್ರಚಲಿತವಿಲ್ಲದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವರೆಂದು ನಮಗೆ ನಂತರ ತಿಳಿದುಬಂದರೆ, ಆ ಶಾಲೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂಭವವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾಷಾಂತರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದರೆ, ಅದು ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

'ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಛವು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಅದು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತನ್ನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಬೀರುತ್ತದೆ.' (ಎನ್. ಪೋಕೋರ್ನ್, ಚಾಲೆಂಜಿಂಗ್ ದ ಟ್ರಡಿಷನಲ್ ಆಕ್ಸಿಯೋಮ್ಸ್: ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಲೇಷನ್ ಇನ್‌ಟು ಅನಾನ್-ಮದರ್‌ಟಿಂಗ್ - ಜಾನ್ ಬೆಂಜಮಿನ್ಸ್, 2005).

ಇವಾನ್ ಇಲಿಚ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಚರ್ಚಿನ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ಮಾತೃಭಾಷೆ' ಎಂದು ಪ್ರಥಮಬಾರಿಗೆ ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಛವನ್ನು 'ಪೂಜ್ಯ ತಾಯಿಯಾದ ಚರ್ಚ್' ಮೊದಲು ಉಪಯೋಗಿಸಿತು, ಮತ್ತು ನಂತರ ವಸಾಹತುಪ್ರದೇಶಗಳೆಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯಿಂದ ಪಡೆದ ಕೊಡುಗೆಯೆಂಬಂತೆ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 18ನೆಯ ಶತಮಾನದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಧೋರಣಗಳಿಂದ 19ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬದಲಾಗಲು ವಿದೇಶೀ ಮಿಷನರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ.

ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ಹಲವಾರು ಪೂರ್ವ ಏಷಿಯಾ ದೇಶಗಳಂತೆ ಹಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 'ಮಾತೃಭಾಷೆ' ಅಥವಾ 'ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ' ಎಂಬ ಪದಗುಚ್ಛವನ್ನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಹಾಗೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗೀಯ ಪಂಗಡಗಳ ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ (ಉದಾ. ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ನನಗೆ

ವಿಷಾದವೇನೂ ಇಲ್ಲ). ಸಿಂಗಪುರದಲ್ಲಿ, ತಾಯಿನುಡಿಯೆಂದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜನಾಂಗೀಯ ಭಾಷೆ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಸಾಹತಿನಿಂದಾಗಿ ನೆಲೆ ನಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರದ ಜನ ವಿಭಾಗದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ.

ಜೆ.ಆರ್.ಆರ್. ಟೋಕಿನ್ ತಾನು 1955ರಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ವೇಲ್ಸ್' ಎಂಬ ಉಪನ್ಯಾಸ ದಲ್ಲಿ, 'ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ' ಮತ್ತು 'ತೊಟ್ಟಿಲ ಭಾಷೆ(ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆ)'ಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ. 'ತೊಟ್ಟಿಲ ಭಾಷೆ'ಯನ್ನು ಮಗುವು ತನ್ನ ಮೊದಲ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತರೆ, 'ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ'ಯು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅದು ಬಹುಶಃ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಜೀವನದ ನಂತರದ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಅದು ವಿಶೇಷವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. (ತಮಗೆ ವೆಸ್ಟ್ ಮಿಡ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್‌ನ 'ಮಿಡ್ಲ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್'ನ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಒಲವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಟೋಕಿನ್ ಅವರೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ).

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸ

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವಾಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ- ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ಉಸ್ಮಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಈ ಎರಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡೋಣ.

ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ:

ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಭಾರತದ ಮೊದಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾವಾಚ್ಯವು ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿತ್ತು. 'ನಲಂದ'ವೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಡುವವನು ಎಂದರ್ಥ. ಆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಗುಪ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಕುಮಾರಗುಪ್ತ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಸತಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಊಟ, ವಸತಿಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಒದಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ವೇದಗಳು, ಹೀನಯಾನ ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಸಾಂಖ್ಯ ಮತ್ತು ಯೋಗ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯಗಳಾದ ತರ್ಕ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಖಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರ, ವೈದ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲೆಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಮೂಲೆಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪೂರ್ವ ಏಷಿಯಾದ ಹಲವು ದೇಶಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತನ್ನತ್ತ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಅವರು ಪ್ರವೇಶ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರವೇಶ

ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಎಷ್ಟು ಕಠಿಣವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದರೆ, ನೂರರಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಉಸ್ತಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ:

ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಸ್ತಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಉರ್ದುವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿದ ಮೊದಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಇಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಗಣಿತಗಳನ್ನೂ ಉರ್ದುವಿನಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ನವಾಬ್ ಉಸ್ತಾನ್ ಅಲಿ ಖಾನ್ 1918ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಬೋಧನೆಗೂ ಉರ್ದುವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ನಂತರ ಉರ್ದುವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವಂತೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಉಸ್ತಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ಸೈಯದ್ ನಿರೂಪ್ ಉಲ್ ಹಸನ್ ರಝಿಯವರು ತಾವು ಉರ್ದುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದರೂ ತಮಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟವೂ ಎದುರಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸೈಯದ್ ನಿರೂಪ್ ಉಲ್ ಹಸನ್ ರಝಿಯವರು ಕರ್ನಾಟಕದ ಮಾನ್ಯ ರಾಜ್ಯಪಾಲರ ಬಳಿ ವಿಶೇಷ ಕಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಿಯುಕ್ತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ, ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಇಲಾಖೆಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾದರು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯವಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದರು. 'ಉರ್ದುವಿನ ಬದಲಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನಾವು 'ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ:

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ:

ಮೊದಲನೆಯ ವಿಶ್ವಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ, ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಗೋಖಲೆ ಮತ್ತು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಟೀಕಿಸಿದ್ದರು. ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿದು, 1917ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಮಖಾಯಿಲ್ ಸ್ಯಾಡ್ಲರ್ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಆಯೋಗವನ್ನು ರಚಿಸಿತು.

ಸ್ಯಾಡ್ಲರ್ ಆಯೋಗವು ಭಾರತೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿರಿಸಿತ್ತು. 1854ರ ಆದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದ್ದ ನೀತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ತನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ, “ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಗಳನ್ನು ಸುಸಂಗತವಾಗಿ ಮೇಳೈಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಭಾರತದ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು” ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. “ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸಿದ ನಂತರ, ತನ್ನದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು, ಅದನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತಹ ತರುಣ ಜನಾಂಗವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಬಲವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪದವಿಪೂರ್ವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀಡಲು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುರಿತು ಬೇರೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿತು. ಸ್ಯಾಡ್ಲರ್ ಆಯೋಗವು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗೆಗೆ ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸನ್ನು ನೀಡಿತು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ, ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಸೂಚಿಸಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ವಿಶ್ವಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಯುದ್ಧಾನಂತರದ ಶಿಕ್ಷಣದ ನೀತಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. 1944ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಲಹಾಕಾರರಾಗಿದ್ದ ಸರ್. ಜಾನ್ ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊತ್ತ, ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಸಾರ್ಜೆಂಟ್ ಅವರು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಅವರ ಆಯೋಗವು ಈ ಮುಂದಿನ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿತ್ತು:

1. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿರಿಸಬೇಕು. ಇದು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಬೇಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕು.

2. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ:

ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಹೊಸ ಮತ್ತು ಪುನರ್ರಚಿಸಲಾದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಗಳಿಗೆ ಸಂಯೋಜಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸರಕಾರವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಗೃಹಖಾತೆಯ 1948ರ ಅಧಿಕೃತ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು: “ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಮುಂತಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳು ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳೊಡನೆ ಸಂಯೋಜಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಗಬಹುದು; ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿ, ಅಗತ್ಯವಾದರೆ ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಹೊರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಯೋಜನೆಗೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುವುದು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ತನ್ನ 30ನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದದ ಮೂಲಕ ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಮತ್ತು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ನೀಡಿರುವುದರಿಂದ, ಮೇಲಿನ ಸೂಚನೆಯು ಸೂಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿನಿಯಮಗಳು
ಮತ್ತು ಉಪಬಂಧಗಳು

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ
ಉಪಬಂಧಗಳು

ಭಾಗ 17

ಅಧ್ಯಾಯ 4 - ವಿಶೇಷ ನಿರ್ದೇಶನಗಳು

350 ಎ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು
ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು:

ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ವರ್ಗಗಳವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರ
ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ
ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ರಾಜ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಳಗೆ
ಇರುವ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಅಂತಹ
ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾದರೂ
ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ತಮಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಿದ
ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದಾಗಿದೆ.

350 ಬಿ. ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು:

1. ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಿಂದ
ನೇಮಕಗೊಂಡ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿರತಕ್ಕದ್ದು.
2. ಈ ಸಂವಿಧಾನದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ
ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ರಕ್ಷಣೆಗಳಿಗೆ
ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ
ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು

ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಈ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸಲ್ಲಿಸುವ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಸ್ಥಿತನ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುವಂತೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಆದೇಶವನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

351. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕುರಿತು ನಿರ್ದೇಶನ:

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸಲು ತಕ್ಕದಾದ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಅದು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು, ಅದರಲ್ಲಿನ ಅಥವಾ ಸಂವಿಧಾನದ ಎಂಟನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ, ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತಾರದಂತೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದಲೂ ಪದಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿಯು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

1963ರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷಾ ಅಧಿನಿಯಮ

(1963ರ 19ನೆಯ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಅಧಿನಿಯಮ, 1967ರ ವರೆಗೆ

ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಿದಂತೆ)

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಥಿತನ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ಕೆಲವೊಂದು ಅಧಿನಿಯಮ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವ ಅಧಿನಿಯಮ. ಭಾರತದ ಗಣರಾಜ್ಯದ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಿತನಿಂದ ಈ ಅಧಿನಿಯಮವು ಅನುಮೋದಿತವಾಗಲಿ:

ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ದಿನಾಂಕ:

1. ಈ ಅಧಿನಿಯಮವು 1963ರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷಾ ಅಧಿನಿಯಮವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡಲಿ
2. ಇದರ ಮೂರನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದವು 1965ರ ಜನವರಿ

26ರಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರಲಿ, ಮತ್ತು ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ ಉಳಿದ ವಿವಿಧ ಪರಿಚ್ಛೇದಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಅಧಿಕೃತ ಗೆಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ದಿನಾಂಕಗಳಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

ವಿವರಣೆಗಳು:

ಈ ಅಧಿನಿಯಮದಲ್ಲಿ, ಸಂದರ್ಭವು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ -

- ಅ) 'ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕ' - ಮೂರನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 1965ರ ಜನವರಿ 26 ಎಂದೂ, ಮತ್ತು ಈ ಅಧಿನಿಯಮಗಳ ಇತರ ಪರಿಚ್ಛೇದಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆ ಪರಿಚ್ಛೇದಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕವೆಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.
- ಆ) 'ಹಿಂದಿ' ಎಂದರೆ, ದೇವನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆ:

(1) ಸಂವಿಧಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ 15 ವರ್ಷಗಳವರೆಗಿನ ಅವಧಿಯು ಮುಗಿದ ನಂತರವೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಹಿಂದಿಯ ಸಹಭಾಷೆಯಾಗಿ -

ಅ) ಅಂತಹ ದಿನಾಂಕದಂದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ, ಮತ್ತು

ಆ) ಸಂಸತ್ತಿನ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ.

- ಮುಂದುವರಿಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಅಲ್ಲದೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರದ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜ್ಯವೊಂದು ತಾನು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲದ ರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ನಡೆಸುವ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ತಾನು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪತ್ರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ

ಅದರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನುವಾದವನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಅಲ್ಲದೆ, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರದ ರಾಜ್ಯವು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದೊಡನೆ ಯಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ಯಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬೇರೊಂದು ರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ಯಾಗಲಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡಗಳು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವನ್ನು ಒಡ್ಡುವುದಿಲ್ಲ.

(2) ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡ (1)ರಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಹಿಂದಿ

ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು -

ಅ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸಚಿವಾಲಯ ಅಥವಾ ಇಲಾಖೆ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿಯ ಮತ್ತು ಇತರರ ನಡುವೆ;

ಆ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸಚಿವಾಲಯ ಅಥವಾ ಇಲಾಖೆ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಡುವೆ;

ಇ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಚೇರಿಗಳ ನಡುವೆ

- ಪತ್ರ ವ್ಯವಹಾರವು ನಡೆಯುವಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ (ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ) ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು.

(3) ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡ (1)ರಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಕೆಳಕಂಡ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು -

ಅ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ, ಅದರ ಸಚಿವಾಲಯ, ಇಲಾಖೆ, ಕಚೇರಿ, ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕಚೇರಿ - ಇವುಗಳಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟ ಠರಾವುಗಳು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆದೇಶಗಳು,

ನಿಯಮಗಳು, ಜಾಹೀರಾತುಗಳು, ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ವರದಿಗಳು, ಅಥವಾ ಪತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿಕೆಗಳು;

ಆ) ಸಂಸತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಅಥವಾ ಎರಡೂ ಸದನಗಳ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುವ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಥವಾ ಇತರ ವರದಿಗಳು;

ಇ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ, ಅದರ ಸಚಿವಾಲಯ, ಇಲಾಖೆ, ಕಚೇರಿ, ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕಚೇರಿ - ಇವುಗಳ ಒಪ್ಪಂದ ಪತ್ರಗಳು, ಅವುಗಳು ನೀಡುವ ಅನುಮತಿ ಪತ್ರಗಳು, ಪರವಾನಿಗೆಗಳು, ಪ್ರಕಟಣಾ ಪತ್ರಗಳು, ಟೆಂಡರ್ ಪ್ರಪತ್ರಗಳು.

(4) ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡ (1), (2) ಅಥವಾ (3)ಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು 8ನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ, ಅದರ ಯಾವುದೇ ಸಚಿವಾಲಯದ, ಇಲಾಖೆಯ, ಕಚೇರಿಯ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಗಮನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಈ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಲ್ಲಂತಹ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅನನುಕೂಲವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.

(5) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ

ಶಾಸನಸಭೆಗಳು ಅನುಮೋದಿಸಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಈ ಕುರಿತು ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ತನಕ ಪೂರ್ವೋಕ್ತ (1) (ಅ), (2), (3) ಮತ್ತು (4) ಉಪಖಂಡಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಮಿತಿ -

1. 3ನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಮೂರುವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಪೂರ್ವಾನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿತವಾದ ನಿರ್ಣಯದ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಗುವುದು.
2. ಈ ಸಮಿತಿಯು ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತು ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಇವರಲ್ಲಿ 20 ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಹಾಗೂ 10 ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಸದಸ್ಯರುಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವರನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಯಾ ವಿಧಾನ ಸಭೆ ಮತ್ತು ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತು ಅನುಪಾತೀಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ, ಆಯಾ ಸದಸ್ಯರು ವರ್ಗಾಯಿಸಬಹುದಾದ ಒಂದೇ ಮತವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಆರಿಸತಕ್ಕದ್ದು.
3. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರಿಗೆ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಸಮಿತಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿರಬೇಕು. ತದನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಆ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಕಳಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು.
4. ಮೇಲಿನ (3)ನೆಯ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವರದಿಯನ್ನು

ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಸಂಪೂರ್ಣ ವರದಿಯ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ನೀಡಬಹುದು. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ನೀಡಿದ ಆದೇಶವು 3ನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದದ ಆಶಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರಬಾರದು.

ಕೇಂದ್ರ ಕಾನೂನುಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾಂತರ, ಇತ್ಯಾದಿ. -

(1)ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಮತ್ತು ತರುವಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಅಧಿಕಾರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ

ಅ) ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸನ ಅಥವಾ ಅವರಿಂದ ಹೊರಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯ, ಅಥವಾ ಆ) ಸಂವಿಧಾನದ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸನದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆದೇಶ, ನಿಯಮ, ವಿಧಿ ಅಥವಾ ನಿಬಂಧನೆಗಳ

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಅನುವಾದವನ್ನು ಅಧಿಕೃತವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

(2)ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ, ಸಂಸತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಸದನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವ ಮಸೂದೆಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವುಗಳ ಹಿಂದಿ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ನಿಯಮಗಳ ಅನ್ವಯ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಅಧಿನಿಯಮಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾಂತರ:

ತಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ತನ್ನ ಅಧಿನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರು ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ ಇತರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿರುವ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸಂವಿಧಾನದ 348ನೆಯ ವಿಧಿಯ 3ನೆಯ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನ ಸಭೆಯು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಅಧಿನಿಯಮಗಳನ್ನು

ಅಥವಾ ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರು ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಪತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಅಥವಾ ಅದರ ನಂತರ ಪ್ರಕಟಿಸತಕ್ಕದ್ದು; ಹಾಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಹಿಂದಿಯ ಅನುವಾದವನ್ನು ಅಧಿಕೃತವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು.

ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು:

ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಅಥವಾ ಅದರ ತರುವಾಯ, ರಾಜ್ಯವೊಂದರ ರಾಜ್ಯಪಾಲರು, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯ ಪೂರ್ವಾನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ತೀರ್ಪನ್ನು ಅಥವಾ ಆದೇಶವನ್ನು ನೀಡಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಸಮ್ಮತಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಆದೇಶ, ತೀರ್ಪು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡಿದರೆ, ಅದರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನುವಾದವನ್ನು ಕೂಡ ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ:

- (1) ಈ ಅಧಿನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು, ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಗೆಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬಹುದು.
- (2) ಈ ಪರಿಚ್ಛೇದದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿಯಮವನ್ನೂ, ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ನಂತರ, ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳ ಮುಂದೆ, ಮೂವತ್ತು ದಿನಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಕಲಾಪವನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಹ ಒಂದೇ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಎರಡು ಸಮಾವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಹಾಗೆ ಮಂಡಿಸಿದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಅದರ ನಂತರ ಬರುವ ಮೊದಲ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಸದನಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಥವಾ ಅಂತಹ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರೆ, ಅಂತಹ ಮಸೂದೆಯು ಮುಂದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಆ

ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದಾಗಲಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡುವಂತೆ ಇರಬಾರದು.

ಕೆಲವೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ:

ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ 6 ಮತ್ತು 7ನೆಯ ಪರಿಚ್ಛೇದಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ನಿಯಮಗಳು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

**ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ
ಘೋಷಣೆ
ಎರಡನೆಯ ವಿಭಾಗ - ಶಿಕ್ಷಣ**

23ನೆ ವಿಧಿ

1. ಸೀಮೆಯು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಅದು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆಡವಲು ಶಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಾಡಬೇಕು.
2. ಸೀಮೆಯು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವು ತನ್ನ ಆಡು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಶಿಕ್ಷಣವು ನೆರವಾಗಬೇಕು.
3. ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಶಿಕ್ಷಣವು ತನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು.
4. ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ತತ್ವಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯುವ ಹಕ್ಕು ಇರಬೇಕು.

24ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳವರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯು ತಮ್ಮ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ

ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ-ಪೂರ್ವ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಪ್ರೌಢ, ತಾಂತ್ರಿಕ, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ವಯಸ್ಕಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಾಹಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

25ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳೂ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಯಸುವ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾನವ ಹಾಗೂ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಂದರೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳು, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು, ಹಣಕಾಸು, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಲಕರಣೆಗಳು, ಪಾರಂಪರಿಕ ಮತ್ತು ನವೀನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ.

26ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ-ಸಮುದಾಯಗಳವರೂ ತಮ್ಮ ಜನತೆಯು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ, ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ನೆರವಾಗುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

27ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾಸಮುದಾಯಗಳವರೂ ತಮ್ಮ ಸದಸ್ಯರು ಅವರ ಸಾಕ್ಷರತೆ, ಅವರ ಹಿಂದಿನವರು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಭಾಷೆ ಮೊದಲಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವಾಗುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

28ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳವರೂ, ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಇತಿಹಾಸ, ಭೂಗೋಳ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಜ್ಞಾನವನ್ನು, ಹಾಗೂ ಅವರು ಬಯಸಿದ ಇತರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಆಳವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

30ನೆ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳವರ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನದ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ

ಅ) ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ:

2010ರ ಇಎಫ್‌ಎಯ ವರದಿಯು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ: “ಜನಾಂಗೀಯ ಅಥವಾ ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ (ಅಥವಾ) ಯಾವುದೇ ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಉತ್ತಮವಾದ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶಾಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರೆ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ, ಅತೀ ಕಡಿಮೆ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ” (ಪುಟ 25). ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ತಮ್ಮ ಮನೆಮಾತಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸುಮಾರು 221 ದಶಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ-ಎಲ್1) ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಥವಾ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆ-ಎಲ್2) ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರಬೇಕು. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆಯೇ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನಾಡದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ (ಸ್ಕುಟಾಬ್-ಕಂಗಾಸ್, 2000, ಪುಟ 105). ಆದರೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ (ನೋಡಿ: ಬೆನ್ಸನ್ 2004 ಬಿ; ಟ್ರಡೆಲ್ 2005; ಎಸ್‌ಐಎಲ್ 2006; ಯುನೆಸ್ಕೋ 2006; ಕೊಸೊನೆನ್ 2009; ಯಂಗ್ 2009). ಪರಿಚಿತವಿರುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು 'ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಓದು ಮತ್ತು ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಭಾಷಿಕ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು (ಬೆನ್ಸನ್ 2004ಎ, ಪುಟ 1). ಅಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿದ್ದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವರು ನೋಡುವ ಪ್ರತೀಕಗಳೊಡನೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಭಾಷಿಕ ಕೌಶಲವನ್ನು, ಅಂದರೆ ಓದುವುದನ್ನು, ಅವರದಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರತೀಕಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನಗ್ರಹಣದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ದುಬಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ 'ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಂಠಪಾಠಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸುಲಭ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಜಾರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಯಸುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು, ವಿಷಯಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಗತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನೇ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ 'ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯು ಶಿಥಿಲವಾಗಿದ್ದರೂ, ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್2) ಕಲಿಸಲು ಇದು ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ (ಟ್ರಡೆಲ್ 2005, ಪು. 239; ಕೊಸೊನೆನ್ ಅಂಡ್ ಯಂಗ್ 2009, ಪು. 13). ಮಗುವಿಗೆ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಕಲಿಸಲು ಸಮಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಯಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಆ ಮಗುವು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ

ಎಂಬುದು ಮಿಥೈ ಎಂದು ಬಲ್ಡೊಫ್ ಮತ್ತು ಕಪ್ಪಾನ್ ಗಮನಿಸಿದ್ದಾರೆ (2004, ಪು 6). ಆದರೆ ಅಂತಹ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಾಣದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಶರಣುಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ದೂರಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಕರೆತರುವುದಾಗಲಿ, ಹಾಗೆ ತಂದಾಗ, ಅವರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲೀ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ಹೊಸ ಜ್ಞಾನವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರ ಅರಿವಿಗೆ ತರಲು ಅವರು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್ 2) ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರೆಗೂ ಕಾಯುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ನಡುವೆ ವಿಷಯದ ಅರ್ಥವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂವಹನವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ, ಕಂಠಪಾಠಮಾಡುವ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಪರಸ್ಪರ ಒಡನಾಟದ ಮೂಲಕ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯನ್ನು, ವೈಫಲ್ಯಗಳನ್ನು, ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೊರೆಯುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ, ಆತ್ಮಗೌರವವನ್ನು, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತದೆ (ಯುನೆಸ್ಕೋ 2006, ಪುಟಗಳು 2-3). ಸಂವಾದಗಳು, ಸಂಪರ್ಕಗಳು ಪರಿಚಿತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ, ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ (ಎಲ್ 1) ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸರಾಗವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಸಂವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮುಕ್ತವಾಗಿ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೃಪ್ತಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಡುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಆಗುತ್ತಿದೆ ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ತಮಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾದಾಗ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವೈಫಲ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿರುವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯರಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವಂತೆ ಅಥವಾ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಯೋಚಿಸದೆ ಬಾಯಿಪಾಠಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಸರವು

ಮೂಡಿ ಅನುತ್ತೀರ್ಣವಾಗುವ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ವಿಫಲವಾಗುವ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತವೆ (ಬೆನ್ಸನ್ 2004, ಪು. 2).

ಆ) ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ:

- ▲ 2011ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 75.4% ಇದ್ದು ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 16ನೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ, ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ, ಅದು 23ನೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ.
- ▲ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 8.495 ದಶಲಕ್ಷವಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿ ಮುಂದುವರಿದುಕೊಂಡು ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವವರು 1.884 ದಶಲಕ್ಷ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇದರ ಅರ್ಥ, 6.611 ದಶಲಕ್ಷ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗೂ ಇಂತಹವರ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ. 77.8ರಷ್ಟು ಇದ್ದು, ಈ ಪ್ರಮಾಣವು ಅತ್ಯಂತ ಅಗಾಧವಾದುದಾಗಿದೆ. ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವವರ ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರಬೇಕೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ನಾವು ಬರಬಹುದು.
- ▲ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕುರಿತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡುವವರ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ:

ಕನ್ನಡ - 64.75%	ಉರ್ದು - 9.72%
ತೆಲುಗು - 8.34%	ತಮಿಳು - 3.82%
ತುಳು - 3.4%	ಕೊಂಕಣಿ - 1.8%
ಮರಾಠಿ - 3.95%	ಮಲಯಾಳಮ್ - 1.7%
ಕೊಡವ - 0.3%	

- ▲ ನಾವು ಮೇಲಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಭವನೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್ 1) ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿರುವುದೇ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.
- ▲ ಭಾಷಾಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದುದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದರೆ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇವಲ 75.4%ರಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಸ್ಥಗಿತವಾಗಿದೆ? ಸರಕಾರವು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ಅನುದಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ 'ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ'ದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದರೂ, ಇಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯ ಸಾಕ್ಷರತೆಗೆ ಬಡತನವು ಕಾರಣವಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.
- ▲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದಿರುವುದರ ಕಾರಣವು ಈ ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ (ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ) ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಶಾಲೆಗಳ ಪಾಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಮರ್ಥರಾಗದೆ ಇರುವುದೇ ಆಗಿದೆ.

ಇ) ತೌಲಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ:

ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿರುವ ಇತರ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

1) ಕೇರಳ

ಕೇರಳದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 93.91%. ಕೇರಳವನ್ನು 1991ರ ಏಪ್ರಿಲ್ 18ರಂದು 'ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸಾಕ್ಷರ ರಾಜ್ಯ'ವೆಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ, ಅದು ಕೆಳ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ 0.59%, ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ 0.52% ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ 1.29% ಇದೆ. ಈ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪ್ರಮಾಣವು ದೇಶದ ಇತರ ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಕೇರಳದ ಎಲ್ಲಾ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಮಲೆಯಾಳಂ ಆಗಿದೆ.

ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಖಾಸಗಿ, ಅನುದಾನಿತ ಮತ್ತು ಅನುದಾನವನ್ನು ಪಡೆಯದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮಲೆಯಾಳವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುವ ಹಾಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಕೇರಳದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗ ಯಾವ ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

1) ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ

ಲಕ್ಷದ್ವೀಪವನ್ನು ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶವನ್ನಾಗಿ 1956ರಲ್ಲಿ ಘೋಷಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಾ ದ್ವೀಪವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಒಂದೊಂದು ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಒಂದರಂತೆ, ಒಟ್ಟು ಒಂಬತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕಟ್ಟಡವಾಗಲಿ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. 1951ರ ಜನಗಣತಿಯಂತೆ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 15.23% ಇತ್ತು. ಪೌಢ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ನಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷದ್ವೀಪದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಈ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಯಿತು.

- ಈ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ
- ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೂಡ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸೋಣ.

ಲಕ್ಷದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ:

ಲಕ್ಷದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾದರೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಲೆಯಾಳಂ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮಗಳಾಗಿವೆ. ಇದು ಈ ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ಸಾಧಿಸಲಾಗಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಭಿಯಾನ, ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ ವಯಸ್ಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮೊದಲಾದ ಸರಕಾರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಆಕರ್ಷಕವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷರತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಅಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರದ ಮುತುವರ್ಜಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

3) ಮಿರೋರಂ:

ಮಿರೂಂ ಭಾಷೆಯು ಮಿರೋರಂನ ಮಾತೃಭಾಷೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆದರೆ, ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರೂಂ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 2011ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷರತೆಯು 91.58%ರಷ್ಟಿದೆ. ದಾಖಲಾತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ 150.7ರಷ್ಟು ಇದ್ದು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಿರೋರಂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 919 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರೂಂ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ, 859 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ 661 ಮತ್ತು 679. ಈ ರಾಜ್ಯದ ಶೇ. 95ರಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರೂಂ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ನಾವೀಗ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ದಾಖಲಾತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸೋಣ. (ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ).

ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 97,160 ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದಾಖಲಾದರೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಈ ಪ್ರಮಾಣವು 68,992.

5ರಿಂದ 7ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ದಾಖಲಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ 43,997 ಮತ್ತು 21,374.

8ರಿಂದ 11ನೆಯ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿನ ಈ ಪ್ರಮಾಣವು ಕ್ರಮವಾಗಿ 34,653 ಮತ್ತು 15,599.

ಮಿರೋರಂನ ಜನತೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಈ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಇದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೇವಲ ಶೇ. 8ರಷ್ಟನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ಈ ರಾಜ್ಯದ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಶೇ. 100ರಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲು ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ? ನಾವು ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು 'ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷರ ರಾಜ್ಯ'ವನ್ನಾಗಿ ಏಕೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಈಗ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

4) ಕರ್ನಾಟಕ

ಈ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಸಾಕ್ಷರತೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಮಾಣವು ಶೇ. 75.4ರಷ್ಟಿದ್ದು, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಾನ 23ನೆಯದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ತ ಮಂಡಳಿಗಳಿದ್ದರೂ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮವು ಸೂಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕೆಲವು ಎಲ್‌ಕೆಜಿಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆಯು 2x1 ಇದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೆಡೆ, ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಬೋಧನೆಯು 12x1 ಇದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯ 'ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆ'ಗಳನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಇರುವುದು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪೂರ್ಣ ವಿಕಸನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದು ಆಯಾ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆ. ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದರೆ ಇದು ನಮಗೆ ಸ್ಪಟಿಕದಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಏಕೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನಾವು ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಭಾರತವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ಆ ದೇಶಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸೋಣ:

ಭಾರತ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಾನ

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 74.4% ಇದೆ. ಅಂಡೋರ, ಫಿನ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್, ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯಾ, ಲಕ್ಸಂಬರ್ಗ್ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು 99% ಇದೆ.⁵ ಅಲ್ಲಿರುವ ಜನತೆಗಳಿಗೂ ಭಾರತದ ಜನತೆಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೂ ಯಾವುದು? ಅಂಡೋರದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವಂತಹ ಸ್ನಾನಿಷ್, ಕ್ಯಟಲಾನ್, ಫ್ರೆಂಚ್ ಮತ್ತು ಪೋರ್ಚುಗೀಸ್ ಭಾಷೆಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿವೆ. ಫಿನ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್‌ನತ್ತ ನಾವು ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಫಿನ್ನಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ಸ್ವೀಡಿಷ್ ಕರಾವಳಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಮತ್ತು ಅಬೊ ಅಕಾಡಮಿಯಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಸ್ವೀಡಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಸಂವಿಧಾನವು ಜನರಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಆ ದೇಶದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.⁶

ಲಕ್ಸಂಬರ್ಗ್‌ನಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಲೆಟ್ಜಂಬರ್ಗಿಷ್, ಫ್ರೆಂಚ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಭೂತವಾದ ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಬೀತು ಮಾಡಬೇಕು.⁷

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ?

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಬಹುತೇಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಎಂಬುದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿರಪರಿಚಿತ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯಿರಲಿ, ಅವುಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆ', 'ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆ' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಜನರು ಇಂತಹ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮರುಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅವರು ಪರಿಗಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾನೂನುಗಳ ಮೂಲಕ 'ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯಶಿಕ್ಷಣ'ದಂತಹ ಹಲವಾರು ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಸರಕಾರವು ದಯಪಾಲಿಸದ ಮೇಲೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತೀ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇವಲ ಶೇ. 74.4ನಷ್ಟೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ಮಂಡಳಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾದುದು ಏನೋ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಉತ್ತಮಪಡಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶ'ವಾಗಿ ಇರುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು, ಎಂದಿಗೂ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ದೇಶ'ವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ

ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ

ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಯ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಕ್ಷರತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವು 9ನೆಯ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿನ ಮೊದಲ ಮೂರು ದೇಶಗಳೆಂದರೆ, ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು, ಚೈನಾ ಮತ್ತು ಜಪಾನ್.⁸ ನಾವು ಈಗ ಈ ದೇಶಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ. ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 99% ಇದ್ದು ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಅಮೆರಿಕನ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಾನಿಷ್, ಫ್ರೆಂಚ್ ಮತ್ತು ಹವಾಯನ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಅತ್ಯಲ್ಪ.

ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 99% ಇದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವು ಜಪಾನೀಸ್ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಜಪಾನೀಸ್ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು ದುರ್ಲಭ. ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಲ್ಲವೇ? ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೌದು ಮತ್ತು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಮೊದಲ ಮೂರು ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವುದು.

95.1% ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಚೀನಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಂಡರಿನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜನಾಂಗೀಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಗೋಲಿಯನ್, ಟಿಬೆಟಿಯನ್ ಮತ್ತು ಕೊರಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿವೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಜಂಟಿ ಪ್ರಾಯೋಜಕತ್ವದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ? ಭಾರತದ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕುರಿತು ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ನಾವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಮಾಡುವವರೆಗೆ, ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಭವ್ಯತೆಯ ಶಿಖರವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಏರಲು ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಏರಿಸುವುದೊಂದೇ ನಮಗಿರುವ ಮಾರ್ಗ. ನಾವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರುವುದರ ಹಿಂದಿರುವ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಷ್ಟದಿಂದಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಬಿಡುತ್ತಿರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಜಿಡಿಪಿಗಳನ್ನು (ಒಟ್ಟು ಆಂತರಿಕ ಉತ್ಪನ್ನ) ಬಿಟ್ಟರೂ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಭಾರತವು, ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಿದೆಯೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದೇಕೆ?

'ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ದೇಶದ ಬೆನ್ನಲುಬು' ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸುವ ಮೂಲಕವೇ ನಾವು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಆಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹುದಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಇದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ ಗುಣಮಟ್ಟವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಪರದೇಶದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ನಾವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಂರೂ ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಆಳಬಹುದು.

ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಗಳು

ಒಂದು ದೇಶ- ಒಂದು ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ 'ಒಂದು ದೇಶವನ್ನು ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿಡಲು ಒಂದೇ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು' ಎಂಬ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ತಟಸ್ಥ' ಭಾಷೆಯೆಂದು ಹೇರುವ ಕ್ರಿಯೆಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಯಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಾದ ಸೋಮಾಲಿಯ, ಬುರುಂಡಿ ಅಥವಾ ರ್ವಾಂಡಾಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆಯ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲ. ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಮ್ಯಾನ್‌ಮಾರ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾಗಳಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯು ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದೇ, ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ (ಓವೇನ್, 2003) @ (ಬೆನ್ಸನ್, 2009).

ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಆಧುನಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಮತ್ತೊಂದು ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆ. ಬೇರೆಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಸಮರ್ಥ ಭಾಷೆಗಳು ಎನ್ನುವುದು ಮತ್ತೊಂದು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಲ್ಪನೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹೊಸ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಟಂಕಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಸ್ತೃತಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ.

ಲಿಯೋಪೋಲ್ಡ್ ಸೆಂಫಾರ್ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಐನ್‌ಸ್ಟೀನ್‌ನ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸೆನೆಗಲ್‌ನ ಸಾಮನ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ವೊಲೊಫ್‌ಗೆ ಅನುವಾದಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ. ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹ, ಪ್ರಕಟಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆಯೋ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ ಅಷ್ಟೇ (ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರ್, 2003) @ (ಬೆನ್ಸನ್, 2009).

ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯೂ ಯಾವುದೇ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಸುತ್ತ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ, ನಾವು ಇದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಮೇಲು, ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆ ಕೀಳು ಎನ್ನುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಯಾವ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೂ ನಮಗೆ ಇದು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರದ ಭಾಷೆಯು ಕೂಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ವ್ಯಾಕರಣಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ವಾಕ್ಯರಚನಾ ಕ್ರಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿದೆ ಅಥವಾ ಬಡತನವಿದೆ ಎಂಬ ಮಿಥ್ಯಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಸಂಪತ್ತೇ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪದಸಂಪತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಆಗಾಗ ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಈ ಆರೋಪವು ಆಯಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮೂಡಿರುವಂತಹದಾಗಿದೆ.

ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರಿನಂತೆ ಇರುವ ಮೂಲಪದಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಪದಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಮೂಲಪದಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ-ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಅಂತಹ ಭೇದವಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಈ ಮುಂದೆ ನೀಡಿರುವ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ನನ್ನ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಬಲ್ಲವು:

1. Haem. ರಕ್ತವನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಂದು ಪೂರ್ವಪ್ರತ್ಯಯ.
2. Haemocyte. ರಕ್ತಕೋಶ
3. Haemagogue. ಋತುಸ್ರಾವ ಮತ್ತು ಮೂಲವ್ಯಾಧಿಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತಸ್ರಾವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಔಷಧ.
4. Haemal. ರಕ್ತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ.
5. Haemalopia. ರಕ್ತವು ಕಣ್ಣಿನ ಗುಡ್ಡೆಯೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗುವುದು.
6. Haemngiectasis. ರಕ್ತನಾಳಗಳು ಉಬ್ಬುವುದು
7. Haemangioma. ರಕ್ತನಾಳಗಳ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ
8. Haemarthrosis. ರಕ್ತವು ಸ್ನಾಯುವಿನ ಸಂಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು
9. Haematemesis. ರಕ್ತವನ್ನು ವಾಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು
10. Haematin. ರಕ್ತದ ಹಿಮೋಗ್ಲೋಬಿನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಅಂಶವಿರುವುದು.
11. Haematinic. ರಕ್ತದ ಗುಣವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸುವ ಅಂಶ
12. Haematuria. ಹಿಮಾಟಿನ್ ಅಂಶವು ಮೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು
13. Haematocele. ರಕ್ತವು ಊತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು
14. Haematocolpos. ಋತುಸ್ರಾವವು ಹೊರಗೆ ಹೋಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ, ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬಂದಿರುವ ಯೋನಿಯ ಸಂಕುಚಿತತೆ.
15. Haematogenesis. ರಕ್ತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ
16. Haematoid. ರಕ್ತದ ಲಕ್ಷಣ, ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ,
17. Haematology. ರಕ್ತವನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಜ್ಞಾನ
18. Haematolysis. ರಕ್ತಕಣಗಳ ನಾಶ ಮತ್ತು ಹಿಮೋಗ್ಲೋಬಿನ್ ಹೊರಚೆಲ್ಲುವುದು
19. Haematoma. ರಕ್ತಗಡ್ಡೆ
20. Haemophilia. ರಕ್ತದ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿರುವ ಗುಣ

ಈ ಪದಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪದಗಳೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮೇಲುನೋಟಕ್ಕೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳೂ ರಕ್ತ ಎಂಬರ್ಥದ Haem ಎಂದ ಮೂಲಪದಕ್ಕೆ ಪರಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹವುಗಳೇ. ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಹಿಂದಿ(ಸಂಸ್ಕೃತ) ಪದಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಪದಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯಪದಗಳಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ಪದಗಳು ಇವೆ ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಾವು ಟಂಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ:

1. ರಕ್ತ
2. ರಕ್ತಕೋಶಿಕ
3. ರಕ್ತಪ್ರೇರಕ
4. ರಕ್ತೀಯ
5. ರಕ್ತೀಯ ನೇತ್ರ (ರಕ್ತನೇತ್ರ)
6. ರಕ್ತವಾಹಿನಿ-ಪಾಸಾರ
7. ರಕ್ತಮಸ್ಸು
8. ರಕ್ತಜೋರ್ ವಿಕಾರ
9. ರಕ್ತವಮನ
10. ಲೋಹರಕ್ತೀಯ
11. ರಕ್ತವರ್ಧಕ
12. ರಕ್ತಮೂತ್ರ
13. ರಕ್ತಗ್ರಂಥಿ/ಸೂಜನ್
14. ರಕ್ತಮಾಸ್‌ಧರ್ಮಾರೋಧ್
15. ರಕ್ತ ಉತ್ಪಾದನೆ
16. ರಕ್ತರೂಪ
17. ರಕ್ತವಿಜ್ಞಾನ
18. ರಕ್ತಪ್ರಾಸ
19. ರಕ್ತಜಮಾಹ್‌ಹೀನ್‌ತ

ನಮ್ಮ ಪದಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಗೆಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹಿಂದಿನ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವೂ ಮೂಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕಡಪಡದುಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳೇ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಹುಭಾಗವು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಅಥವಾ ಗ್ರೀಕ್ ಮೂಲದವುಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಣತಿಯಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ವಿಜ್ಞಾನದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ.

ಅಂಟುರೋಗದಂತೆ ಹಬ್ಬಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಯೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದೊಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ನಮಗಿರುವ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು ಎಂಬುದು. ಇದರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಭಾಷಿಕಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 2) ಎಂಬ ಜಾಗತಿಕ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ:

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯು ಉನ್ನತ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ, ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಅವಕಾಶಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, 1992ರಲ್ಲಿ ಫಿಲಿಪ್‌ಸನ್ ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಇದು ನಿರ್ವಾತದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಶಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಅಥವಾ ಆ ದೇಶಗಳ ಭಾಷೆಗಳ ಕೊಟವು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಿದ ಭೂತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ, ಕಡಿಮೆ ತಲಾ ಆದಾಯವನ್ನುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ 50%ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಲೇ ಇವೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಇವರು ಪಡೆಯುವ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಈ ಜನರಿಗೆ ವಿಶ್ವಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವಾಗಿ, ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಉಪಯೋಗವೇ ಇವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ (ಬ್ರೂಥಿಯೊ 2002) @ (ಬೆನ್‌ಸನ್, 2005).

ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಸ್ಥಾನದ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಸ್ಫೂಲವಾದ ನೋಟ:

ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಾಕು.

2007ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಉಗಾಂಡವು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯು ಸಫಲವಾಯಿತು ಕೂಡ. 2008ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಈ ತೀರ್ಮಾನವು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಉಗಾಂಡದಲ್ಲಿ 52 ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳು ಇವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಉಳ್ಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಸೂತ್ರ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಮೊದಲು ಉಗಾಂಡದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. (ವಿವರಗಳಿಗೆ ನೋಡಿ: ಕವುಮಾ, 2009).

ಮಲೇಷಿಯ ಸರಕಾರವು 2009ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಣಿತ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಭಾಷಾ ಮಲೇಸಿಯಾವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೈನೀಸ್ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿದರೆ ಅದೊಂದು ಅಪರಾಧವೆನ್ನುವ ನೀತಿನಿರೂಪಕರ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮಲೇಷಿಯಾದಲ್ಲಿರುವ ತಮಿಳರಿಗೆ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಯಾವ ನಿರ್ದರ್ಶನವೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಪಂಜಾಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇದೆ: 'ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾವಿಯೂ ಬತ್ತಿಹೋಗುತ್ತದೆ'. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹೀಗಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಭೂತ ಹೊಕ್ಕಿರುವ ನಮ್ಮವರ ತಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಖಾಲಿಯಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ.

ನ್ಯೂಝೀಲ್ಯಾಂಡ್ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟನ್‌ಗಳು ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ (ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದವರ ಭಾಷೆಗಲ್ಲದಿದ್ದರೂ) ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳತ್ತ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸುವತ್ತ ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಿವೆ. ಮಾವೊರಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ನ್ಯೂಝೀಲ್ಯಾಂಡ್‌ನ ನೀತಿಗಳ ಇತ್ತೀಚಿನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಆಶಾವಾದದೊಡನೆ ಎಸ್. ಮೇ ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ (ಪುಟಗಳು: 21-41).

ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, ಹೊಸದಾಗಿ ಸಂಘಟಿಸಿ ಮಾನ್ಯಮಾಡಿದ ಮಾವೊರಿ ಶಾಲೆಗಳು (ಕುರ ಕೌಪಪ) ಮಾವೊರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಗತಿಯು ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾವೊರಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೊರಕಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಅನುಕೂಲವೆಂದರೆ ಅವರು ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶ (ಪು. 35). ಹಾಂಗ್‌ಕಾಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಪುಂಟೊಂಗುಹ ಭಾಷೆಯು ವ್ಯಾಪಕವಾಗುತ್ತಿದೆ, ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಕ್ಯಾಂಟೊನಿಸ್ ಭಾಷೆಯು, ಇಂಗ್ಲಿಷಿನೊಡನೆ, ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಮಲೇಷಿಯ ಸರಕಾರವು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣಹಾಕಿ, ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಮಲಯಾ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಭಾಷಾ ಮಲೇಸಿಯಾವನ್ನು) ದೇಶದ ಏಕಮೇವ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಮಾತ್ರ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿದೆ (ಎಸ್. ಕೌರ್ ಗಿಲ್, ಪುಟಗಳು 135-152) @ (ಅಮಾನ್, 2004).

ಈ ಹಿಂದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇಶಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ವಿಧಾಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ. (ಮಾನಸಿಕ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಅಮಲಿಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ, ಹಾಗೂ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಾಪಟ್ಟವನ್ನು ರಕ್ತಗತಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ) ಯಾರೂ ಅಜ್ಞಾನದೊಡನೆ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಂತರ್ಜಾಲದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, 2000ರಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ 80% ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದು ಈಗ 40%ಗೆ ಇಳಿದಿದೆ ಮತ್ತು ಹತ್ತಾರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳು ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇಲ್ಲಿನ ವಾಣಿಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಮೈಕ್ರೋಸಾಫ್ಟ್‌ನ ಪ್ರಕಾರ, 95%ರಷ್ಟು ಭಾಗವು ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಪಾಲು ಕೇವಲ 5%.

ನಿಮಗೆ ಇನ್ನಾವ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾಲ ಸರಿದು ವಿಶ್ವವು ಈಗ ಬಹುಭಾಷಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಗಂಭೀರವಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಿಯತಕಾಲಿಕವಾದ 'ದ ಎಕಾನಮಿಸ್ಟ್'ನಲ್ಲಿ

ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಒಂದು ಲೇಖನವು ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರು ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ವಿಶ್ವವು ಭಾಷಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಮುಂದಿನ ಉದ್ಧರಣೆಯು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ:

1. ಇಂದಿನ ಕೆಲಸಗಾರರು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿರದವರ ಸಂಗಡ ಕೂಡ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. @ (ಸ್ವೆಫಾನಿ ಬೆಲ್ ರೋಸ್, ದ ಗೋಲ್ಡನ್ ಸ್ಯಾಚ್ಸ್ ಫೌಂಡೇಷನ್; ವಿಶಾಖಾ ದೇಸಾಯಿ, ದ ಏಷಿಯಾ ಸೊಸೈಟಿ, ಡಬ್ಲ್ಯೂಡಬ್ಲ್ಯೂಡಬ್ಲ್ಯೂ).

2. ಇತರ ದೇಶಗಳು ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ, ಅವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಆದ್ಯತೆಗಾಗಿ ಧನಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಿಂದೆಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರು ವಿಶ್ವಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿಯಲೂ ಬಹುದು ಎಂದು ಪರಿಣತರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ @ (ಏಷಿಯಾ ಸೊಸೈಟಿ ನ್ಯೂಸ್, 2009ರ ಏಪ್ರಿಲ್ 2, ಡಬ್ಲ್ಯೂಡಬ್ಲ್ಯೂಡಬ್ಲ್ಯೂ).

ಆದರೆ ಹಾಗಾದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈಗ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಏಕೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ನವ-ಮನುವಾದ - ಭಾರತದ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾವು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಾಧನವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇತರ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಏನೂ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವ.

ಈ ಡಿಜಿಟಲ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಭಾರತೀಯ ನವ-ಮನುವಾದಕ್ಕೆ ಅಡಿಪಾಯವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಆಧಾರಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಆಧಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಿಥ್ಯೆಗಳು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮುಖವಾಡವನ್ನು ಸ್ಟೀಡನ್ನಿನ ಸ್ಪೂಕ್‌ಹೋಮ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವರದಿಯು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರ ದೃಷ್ಟಿ

ಮೌಲಾನಾ ಆಝಾದ್:

“ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಸೂಚಿಸಿದರು.

ಭಗತ್ ಸಿಂಗ್:

“ನನಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ”.

ಎಂ.ಕೆ. ಗಾಂಧಿ:

“ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ಹಕ್ಕು”.

ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರ್:

“ತಾಯಿನುಡಿಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು; ಭಾಷೆಯು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಿಜವಾದ ವಾಹಕ” ಎಂದು ಠಾಕೂರ್ ಅವರು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ:

ಗಾಂಧಿ ಮತ್ತು ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರರಲ್ಲದೆ, ವಿವೇಕಾನಂದ ಅವರೂ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ತಾಯಿನುಡಿಯ ಜೊತೆಗೆ, ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಒಂದಾಗಿಸಲು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ:

“ನಾವು ಬ್ರಿಟಿಷರನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳು ಮುಚ್ಚಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ಇನ್ನೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀಯರಾಗಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಗಾಂಧಿಯವರು ಇಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು?” ಎಂದು ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕೃತ ಕಂಬಾರರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಪೋಷಕರ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರ

ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಆತಂಕಗೊಳ್ಳುವುದು ನಿಜವೇ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವು ಅಪಾಯಕ್ಕೀಡಾಗುವುದನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪೋಷಕನೂ/ಪೋಷಕಿಯೂ ತನ್ನ ಮಗು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಸುಖಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ/ಳೆ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಬಯಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ನಾಳಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು. ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆ ಮತ್ತು ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೌಶಲಗಳು ಅವರ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ಹಲವು ಮಹತ್ವದ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡಿದೆವು, ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಾಡಿದೆವು, ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಬಗೆಗೆ ನಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಪೋಷಕರೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳು ಮತ್ತು ಆತಂಕಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆವು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಆತಂಕಗಳು ಹಾಗೂ ಅವಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

1. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕು?

ಉತ್ತರ: ಉತ್ತರವು ಸರಳವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು, ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರ ಮಿದುಳು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಮುಂಗೈ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ 'ಕಲೈ' ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮವಿರುವ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದರೆ, ಅವರು ಕೇಳುವ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ 'ರಿಸ್ಪಾ' ಎಂಬುದು ಮತ್ತು ಉರ್ದುವಿನ 'ಕಲೈ' ಎಂಬುದೂ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ "ಇಲ್ಲ". ಮಗುವಿನ ಅರಿವಿಗೆ ಇವೆರಡೂ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವೆಂಬುದು ಬರದಿದ್ದಾಗ, ಅದರ ಪೋಷಕರು ಅದಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಮಗುವಿಗೆ ತರಬೇತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿಯ ಭಯದಿಂದ ಸಿಂಹವೂ ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಗ ನಾವು ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

2. ಮಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯೇ ತುಂಬಿರುವ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ: ಹೌದು, ಈ ವಿಶ್ವವು ಭಾಗಶಃ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿ ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆತ ತನ್ನ ಪದವಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಆತ ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಮಗುವಿನ ಮಿದುಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳೆದ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕಲಿಸಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಮಗುವು 10-12 ವರ್ಷದವನಾದ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೇ? ಮಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವಾಸ್ತವವು

ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ತಾಯಿನುಡಿಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

3. ನಾನು ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಭರವಸೆಯೇನು?

ಉತ್ತರ: ನೀವು ಸೌದಿ ಅರಬ್‌ಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀರೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅರಬಿಕ್. ಅವರೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅರಿತಿರಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ನೀವು ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ನೀವು ಅಲ್ಲಿ 2-3 ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲವಿದ್ದರೆ, ಅರೇಬಿಕ್ ಭಾಷೆಯು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಏಕೆ? ನೀವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧರಾಗಿದ್ದೀರಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಿದುಳಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತವೆ. ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

4. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಅವುಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ?

ಉತ್ತರ: ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಿದುಳು 10-12ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಂತರ ಮಗುವು ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನಾದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

5. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನೀವು ಏಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ಉತ್ತರ: ನೀವು ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಅಥವಾ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರೂ ನಿಮಗೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಆಗ ನೀವು ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಸಾಲುಗಳನ್ನೂ ಓದಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಳಗೆ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ, ಸರಿಯಲ್ಲವೇ? ನಾವು ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಒಮ್ಮೆ ಅದು ನಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಗೊಂಡರೆ ಅದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

6. ನಾನು ನನ್ನ ಮಗುವು ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಗುವು ಪ್ರೋಗ್ರಾಮ್‌ಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅಥವಾ ಅದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆಯೋ?

ಉತ್ತರ: ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆಯುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳಿಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವವಿರಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಓನಾಮದಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿಯು ದೊರಕುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು, ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ತರಬೇತಿ ದೊರಕಿದರೆ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಆದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರಕಿದರೆ ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. 'ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ' 'ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ' ಅಂತರ ಬಹಳಷ್ಟು ಇರುತ್ತದೆ. ಮಗುವಿಗೆ 10-12ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ಅದರ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರೆಯದೆ ಹೋದರೆ ಅದರ ಮಿದುಳು ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಶೀಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

7. ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಾರಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ವಾದವು ಸುಳ್ಳಾಯಿತಲ್ಲವೇ?

ಉತ್ತರ: ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಎರಡೂ ಮುಖಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. (ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯದ) ಪ್ರತಿಭಾಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ ಮಗುವೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದಂತೆಯೇ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದ ಮಗುವನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದಾಗ ದೊರಕುವ ಫಲಿತಾಂಶವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚಕಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

8. ಉರ್ದು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಯಾಕೆ ಹಾಳುಮಾಡುವುದು?

ಉತ್ತರ: ಉರ್ದು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಹಲವು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳತ್ತ ಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಅವು ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರಷ್ಟೇ ಅವು ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಹೋರಾಡಲೇ ಬೇಕು. ನಾವು ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕಿಂತ ಅದನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ. ನಾವು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಮಾರ್ಗ. ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ನಾವು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ತರಬೇತಿಯನ್ನಲ್ಲ.

ಲಿಪಿಗಳಿಲ್ಲದಿರುವ ಭಾಷೆಗಳವರಿಗೆ

ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವು ಯಾವುದಾಗಿರಬೇಕು?

(ಈ ವಿಭಾಗವು ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನಾಗಿ ಉಳ್ಳವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ)

ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಎಸೆದು ಅವುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಅವುಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಭಾಷೆಯು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಚೀನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ. ಸೂರ್ಯನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜಿನ ಹನಿಯು ಮಾಯವಾಗುವಂತೆ, ಭಾಷೆಯು ನಾಶವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಮ್ಮ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಭಾಷೆಯು ಹೃದಯಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಬೆಸೆಯುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇರುವ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

ಶಿಕ್ಷಿತರಾದರೆ ಸಮಾಜದ ಜನರಿಂದ ಗೌರವವು ದೊರಕುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಗತಿ. ಒಬ್ಬನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಸನ್ಮಾನದ ಮಟ್ಟವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದರೆ, ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ನಮ್ಮ

ದಿನನಿತ್ಯದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಬ್ಬನು ಓದು, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯದಿದ್ದರೂ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನಲ್ಲ. ಅರಿವು ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಹೊರತು ಅದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು - ಇವೆಲ್ಲದರ ಸಂಗಮ. ಲಿಪಿಯಿರುವಂತಹ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವವರು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆ ತಲೆದೋರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಓದುವುದು ಹೇಗೆ? ನಿಮಗೆ ಜ್ಞಾನವು ಇರಬಹುದು ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ನೀವು ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಗಳವರ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕು.

ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮಗುವಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೀವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಲಿಪಿಯಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದಕ್ಕೆ ಅದು ಹತ್ತಿರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಂಗಳೂರಿನ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಬ್ಯಾರಿ ಭಾಷೆ. ಅದು ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಿಂದ ಹಲವು ಪದಗಳನ್ನು ತನ್ನದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮಲೆಯಾಳಂ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಲಿಪಿಗಳಿವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ. ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗುವಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ

ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಲಭದ ಕ್ರಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ ನಿಮ್ಮದಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಗು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ. ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿಮ್ಮ ಮಗು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಗುವು ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಮಗುವಿನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಾವು ನೀಡುತ್ತೇವೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಮಗುವಿನ ಜನಾಂಗೀಯ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಪರಂಪರೆಯು ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರೊಡನೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ (ಬೆನ್ಸನ್ 2004ಬಿ, ಪು. 113). ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಇತರ ಸಮುದಾಯಗಳವರನ್ನು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅವರ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್²) ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಮಾಜದ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾದ ಆದ್ಯತೆಯು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. (ಯುನೆಸ್ಕೋ 2005, ಪು. 1). “ಕಡಿಮೆ ಆದಾಯವುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ. 50ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಜನಗಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬಹುದಾಗಿರುವ ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪರ್ಕವಿರದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಯುನೆಸ್ಕೋ ಹೇಳುತ್ತದೆ (ಅದೇ ಪುಟ). ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನಾಂಗವು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ, ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಬಡವರ ನಡುವಿನ ಅಂತರವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಉದ್ವೇಗ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಪ್ಪಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ವಿಲ್ಕಿನ್ಸನ್ ಮತ್ತು ಪಿಕೆಟ್ ಅವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ (2009, ಪುಟಗಳು 105-108), ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಅಸಮಾನತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ಮಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಧನೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ (ಎಲ್ 1) ಮಾಧ್ಯಮವಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳವರಿಗೂ ಸಿಗುವ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅನುಕೂಲಗಳು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಇದು ಆ ದೇಶದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಿನ್ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಟಿನ್ ಅವರ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರ (2005, ಪು. 13), ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವು, ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಬಡ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗಗಳವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜಾಗತಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು, ತನ್ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಕ ಸಂಪರ್ಕದ ಅನುಕೂಲಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಚಲನಶೀಲತೆಗೆ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟವೆಂದರೆ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಕೇವಲ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. “ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ಅಧಿಕಾರದ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಮರುಹಂಚಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸೆಮಾಲಿ (2009, ಪು. 196). ಇದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಪ್ರತೀಕೋಪವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನೀತಿನಿರೂಪಕರ ಪಕ್ಷಪಾತವು ಕೇವಲ ಮೇಲ್ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದು ಇತರ ವರ್ಗಗಳವರು ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲವರ್ಗಗಳವರು ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ಅವರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಗುರಿಯು ಜನರಿಗೆ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಅನುಭವ, ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ, ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆಯ ಹೇರಿಕೆಯು ಕಡಿಮೆಯಿರುವಂತಹ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ, ದೊರೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಟ್ರಿಮ್ (1999, ಪುಟಗಳು 8 ಮತ್ತು 13). ಇದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವ ಶಣಾನ್ (2002, ಪು. 415) ಶಿಕ್ಷಣವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಬಡ ಹಾಗೂ ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗಗಳವರಿಗಾಗಿ ರೂಪಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಮಾಡುವುದು ಕಲಿಯುವವರ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ, ಅವರ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಕೂಪರ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ (2003, ಪು. 89) “ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಐದು ಸಾವಿರದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಭಾಷೆಗಳು ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ವಿಶ್ವವನ್ನು, ಚಿಂತನೆ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಪರ್ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣವು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ಅವರ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತದೆ.” ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜನಾ ಸಂಸ್ಥೆಯು 1997ರಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ ಹಾಗೆ “ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವರು, ಅಂತಹ 'ಮಾನ್ಯತಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯದ' ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವರೋದನೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲಾರರು”. ಜನರನ್ನು ಅವರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು, ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳಿಂದ ವಂಚಿತಗೊಳಿಸಿದರೆ, ಅತ್ಯಪ್ರಿಯ, ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಭಾವನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅದು ದೇಶವನ್ನು ಒಡೆಯುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್ 1) ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಸಮಾಜದ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯತ್ತ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ರಾಜಕೀಯ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನು ಅದು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್ 2) ಬಲವಂತವಾಗಿ ಹೇರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಕಂದರವನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡುತ್ತದೆ (ಪ್ರಾಕ್ 2009, ಪು. 154).

ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದೊರೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅತಿ ದೂರದವರೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ, ಜನಾಂಗೀಯ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೇಶ ವಿಭಜನೆಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಇಂಬುಕೊಡುವ ಅಪಾಯವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆಯು “ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಅತಿಯಾದ ಒತ್ತನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಅಂತರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ” ಎನ್ನುತ್ತದೆ (1999, ಪ. 26).

ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದರೆ, ದೇಶದ ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ

ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗುವಂತಹ ಜನಾಂಗೀಯ ದ್ವೀಪಗಳನ್ನು ಅದು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಪ್ರಥಮಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಗಾಲನ್ನು ಹಾಕದಂತೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಕಂದಕವನ್ನು ದಾಟುವ ಸೇತುವೆಯನ್ನುವಂತಹ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯುವುದು - ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಯುನೆಸ್ಕೋ ತನ್ನ 'ಎಜ್ಯುಕೇಶನ್ ಇನ್ ಎ ಮಲ್ಟಿಲಿಂಗ್ವಲ್ ವರ್ಲ್ಡ್' ವರದಿಯಲ್ಲಿ (2003, ಪುಟಗಳು 8 ಮತ್ತು 14) ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಹಾಗೂ ತನ್ಮೂಲಕ ಜನಾಂಗೀಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅದು (ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವು) ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಉಪಯುಕ್ತತೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ (ಬೆನ್ಸನ್ 2004ಬಿ, ಪು. 119). ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅನಾಗರಿಕತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಆಫ್ರಿಕನ್ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದಡ್ಡತನದಿಂದ ಕೂಡಿದವೆಂದೂ, ಅವುಗಳ ಸ್ಥಾನವು ಕೀಳುಮಟ್ಟದ್ದೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾ, ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳ ಭಾಷೆಯು, ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು, ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಭಾಷೆ, ಯಶಸ್ವಿ ಭಾಷೆ ಎಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಗುಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ (1986). “ಬ್ರಿಟಿಷರು ಹಿಂದೆ ಹೊಂದಿದ್ದ ವಸಾಹತುಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಳೀಯರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ಬೆನ್ಸನ್ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ (2004ಎ, ಪು. 2). ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅವಗಳೆಯುವ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಈಗಲೂ ಅನೇಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದುಕೊಂಡು

ಬಂದಿದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಬಾಂಧವ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುತ್ತದೆ (ಟ್ರಡೆಲ್ 2005; ಯುನೆಸ್ಕೋ 2005; ಪಿನ್ನಾಕ್ 2009). ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮೀಣಪ್ರದೇಶದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ಮನೆಯ, ಕುಟುಂಬದ ಪ್ರಭಾವವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನಂತರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿ ಒಂದಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕಡಿಮೆಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರೆಯುವಂತಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದ ಸದಸ್ಯರು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತದ್ದನ್ನು ಮತ್ತು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಇದರಿಂದ ಶಾಲೆಯ ಬೋಧನಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯರಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬಹುದು (ಯಂಗ್ 2009, ಪು. 123). ಅಲ್ಲದೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಯು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ (ಯುನೆಸ್ಕೋ 2005, ಪುಟಗಳು 4-5, ಟ್ರಡೆಲ್ 2005, ಪು. 241). ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಜನರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿರುವಂತಹ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಕರು ಆ ಸಮುದಾಯವು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವತ್ತನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಂಭವವೇನಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಟ್ರಡೆಲ್ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಮುದಾಯವು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರನ್ನು, ದುರ್ಬಳಕೆ ಮಾಡುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದನಶೀಲಗಳಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು

—ಡಾ. ಡಿ. ಪಿ. ಪಟ್ನಾಯಕ್

ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಒಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಶಾಂತಿನಿಕೇತನದಲ್ಲಿ (ವಿಶ್ವಭಾರತಿ) ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಗೆ ಕರೆ ಬಂತು. ನಾನು ನನ್ನ ವೃತ್ತಿ ಜೀವನದ ಮೊದಲ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಳೆದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ದ್ವಿಭಾಷಿಕರಾಗಿ ಬೆಳೆದರು. ನಂತರ ನಾವು ಪೂನಾಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಹೊಸವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಅವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ, ನನ್ನ ಸಂಪರ್ಕ ಅಮೆರಿಕದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ವಾಂಸರೊಡನೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಕಲಿತರು. ಆರು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಾವು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಹಿರಿಯಮಗ ಒಂದು ದಿನ 'ಅಪ್ಪ, ನಾವು ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ನೀನು ಹೇಳುತ್ತೀಯೇ?' ಎಂದ. ನಾನು 'ಮಗು, ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾದುದು ನಾನಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ನೀನೇ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ನೀನು ಒಡಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಒಂದೇ ಭಾಷೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಂಗಾಳಿ, ಮರಾಠಿ, ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತರೆ ನೀನು ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ನೀನು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಲಿತರೆ, ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬಹುದು. ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ಏನೆಂದರೆ, ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳ

ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತಮೇಲೆ, ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ನ್ಯಾಯಯುತವಾದ ಅವಕಾಶಗಳು ನಿನಗೆ ದೊರಕುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದು. ಬೇರೆ-ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಾತ್ಮಕ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ನೀನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಬಲ್ಲೆ ಎಂಬುದು ನಿನ್ನಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ' ಎಂದುಹೇಳಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಭಾರತದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿವು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾದಾಗ ಅವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಣೆಯೆಂಬುದೂ ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಕೆಲವೊಂದು ವಿನಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ವಿನಾಯಿತಿಗಳು ದುರುಪಯೋಗವಾದವು. ಸರ್ಕಾರಗಳು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮಗಿದ್ದ ಹೊಣೆಯಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಂಡು, ಹೊಸ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತವರ್ಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ವಲಸೆಯಿಂದಾಗಿ, ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಲ್ಲಾರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಆಡಳಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ತುಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ ಅಥವಾ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ವಲಸೆಹೋಗುವವರು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಶೋಷಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನೂ ನಾವು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವು ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯು ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತದ ತಳಹದಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನುವುದು ಮೂಲಭೂತ ವಾಸ್ತವ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವು. 1961ರ ವರೆಗೂ ಅವು ದ್ವಿಭಾಷಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. 1961ರಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ದ್ವಿಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಹೆಸರನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದ ವ್ಯಾಲೇಸ್ಲಾಂ ಬರ್ಕ್ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸಿದ್ಧ ರೂಪುರೇಷೆಗಳ ನಾಸ್ತರ್ಥಕ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು

ಅಸ್ಪರ್ಧಕವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ದ್ವಿಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವು, ನಂತರ, ಅದನ್ನು ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತಾವು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಬಿಳಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತನ್ನ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಆಗ ಹೇಗಿದ್ದಿತೋ ಹಾಗೆಯೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದುದಾಗಿಯೂ, ನಂತರ ಕಪ್ಪು, ಕಂದು ಮತ್ತು ಹಳದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ತಾನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು ಎಂದೂ ಲ್ಯಾಂಬರ್ಟನ್‌ಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

1991ರಲ್ಲಿ, ಹಾರ್ವರ್ಡ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗವು ದ್ವಿಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೊರತಂದಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದವು. ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮುದಾಯ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಒಕ್ಕೂಟವು ಹದಿಮೂರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸ ಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಒತ್ತಡವು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮಲೇಷಿಯಾ, ಆಫ್ರಿಕಾ ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಅಮೆರಿಕಗಳ ಪ್ರಭಾವವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಆ ದೇಶಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. 2010ರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಹಾಯದೊಂದಿಗೆ ನವದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ, 37 ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯು ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ವಿಶ್ವದ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯವೇ. 3,000 ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳನ್ನು, 4,000 ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ 4,000 ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾರತವೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಪೂನಾಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಾನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಸೇರಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಾ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಲ ಮತ್ತು ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳೆರಡೂ ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು. ಈ ಸಹ ಸಂಬಂಧದ ಬಾಳ್ವೆಯನ್ನು ತಾರತಮ್ಯವಿರುವ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರೆ, ಘರ್ಷಣೆಗಳು ಉದಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ಮಗುವೊಂದು ಜನಿಸಿದಾಗ, ಅದು ತನ್ನ ಮೊದಲ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಾನು ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಕೇಳುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸ್ತುಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಇತರರನ್ನಾಗಲಿ ಅದು ತಾನು ಹೇಳುವ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಬೆಳೆಯುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ದೊರಕಿರುವ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಯಲು ತನ್ನ ಆಂತರಿಕ ಭಾಷಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದಿಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಉತ್ತಮವಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಡಿಪಾಯವೇ ದುರ್ಬಲವಾದಾಗ, ಅಡಿಪಾಯವಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಭಾಷೆ, ಕಲಿಕೆಯ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ವಿಷಯಗಳೂ ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತವೆ. ಎಎಸ್‌ಇಆರ್(ASER) ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಲಾರ ಎಂಬುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಬೋಧಿಸುವುದು ಭಾರತೀಯ ಮನಸುಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಇತರ ದೇಶೀಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಡೆಯನ್ನೇ ಏರ್ಪಡಿಸಿದೆ. ಸಮಸ್ತ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಭಾಷೆಯೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಏಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಭಾಷೆ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ವಿನಾಶಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿರೋಧಿಗಳೆಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದೇಶದಿಂದ ಗಡೀಪಾರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯಾರೂಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಲೋಚನಾ ಶೀಲರು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಅತಿಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ದೇಶದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕಲಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಧನ-ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಅಭಾವ, ಯೋಗ್ಯ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು, ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ

ಸಮಯವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬುನಾದಿಯನ್ನೇ ಅಭದ್ರವಾಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ದುರ್ಬಲ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಂದು ವಿಶ್ವದ 200 ಉತ್ತಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಒಂದೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸದು. ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಉತ್ತಮ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೋಧಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಹಂತದ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆಯ್ಕೆಗೆ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನವನ್ನುಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬಂದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಬಡವರು, ಮೇಲು ಮತ್ತು ಕೆಳಜಾತಿಯವರು, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಬಲಯುತವಾಗಿದ್ದವರು ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲರು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಎರಡು ವಿಧದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದೆವು - ಒಂದು, ಉತ್ತಮ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಉತ್ತಮವಾದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಾದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಅಭಾವ, ತರಬೇತಿಯಿಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಿಲ್ಲದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಡಿಸ್ಸಾದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಾಳಿ, ಹಿಂದಿ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಓಡಿಯಾ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡು ವಿಧದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವನ್ನು, ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಂಧವನ್ನೇ ಹಾಳುಗಡೆಹುತ್ತಿವೆ. ಸಂಠಾಲಿಯ ಅಜ್ಜಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಏಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ಉತ್ತರ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿತ್ತು. 'ಶಾಲೆ? ನನ್ನ ಮಗು ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಷನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾದರೆ ಬಾರಿಪಾದ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ

ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ, ಬಿ.ಎ.ಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾದರೆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಭುವನೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ.'

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶ್ರೇಣೀಕರಣದ, ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆಗಳ, ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ಲಾಭಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗೆಗೆ ವಾದಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ ಕೂರದೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿರುವ ಲಾಭಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ತೀರ್ಪಿನತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಬಹುಭಾಷಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೇರೆಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಎಲ್ಲ ಭೇದಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಏಕೀಕರಣಗೊಳಿಸುವತ್ತ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದು, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಇಂಬು ಕೊಡುವಂತೆ ವಿದ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣವಾದ ಮೂರನೆಯ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು.

ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂರ್ತೀಕರಣ, ಸೃಷ್ಟಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಹಾರ್ಡಿಕವಾದ ಸಾಮಾಜೀಕರಣಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಕಾಣಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಸಮುದಾಯದ ಸ್ವಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಅಂಧಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರೊಂದಿಗೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಗರಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದೇ ಒಂದು ಆನಂದ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಊನಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. 'ಏಕಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಪೂರಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುವಂತೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು

ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದವು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದವೂ ಅಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿ ದ್ವಿಪದಂತಿರುವ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದವೂ ಅಲ್ಲ. ಆ ವಾದವೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಚಿಮ್ಮಿ ಹಲಗೆಯನ್ನಾಗಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇತರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಏಕೀಕರಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ತನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವಾದ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೂರಿಸುವುದು ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ದಿವಾಳಿಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವೀಯಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಸಮಾಜದ ಕ್ಷಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.’ (ಲಿಂಗ್ವಿಸ್ಟಿಕ್ ಅಂಡ್ ಕಲ್ಚರಲ್ ಲೆವೆಲ್ಸ್ ಆಫ್ ಫಿಲ್ಸಾಫಿ ಡಿ.ಪಿ. ಓರಿಯಂಟಾಲ್ ಬ್ಯಾಕ್‌ವೆನ್, 2014, ಪು. 184).

(ಈ ಲೇಖಕರು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕೇಂದ್ರಿಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವಾಲಯದಲ್ಲಿನ ನಿವೃತ್ತ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದವರು.)

ಉಪಸಂಹಾರ:

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸವಾಲುಗಳು:-

- ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಹುದ್ದೆ, ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಹಣವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತಮಿಕೆಯ ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಕೃಷ್ಟತೆಯ ಭಾವನೆ ಇರುವುದು. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ; ಪ್ರಗತಿಯ ವಾಹಕಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ.
- ಭಾಷಾಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾಮಾಧ್ಯಮಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇರುವ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಗಳು.

- ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಸಂಶೋಧನಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪಾಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ಪರಾಮರ್ಶನಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಬ್ರಿಜೋಸ್ಮ್ ಮತ್ತು ಇಂಟೆನ್ಸೀವೋ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸಮೂಹಸಂಪರ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಡೆಗೋಡೆಯ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ.
- ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ - ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿಘಂಟು ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಅಭಾವ. ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಗಳ ಸಹಾಯಿಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ.
- ಇನ್‌ಕ್ಯೂಸಿವ್ ಮತ್ತು ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಸಿವ್ವಾಗೂ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಕೌಶಲಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿಗಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಪಾಠ್ಯಕ್ರಮವಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಕರಿರುವುದಿಲ್ಲ.
- ದ್ವಿಭಾಷಾ, ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇ-ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲಭೂತವಾದದ್ದು ಭಾಷೆ. ಭಾಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿಕೆಯ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ವಿಷಯದಿಂದ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ನೋಡುವುದು, ಕೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮಾತನಾಡುವುದು, ಹೆಸರಿಸುವುದು, ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೌಶಲಗಳೂ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಮೂಲಸಾಮಗ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ.

ಮಗುವು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವನ್ನುಗಳಿಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವಾಗ, ಯಾವ ಮಗುವೂ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸೂಕ್ತ ಆಯ್ಕೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ಎರಡು ವಿಷಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಆದ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು, ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತಭಾಷೆ. ರಾಜ್ಯ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಈ ಎರಡು ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾದದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯವು ನೀಡುವ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳು ಮೂರು ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಏನೇ ಆದರೂ ಆರನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಮೊದಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಾರದು. ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಆಯ್ಕೆಗಳು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಂತರ ದೊರಕಬೇಕು.

ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಶ್ರೇಣೀಕರಣವು ಮೊದಲನೆಯ, ಎರಡನೆಯ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪರಿಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೊರಗೇ ಇಡಲಾಗಿದೆ. ತುಳುಕುಟುಂಬದ ಮಗುವಿಗೆ ತುಳು, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಗಳು; ಹಾಗೆಯೇ ತುಳು, ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಗಳು ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆಗಳು. ಶಿಕ್ಷಣಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಮೊದಲ ಭಾಷೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುವ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯೇ ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಶಾಲಾ ಕೊಠಡಿಗಳಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆ ಹೊರ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ, ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಎರಡನೆಯ ಅಥವಾ ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬೋಧನಾ ಪರಿಸರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ರೂಪುಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಬಹುಭಾಷೆಗಳು ಇರುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಇರುವಲ್ಲಿ, ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಪಪುವಾನ್ಯೂಗಿನಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕರಾಷ್ಟ್ರ. ಇದು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕಿಂತ ಚಿಕ್ಕದಿದ್ದರೂ, ಒಟ್ಟು 1,100 ಭಾಷೆಗಳು ಅಲ್ಲಿವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರವು 800 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡಿದ್ದು, 600 ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ.

1824ರಲ್ಲಿನ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮವು ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಗಣಿತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸ,

ಭೂಗೋಳ, ಖಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಬೀಜಗಣಿತ, ಯೂಕ್ಲಿಡ್‌ಜ್ಯಾಮಿತಿ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. 1940ರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ, ಗಣಿತ, ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಪೌರನೀತಿ, ಭೂಗೋಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ಬಾಲಕಿಯರಿಗೆ ಗೃಹವಿಜ್ಞಾನ, ಕೈಕಸುಬು, ಕಸೂತಿ, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ದೈಹಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇವುಗಳು ಇದ್ದವು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾದರಿ ಪಾಠ್ಯಕ್ರಮವೆಂದು ಹೊಗಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನ ಭಾಷೆಗಳು

- ಡಾ. ಡಿ. ಪಿ ಪಟ್ನಾಯಕ್

ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲದವರಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಎರಡು ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು. ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ ಮಿದುಳಿನ ಗಾತ್ರ. ಮಾನವರ ನಡುವೆ ನಂಟುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಮಾನವ ಸಮಾಜಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆ. ಸೃಜನಶೀಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷೆ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ; ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತದೆ; ಅದು ವಿವಿಧತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಗೆ-ಬಗೆಯ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಲು ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ರಚನೆಗೆ ಭಾಷೆಯೇ ಮೂಲಾಂಶವಾಗಿದೆ. ಕುಟುಂಬ, ನಂಟುಸಿಕ್ಕಿ, ಜಾತಿ, ಸಮುದಾಯ, ಭೌಗೋಳಿಕರಚನೆ-ಎಲ್ಲವನ್ನು ಸಂವಹನದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಸಗಳು, ತತ್ವಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಾಧ್ಯಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮಗು ತನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ, ನೋಡುತ್ತದೆ, ಚರಾಚರಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ, ಓದುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಅನುಭವನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಅಡಿ ಇರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಈ ಅನುಭವಗಳು ಸೋಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಡಿಪಾಯ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಸದ್ದು ಮತ್ತು ಪರಿಸರದ ನಡುವಿನ ನಂಟು ಹೆಚ್ಚು ನಿಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಮಗುವಿನ ಅನುಭವ ದೊಡ್ಡವಾಗುತ್ತದೆ,

ಈ ಭಾಷೆಯೇ ಮಗುವಿನ ಮೊದಲ ನುಡಿ (ಮರ್ದ ಟಂಗ್) ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ.

6,000 ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತು ಬಗೆ ಬಗೆಯದ್ದಾಗಿದೆ. ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯ ಪರಸ್ಪರ ಕೈಹಿಡಿದು ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅನುಭವಗಳು ಪಾಲಕರ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಪರಿಸರದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಮಗು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಗುವಿನ ಮೊದಲ ನುಡಿಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಗವನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳು ಪರಿಗಣನೆಗೆ ಬರಬೇಕು. ಮಗು ಶಾಲೆಗೆ ಮೊದಲು ಅಡಿ ಇರಿಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಭಾಷೆಗೆ ಹೊರತಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದೂ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

3,000 ಮಾತೃ ಭಾಷೆಗಳು, 4,000 ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳು, 4,000 ನಂಬಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳು, ಬಗೆ ಬಗೆ ಆಹಾರ, ಉಡುಪು, ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಗಳಿಂದ ಭಾರತ ಭಾಷಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ತುಂಬ ವೈವಿಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಹಕಾರಿಗಳು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದಾಗ ಬಗೆತನ ಎಂಬುದು ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ನಂಟು ಏಣಿ ಶ್ರೇಣಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಿ, ಮೇಲು-ಕೀಳು, ದೊಡ್ಡದು-ಚಿಕ್ಕದು, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ, ಅಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೆಸರಿಸಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಕ್ಷೋಭೆ, ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು, ದಮನ, ಹೇರಿಕೆ ಮತ್ತು ತಾರತಮ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಸದಾಕಾಲ ಏಕರೂಪಿ ಸಂವಹನ ಘಟಕಗಳಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಪುಟ್ಟ ಸಂವಹನ ವಲಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿರುವ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಅದರ ಒಳನುಡಿಗಳು (ಡಯಲೆಕ್ಟ್) ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಪರಸ್ಪರ ಎದುರು ಬದುರಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಭಾಷೆ, ಅದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿರಬಹುದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಇಲ್ಲವೇ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಿರಬಹುದು. ಅದು ಇತರೆ ಭಾಷೆ/ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೊರದಬ್ಬುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಿದರೆ ಅದು ಗುಂಪಿನ ಗುರುತಿಗೆ ಗಂಡಾಂತರಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. (ಪುಟ 187 ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ನಾಯಕ ಸಂಪುಟ 2, ಲಾಂಗ್ವೇಜ್ ಅಂಡ್ ಕಲ್ಚರಲ್ ಡೈವರ್ಸಿಟಿ, ಓರಿಯಂಟ್ ಬ್ಲಾಕ್ ಸ್ವಾನ್ 2014)ವೈವಿಧ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ವದ ನಡುವೆ ಅಪಾಯ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ

ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವೈವಿಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯ ಎಂಬುದು ನಿಯಮವೇ ಹೊರತು ಅಪಾದವಲ್ಲ.

ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಗುಣಮಟ್ಟ ಎಂಬುದು ಆದ್ಯತಾ ವಲಯ ಎಂದೆನಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮುಖ್ಯ ಆಯಾಮಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ಆಳವಾದ ಶೋಧನೆಗೊಳಪಡಿಸುವ ಜರೂರು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಲಭ್ಯತೆ ಮತ್ತು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನಷ್ಟೇ ಗಮನಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು, ಗುಣಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸಮಾನತೆ - ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮೂಲಭೂತವಾದುದು ಎಂದರೆ ಅದು ಭಾಷೆ. ಸ್ವತಂತ್ರಪೂರ್ವದಲ್ಲೇ ಬಡವರು, ಬಲ್ಲಿದರು, ಮೇಲ್ಜಾತಿ, ಕೆಳಜಾತಿ, ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ಮಂದಿ, ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಲ್ಲದವರು, ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಯಾವ ಹಂಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಸಮಾನ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸಿರಿವಂತರ ಪಾಲಕರ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಶಾಲೆ, ಉಳಿದವರು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಲೆ ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಟ್ಟಿವು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಉತ್ತಮ ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದರು. ಇದು ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿತು, ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕನೇ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಇಲ್ಲಿ 62 ಗುಂಪುಗಳಿದ್ದು 39 ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾರೆ. 26 ಭಾಷೆಗಳು ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ (ಮಲ್ಟಿಲಿಂಗ್ವಲ್ ಎಜುಕೇಶನ್) ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಒಡಿಶಾ ಸರಕಾರ ಅನುಕರಣೀಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿತು. ಅಂದರೆ ಇದರಿಂದ ನಿಜದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಇಡೀ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ (ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ) ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕಿತ್ತು.

ಒಡಿಶಾ ಸೇರಿದಂತೆ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಗಡಿರೇಖೆಗಳು ಸ್ಪಂಜಿನಂತಿರುತ್ತವೆ, ಗೆರೆ ಕೊರೆದಿರುವ ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಗಡಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಡಿಶಾ ಸರಕಾರ ಬೆಂಗಾಲಿ, ತೆಲುಗು, ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಇದು

ತಿರುಗುಬಾಣವಾಯಿತು, ತಲೆಶೂಲೆ ತಂದಿಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳೆಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ತೆಲಗು, ಬೆಂಗಾಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಹಿಂದಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿ, ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನೀರೆರೆಯುತ್ತದೆ.

ರಾಜ್ಯವೆಂಬುದು ಭಾಷೆ ಆಧಾರದ ವೇಲೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಮಗುವಿಗೆ ಒಡಿಯಾ ಕಲಿಸುವುದು ಸರಕಾರದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ. ಯಾರ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಮೂಲಕ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವರೋ, ಹಾಗೂ ಒರಿಯಾ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಒಡಿತಾ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಬದುಕು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವರು. ಮುಂದಿನ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಅವರು ಒಡಿಯಾ ಮಣ್ಣಿನ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಹೊರಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ದೇಶದ ಹೊರಗೆ ಸುಂದರ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣು ನೆಡುವರು. ಇದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಸಮಾನತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬಲ್ಲದು.

ಇದೇ ಮಾತು ಇತರೆ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರತಿ ಸಮುದಾಯವೂ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂಗೋಪನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮದೇ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಅವಕಾಶ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ಪೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದಾದರೆ ಆಗ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಅಗತ್ಯ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದು ಪರಿಹಾರ ಖಂಡಿತಾ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಸಮಾನತೆ ತತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ನಡೆ.

ಈ ದೇಶದ ಯಾವುದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಪಂಚದ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೆ ಆಗಲಿ ಈ ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಯ ಪಡಿಯಚ್ಚು ತೆಗೆಯಲಾಗುವುದು.

ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ದೇಶದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಭಾಷಾ ನೀತಿಯೆಂದರೆ 1969-70ರದು. ಇದರ ತಲೆಬರಹ: ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು. ಈ ದಾಖಲೆ ಯಾವುದೇ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಇಲ್ಲದೆ ತ್ರಿ-ಭಾಷೆ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ; ನೀತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಈ ಕುರಿತು ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ವಿ.ಕೆ.ಆರ್.ವಿ. ರಾವ್, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹೆಗಾರ ಜೆ.ಪಿ. ನಾಯಕ್, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವಾಲಯದ ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಕಾಂತಿ ಚೌಧರಿ, ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಹಾಗೂ ಸಿಐಐಎಲ್‌ನ ಮೊದಲ ನಿರ್ದೇಶಕ ಡಾ| ಡಿ.ಪಿ ಪಟ್ನಾಯಕ್ ನಡುವೆ ಭಾರಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು, ಆ ವಾಕ್ಯ ಹೇಗಿದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಯಿತು. 1986 ರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೊಂದು ನೌಕರಶಾಹಿಯ ಕರಡು, ಅನಂತರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕರಡು ದೇಶವನ್ನು 1968 ರ ಕಾಲದ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದತ್ತ ದೂಡಿತು. ಈ ಸೂತ್ರವೂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ನಡುವೆ ಒಮ್ಮತವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂತು.ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ದಿನದಿಂದ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ತುಂಬ ಅಸಮತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಜಾರಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಇಲ್ಲ. ಅಸಲಿ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಇದರ ಜತೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕಲಿಯುವ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನಾಲ್ಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹುಭಾಷಿಕರಿರುವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವುದೇ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದ ಮೊದಲ ರಾಜ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳವಾಗಿತ್ತು. ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ಮೊದಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂಡ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. 1ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ತಂಡವೂ 10ನೇ ತರಗತಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಈ ಎರಡೂ ಗುಂಪುಗಳ ಕಲಿಕಾ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೊಂದಿದ್ದರು.ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, 1ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತು ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಗೆ ಹೋದವರ ಫಲಿತಾಂಶ ತುಂಬ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ.ಆದರೆ ಫಲಿತಾಂಶ ತುಲನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತವರ ಫಲಿತಾಂಶ ಕೂಡ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಹಾಕುವಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಲಾಬಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿತೆವು. ಕಾಲೇಜು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಆಂಗ್ಲಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿಸಬಹುದಿತ್ತು.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ಎಂಥ ತರತರದ ಶಾಲೆಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಕಷ್ಟ. ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಒಡಿಶಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಬಗೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸರಿಸುಮಾರು 250. ಐಸಿಎಸ್‌ಇ ಹಾಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸೇರಿದ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಬೇಕಾದರೂ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಹೆಚ್ಚು ಉನ್ನತ, ಬೇಡಿಕೆ ಇರುವಂಥದ್ದು, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಕಳಪೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿತ ವಿಚಾರ ಎಂದೆನಿಸಿದೆ.

ಸರಸ್ವತಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರ, ವಿವೇಕಾನಂದ ಶಾಲೆ, ಕುಮಾರಬಾಯಿ ಶಾಲೆ, ಸುದಾನಂದ ಶಾಲೆ ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಇಂಥದ್ದೇ ಇನ್ನಿತರ ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದು ಇವುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಎಲ್ಲ ಸಂಶೋಧಕರ ಪರಾಮರ್ಶೆಯಿಂದ ಆಚೆ ಇರುತ್ತವೆ.

ಒಡಿಶಾ ಶಾಲೆಗಳು: ಒಂದು ನೋಟ

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ	ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪೇಯ ಆಡಳಿತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	ಸರಕಾರಿ/ಅನುದಾನಿತ	ಒಟ್ಟು
ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ	34464	285	34749
ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ	18426	1523	19949
ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ	ಸರಕಾರಿ: 100552	SS 69004	169556 [2008-09 ರಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಇರುವ ಹುದ್ದೆಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ 32840 + ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ 157411]

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ	ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪೇಯ ಆಡಳಿತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸೇರಿದ	ಸರಕಾರಿ/ಅನುದಾನಿತ	ಒಟ್ಟು
	5034	2712	7746
ಶಿಕ್ಷಕರು	ಖಾಯಂ ಶಿಕ್ಷಕರು 26766	ಆರೇಕಾಲಿಕ ಶಿಕ್ಷಕರು 3523	30289
ಅನುದಾನಿತ	19595	113	19708

- ಎಲ್ಲ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಒಡಿಯಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಾಗಿವೆ.
- ಎಲ್ಲ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು.
- ಖಾಸಗಿಯಾಗಿದ್ದು ಒಡಿಯಾ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಶಾಲೆಗಳೆಂದರೆ ಸರಸ್ವತಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರ
- ಒಡಿಯಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು - ಶಿಶುವಿಹಾರ, ನರ್ಸರಿ, ಎಲ್.ಕೆ.ಜಿ., ಯುಕೆಜಿಯಲ್ಲಿ ಒಡಿಯಾ ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲ
- ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಾಗೂ ಐಚ್ಛಿಕ ಎಂಐಎಲ್ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.
- ಒಡಿಯಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಎಂಐಎಲ್ ಭಾಷೆಗಳು ಬೇಕಿದ್ದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.
- ಎಂಟು ಮತ್ತು 9 ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಿಗಳಿವೆ.
- ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ, ಉರ್ದು, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಬೆಂಗಾಲಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ಒಡಿಯಾ ಬೋಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಇಲ್ಲ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಿಯಾ ಭಾಷೆಯ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಏನೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರೆ ವಿಷಯಗಳಂತೆ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು ವಿಷಯ.ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಭಾಷೆ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ವಿಷಯವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಧ್ಯಮವಿಲ್ಲ. ಮಾಧ್ಯಮವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯವಿಲ್ಲ.

ಬಹು ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ
ಧನದಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮದ
ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ

—ಡಾ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ರಾವ್

ಭಾರತವು ಬಹುಜನಾಂಗಿಕ, ಬಹು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಬಹುಭಾಷಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳು ಎಲ್ಲರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೇನಿಲ್ಲ. ಮಗುವಿನ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೂ ಉದ್ಯೋಗ, ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗೂ ನಡುವೆ ಅಂತರವಿದೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾದ ಹಿಂದಿಯು ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಲವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭಾಷಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾನಗಳಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹ-ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮಗುವು ಮುಂದೆ ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂವಹನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನದ ಕೀಲಿಕೈ ಅನ್ನಿಸಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಕಲಿಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಲು ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಚ್ಛಾನ ಅಗತ್ಯ.

ದೇಶದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಮತ್ತು ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ 1956 ರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರಣ ನೀಡಿತು. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಎಂಬ ಪದ ಪ್ರಯೋಗವು ಇದೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿತು. 1961 ರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮಾವೇಶವು ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಸರಳೀಕರಿಸಿತು.

ಸಮಾವೇಶವು ಶಾಲೆಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಭಾಷಾನೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು:

1. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು.
2. ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗೆ ನಿರ್ವಹಣೆಯಾಗಬೇಕು.
3. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರು ಅಂತಾರಾಜ್ಯ ಸಂವಹನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಸಮಾವೇಶವು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿತು:

1. ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಮಾತೃಭಾಷೆ.
2. ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ.
3. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಇತರ ಯಾವುದೇ ಐರೋಪ್ಯ ಭಾಷೆ.

1956ರ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ ಮತ್ತು 1961ರ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮಾವೇಶವು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸನ್ನು 1964-66 ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗವು ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿರದೆ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ' ಎಂದು ಟೀಕಿಸಿ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾದ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಅದರಂತೆ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಗಳು:

1. ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ.
2. ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹ-ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ/
3. ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ

ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಲ್ಲದ
ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆ.

ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ
10, 6 ಮತ್ತು 3 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಈ ಮೂರು
ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಮೊದಲು ಕಲಿತ 2 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ
ಎರಡು ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಒಂದು ಅಥವಾ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು
ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 2, 3 ಅಥವಾ 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ
ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸೇರಿದಂತೆ ಇತರ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು
10ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ
ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆಧುನಿಕ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 8ನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದ
ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬದಲಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗದ ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು
ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು. ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ
ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲಾಯಿತು. 1986ರ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ ಕೂಡ
ಇದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ
ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಉತ್ತರ
ಭಾರತದವರು ದಕ್ಷಿಣದ ಒಂದು ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು
ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ
ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಕೆಲವೊಂದು ನವೋದಯ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ
ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣದ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತವೂ ಸೇರಿದಂತೆ 4 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.
ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸರ್ಕಾರವು ಬಿಗಿ ಧೋರಣೆ ತಳೆಯುವುದು
ಉಚಿತವಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 1) ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ
(ಎಲ್ 2) ಹಾಗೂ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 3) ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಹಚ್ಚಲಾಗಿದೆ.
ಈ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹಾಗೂ
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುವಂತಿವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿಶೇಷ
ಪ್ರಾವೀಣ್ಯಬೇಕು. ದ್ವಿತೀಯ ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಲು
ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ
ಕಲಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಧಿಕ

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 1) ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 2) ಹಾಗೂ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 3) ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಹಚ್ಚಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುವಂತಿವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯಬೇಕು. ದ್ವಿತೀಯ ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಲು ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಕಲಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಧಿಕ ಅಂಕಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಉಳಿದವು ಅದರಷ್ಟು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಬಿಗಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ದ್ವಿತೀಯ-ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಹಗುರವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಧೋರಣೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯ-ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಅನೇಕ ಪಾಠಗಳು ತೀರಾ ಹಗುರವೂ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಾಗಗಳು, ದ್ವಿತೀಯ, ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಿಕ ಅಂಶಗಳು ಎಂಬ ಅವಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಪ್ರಧಾನ ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹ ವಿಚಾರ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ಭಾಷಾಂಶ ಮುಖ್ಯ ಅಥವಾ ಭಾಷಾಂಶ ಗೌಣ, ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಪ್ರಧಾನ ಎಂಬ ವಾದಗಳು ಅರ್ಥಹೀನ. ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ರಸಭಾವಸಹಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಭಾಷೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಭಾಷೆಯ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಅರಿವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಧಾನ, ದ್ವಿತೀಯ/ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂಶ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬ ಅತಾರ್ಕಿಕ ವರ್ಗೀಕರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ-ಬೋಧನೆ ಜಡವೂ ನೀರಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನಾದರೂ ನಾವು ಈ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲು ಮನಮಾಡಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂವಹನ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಗ್ರಹಿಕೆ ಹಾಗೂ ರಸಾಸ್ವಾದದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ 'ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ', 'ಭಾವೋಪಯೋಗಿ' ಹಾಗೂ 'ಶಾಸ್ತ್ರೋಪಯೋಗಿ' ಆಯಾಮಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕಲಿಯಲು, ಕಲಿಸಲು ಮನಮಾಡಬೇಕು.

ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೂ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ನಾವು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಆಲೋಚಿಸಲು, ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು, ವಾದಿಸಲು-ಪ್ರತಿವಾದಿಸಲು, ಖಂಡಿಸಲು, ಮಂಡಿಸಲು, ವಿವರಿಸಲು, ವರ್ಣಿಸಲು, ನಿರೂಪಿಸಲು, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಲು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡಲು ಸೂಕ್ತ ಆವರಣ ಹಾಗೂ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸದಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ತರಗತಿಗಳ ಗಾತ್ರ ದೊಡ್ಡದಾದುದರಿಂದ (?) ಮತ್ತು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದ ಪಾಠಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ಬೀಳುತ್ತಿದೆ.ನೂತನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ದನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಬಹುದು.

ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೀರಾ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಸದ್ಯದ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತವಾದರೆ ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲಿಕೆಗೆ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಲು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರುಚಿ ಸವಿಯಲು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ, ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರೂ ಶಾಲೆಗಳವರು ಇವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಲು ಉತ್ಸಾಹ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊಂಕಣಿಯಂಥ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅರ್ಥಾತ್ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಗೌರವವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಯಾರಿಗಾಗಿ? ಅದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಸರಕಾರಗಳು ಈ ಭಾಷೆಗಳ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಹಣ ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲವೇ?

ಈ ನಡುವೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳು ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನ್ನು ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತೂರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಉಡುಪಿ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಂಥ ಬಹುಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ

ಕೊಂಕಣಿ ಹಾಗೂ ತುಳು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ/ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ತಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಔಪಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಕಲಿಸಲು ಹೊರಟಾಗ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ರಚನೆ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನೆ, ಸಮರ್ಥ ಶಿಕ್ಷಕರ ಲಭ್ಯತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಕೈ ಬಿಡಬೇಕಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಉದ್ಭವಿಸಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಲು ಹೊರಟಾಗ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ತ್ರಿಭಾಷೆ ಸೂತ್ರ ಸದ್ಯ ವಿಫಲವಾಗಿದ್ದು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮೀಣ ಹಾಗೂ ದುರ್ಬಲವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ವಂಚಿತರಾಗುವುದನ್ನು ಮನಗಂಡ ಸರಕಾರಗಳು ಒಂದನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿಸಬೇಕು? ಐದನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಬರುವಾಗಲೇ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಬಹುದೇ? ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷ ಕಲಿತ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಭಾಷಾ ಗೊಂದಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮೂರೋ ನಾಲ್ಕೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡುವುದೇಕೆ? ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಔಪಚಾರಿಕ ಭಾಷಾಕಲಿಕೆ ನೀರಸವೂ ಕಠಿಣವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಅದು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದೂ ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮದಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯಿದ್ದೆ ಹೊರೆ ಏಕೆ? ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಕಲಿವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಆಯ್ಕೆಯ ಹಕ್ಕು ನೀಡಬೇಕಿದೆ! ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತ, ವ್ಯವಹಾರ, ಬುದ್ಧಿ-ಭಾವ ಸಂಪರ್ಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ

ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಉಳಿದಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ, ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ, ಉರ್ದು, ಮರಾಠಿ, ಮಲೆಯಾಳಂ ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದುದನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಲಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿರಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲೇ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನ (2008)

- 1.ರಾಜ್ಯವು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ಯತೆಯ ಒದಗಿಸಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಪ್ರಥಮ/ದ್ವಿತೀಯ ಅಥವಾ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಓದಬೇಕಿದೆ.
- 2.ಮಕ್ಕಳು 1 ರಿಂದ 4 ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಕನ್ನಡ, ಉರ್ದು, ಮರಾಠಿ, ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.
- 3.ಕನ್ನಡವು ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಾಗಿರದ ಮಕ್ಕಳು 3 ಮತ್ತು 4ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯೇತರ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ 5ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಒಂದು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.
- 4.ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೋಧನೆಯು 5ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.
- 5.ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಬೋಧನೆಯು 6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿ/ ಕನ್ನಡ/ ಸಂಸ್ಕೃತ/ ಇಂಗ್ಲಿಷ್/ ಕೊಂಕಣಿ/ತುಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.
- 6.ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೋಧಿತವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನ ಸ್ಥಾನಮಾನ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.
- 7.ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನಂತೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: 10ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟವು 8ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಡುವ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ.

10ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟವು 6ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿತವಾಗುವ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ.

2007-08 ರಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು 1 ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪರಿಚಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

8ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಅರಬಿಕ್/ ಪರ್ಸಿಯನ್/ ಕೊಂಕಣಿ/ ತುಳುಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಂತೆಯೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು 10ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮುಂದು ನೀಡಲಾಗುವ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ; ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು ಅಥವಾ ಉರ್ದು.

10+2 ಹಂತದಿಂದ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ವಾಸ್ತವ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಅವರು ಹಿರಿಯ ಪ್ರೌಢ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ, ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಅಥವಾ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಏನು? ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಖಿತ ಅಥವಾ ಮೌಖಿಕ ಎರಡೂ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಂವಹನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸುವುದು. ದುರ್ದೈವವೋ ದೋಷವೋ ಅಂತೂ ಮೂರು ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಂಟೋ ಹತ್ತೋ ಹದಿನೈದೋ ವರ್ಷ ಕಲಿತರೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡಲಾಗದ, ಬರೆಯಲಾಗದ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಧಿಸದ ಭಾಷಾ ದುರ್ಬಲರನ್ನು ನಾವಿಂದು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ, ಈ ಬಗೆಯ ಸಂವಹನ ಕ್ಷೀಣತೆಗೆ ಅಥವಾ ಸಂವಹನ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾದರೂ ಏನು?

(ಅ) ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಾತೇ ಪ್ರಧಾನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಎಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಚರ್ಚೆ ಸಂವಾದ, ಸಂಭಾಷಣೆ, ಮಾತುಕತೆ, ಪ್ರಶ್ನೆ, ಉತ್ತರ, ಕಥಾ ನಿರೂಪಣೆ, ಕಥನ, ವರ್ಣನೆ, ವಿವರಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಸ್ವಷ್ಟೀಕರಣ ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಕಾಶಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಉಚ್ಚಾರ, ಮಾತು, ಭಾವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಲಿಖಿತ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಲು ವಿರಳ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಬಂಧ ಬರೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸದ್ಯ ಒಂದು ಆದರ್ಶ, ಏಕರೂಪದ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ, ಏಕರೂಪದ ಪಠ್ಯಗ್ರಂಥಗಳು, ಏಕರೂಪದ ಪರೀಕ್ಷಾ ಪದ್ಧತಿ, ಪ್ರಶ್ನೆ ಪತ್ರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಉತ್ತರ ಪತ್ರಿಕೆ ಮೌಲ್ಯ ಮಾಪನ ಕ್ರಮದಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸ್ವಂತಿಕೆ, ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಬತ್ತಿಹೋಗುತ್ತಿವೆ.

ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಂವಹನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪ್ರೋಫೆಸರ್‌ಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುವುದು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಾಂಶಗಳ ಮೂಲಕ, ಸುಂದರ ನಿರೂಪಣೆ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ಸಂವಿಧಾನ, ಉತ್ತಮ ಪಾತ್ರ ಪ್ರೋಫೆಸರ್, ಕುತೂಹಲಕರ ಕಥನ, ವಿನೂತನ ಪದಪ್ರಯೋಗ, ನವಿರಾದ ಹಾಸ್ಯ, ಹೃದ್ಯವಾದ ಶೈಲಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿನ ಪಾಠಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನವನ್ನು ತಟ್ಟಬೇಕು. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಶಾಲಾ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಾಂಶ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತದೆ. ನೀರಸ ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರಗಳು, ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಣ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು, ಉದ್ದೇಶ ವಸ್ತು ಅಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುವ ಕತೆ, ಕವನಗಳು, ಪ್ರಬಂಧಗಳು, ನಿರಾಕರ್ಷಕ ನಿರೂಪಣೆ, ನಿಸ್ಸಾರವಾಕ್ಯ ರಚನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯೇತರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಂವಹನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಶಿಕ್ಷಕರು ಆರೋಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಆರೋಪ ನಿರಾಧಾರವಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಲವೂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಆದಾಗ ಅವುಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟ ಕಳಪೆ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅನುಭವವೇದ್ಯ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಇಲಾಖೆ ಒದಗಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಸೂತ್ರಗಳು ಹಾಗೂ ಪುಸ್ತಕದ ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಲಿ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ನಿರ್ಮಾತ್ಮಗಳಿಗೆ ಇಲಾಖೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನೆ ಅಥವಾ ಆಯ್ಕೆ ಮಂಡಳಿಗೆ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವಾಗ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿ ನಿಜವಾದ ಪರಿಣತರನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವುದು. ಸಾಹಿತಿಗಳಿಂದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸಬೇಕು. ಪಾಠಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅನುಭವ ಸಂಪನ್ನರಾಗುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಶಕ್ತಿವರ್ಧನೆಗೆ ಅನುಕೂಲಿಸುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಅಂದರೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ನೀಡಬೇಕು. ಭಾಷಾಕಲಿಕೆ ಬೋಧನೆ ಒಂದು ಕುತೂಹಲಕರ ಆಟದಂತೆ

ಸಾಗಬೇಕು.ಹಾಗೆ ಆದಾಗ ಭಾಷೆ ಕಲಿತದ್ದೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳಗಿಂದೊಳಗೇ ಸಂವಹನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅರಳುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನದ ನಮ್ಮ ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಭಾಷಾ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಪದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿ. ತೀರ ಔಪಚಾರಿಕವಾದ ನಿರ್ಭಾವುಕ ಮಾದರಿಯ ಶೈಲಿ. ಓದಲು ಅತ್ಯಂತ ನಿರಾಕರ್ಷಕ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಂತೂ ಗೊಂದಲ ಹಾಗೂ ಏಕರೂಪತೆಯ ಕೊರತೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಇಲಾಖೆ ಈವರೆಗೂ ಈ ಬಗೆಯ ಪರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಡುವೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪದಗಳ ಸೃಷ್ಟಿ ಧಾವಂತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಾನುಸರಣೆ' ಹೆಚ್ಚಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಬೈಜಿಕ, ನಿರ್ಗರ್ಭಾಕುರ ಪ್ರಜನನ, ಸಂಕಲನ, ವ್ಯವಕಲನ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ಕೆಲಸ ಇನ್ನಾದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಯೋಚಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಬರೆಯುವ, ಕನ್ನಡದ ವಿವಿಧ ಜ್ಞಾನ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಲೇಖಕರಿಂದಲೇ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲೇಬೇಕು.

ಭಾಷೆಯ ಸಹಜ ಗಳಿಕೆಗೆ ಶಾಲಾ ಜೀವನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಡಚಣೆ; ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳು ಇರಕೂಡದು. ಶಿಷ್ಠ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಕೀಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೀಳರಿಮೆ ಬೆಳೆಯುವಂತಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ-ಕಲಿಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬಳಸುವ ಶಿಷ್ಠ ಭಾಷೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಚಾಲನೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ; ಆ ಮೂಲಕ ವೈವಿಧ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ಅಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಹೇರಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಏಕರೂಪಿ ಭಾಷಾ ಮಾದರಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ನಾಯಕ್ (1981) ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಅರಿವು ಸಹಜ, ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅರಿವು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸರಳ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಲು, ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಲು, ತರ್ಕ ಹೂಡಲು, ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು,

ವಿವರಿಸಲು, ಬಣ್ಣಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಲಿಯುವುದೇನನ್ನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಓದಲು, ಬರೆಯಲು, ಶಬ್ದಸಂಪತ್ತನ್ನು ವರ್ಧಿಸಲು, ಔಪಚಾರಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲ ಬರವಣಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂಬ ಸಿದ್ಧ ಉತ್ತರ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭಾಷಾ ಪ್ರಬೇಧಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಅವು ಸಹಜವಾದ ನುಡುಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆಯ್ದ ಒಂದೆರಡು ಪಾಠಗಳ ಮೂಲಕ ಆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಭಾಷಾ ಯೋಜಕರು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಕರ್ತೃಗಳು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾಂಪಲ್‌ಗೆ ಎಂಬಂತೆ ಧಾರವಾಡ ಕನ್ನಡ, ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡ, ಮಂಡ್ಯ ಕನ್ನಡದ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲಕ್ಕಿ, ಜೇನು ಕುರುಬ, ಸೋಲಿಗ, ಕೊರಗ ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಬೀರ್ಡ್, ಕಲಬುರ್ಗಿ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪಠ್ಯಗಳು ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆದರೂ ನಿಜ.

ಕನ್ನಡದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ (1988) ಅವರು ಎತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿದೆ; ಹಲವು ಕನ್ನಡಗಳಿರುವ ಒಂದು ಭಾಷಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು? ಎಂಬುದು ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆ. ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಗೊಂದಲ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪದ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಏಕರೂಪಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಳೆದ ಐದಾರೂ ದಶಕಗಳಿಂದ ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಓದಲು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಕನ್ನಡ ಏಕರೂಪದ್ದು; ಹಾಗೆ ಕಲಿತ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಸೀಮಿತ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭಾಷಾ ದ್ವಿಸರೀಯತೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಕನ್ನಡ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಳಕೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪರಿಸರದ ಕನ್ನಡದ ರೂಪಗಳು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಕನ್ನಡದ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿ ದೂರಾಗಬೇಕು ಎಂದು ನಾರಾಯಣ (1998) ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪಾಠಗಳ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ವರೆಗೂ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾದವನ್ನು ನಾನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದೆ ವಿಶಾಲ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಭಾವಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

(ಅ) ಶಾಲಾ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಚಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಗುವುದೇ? ಈ ಬಗೆಯ ಕಲಿಕೆ ಸಮರ್ಪಕವೇ? ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದ ಮೂಲಕ ಎಷ್ಟುಬಗೆಯ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ಪಾಠವೊಂದರ ಮೂಲಕ ಉಪಭಾಷೆಯನ್ನು ಅದರಲ್ಲೆ ಚೆಲುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕಲಿಯಲು-ಕಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಉಪಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರ ಬೇಡವೇ? ಉಪಭಾಷೆಯ ಪಾಠವೊಂದನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಕನ್ನಡ ಶಿಕ್ಷಕ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಷ್ಟು ಭಾಷಾ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯ ಹೊಂದಿರಬೇಡವೇ? ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಉತ್ತರ ನಕರಾತ್ಮಕವಾಗಿದ್ದು ಉಪಭಾಷೆಗಳ ನಿಜವಾದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ನಿಗದಿತವಾದ ಪಾಠಗಳಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು, ಚಲನಚಿತ್ರಗಳು, ನಾಟಕಗಳು ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗಂತೂ ವಿದ್ಯುನ್ಮಾನ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಪ್ರಸಾರಮಾಡುವ ಧಾರಾವಾಹಿಗಳು-ಇವುಗಳ ಓದು, ವೀಕ್ಷಣೆ ಮುಖೇನ ಕಲಿಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡದ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇಧಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಲು ಪಾಠಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಎಂದೇ ನನ್ನ ತಿಳಿವಳಿಕೆ; ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಇದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಸಹಕಾರಿಯಲ್ಲ.

(ಆ) ಜಿಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜನೆ ಹಾಗೂ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಆಂದೋಲನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತರ್ಕಿಸುವುದಾದರೆ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಏಕೆಂದರೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತುವ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಗೆ ಒದಗಬಹುದಾದ ಒತ್ತಡಗಳು ಅನೂಹ್ಯ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಾಬತ್ತಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲಿಡುವ ಹಣದ ಪ್ರಮಾಣ ಇಂದಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಮಿತವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾವ ಸರಕಾರವೂ ಇಂಥ ದುಬಾರಿ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಕೈ

ಹಾಕಲಾರದು. ಬೋಧನೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ, ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತುನೀಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ದೂರಸರಿಯುವ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳು ಇಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಕೈ ಹಚ್ಚಲಾರರೆಂದೇ ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯರಚನೆ ತುಂಬ ದೂರದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರು ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ, ಇತಿಹಾಸ, ಪೌರನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೋಧನೆ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮನೆಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲಾ ಭಾಷೆ ನಡುವಣ ಕಂದಕವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸಂಗತಿ. ಆದರೆ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಆಯಾಯ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿ ಮನದಟ್ಟುಬಾಳುವಂತೆ ಪಾಠ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತದಂಥ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳು, ಸೂತ್ರಗಳು, ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಬಹುದು. ಬೋಧನೆ ಕಲಿಕೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಸಾಧನಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಗಳೆರಡರ ಮೇಲೆ ನೇರವಾದ ನಕರಾತ್ಮಕ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಹಿಕೆ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಬೇಕೆನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇರಾದೆ ಇರುವುದಾದಲ್ಲಿ ಸಂವಹನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಜೊತೆ ಕಸಿ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ಬಲು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಆಂಗ್ಲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಸಂಸ್ಕೃತಾನುಸರಣೆಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಜನ ಆಡಳಿತ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಗ್ರಂಥಸ್ತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿದಾವು? ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಆತಂಕ.

ಇಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಜ್ವಲಂತವಾಗಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಧ್ಯಮದ್ದು. ಹಾಗೇ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣ ಯಾವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ

ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ವಿದ್ವಜ್ಜನರ ಒಕ್ಕೂಟ ಉತ್ತರ ಒಂದೇ; ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ. ಇದು ವಿವಾದದ ವಿಷಯವಾಗಿರಬಹುದು; ದುರಂತವೆಂದರೆ ಇಂದಿಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮದ ವಿಷಯವೇ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪರ, ಕನ್ನಡ ವಿರೋಧ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಪರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿರೋಧ ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿ ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಕುಸಿತ ಕಂಡು ಬಂದಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು ಕೊನೆ ಉಸಿರೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯವರು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮುಚ್ಚದೇ ಬೇರೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುವ ಈ ಘನಘೋರ ದುರಂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ತನ್ನ ಗೋರಿಯನ್ನು ತಾನೇ ತೋಡಿಕೊಂಡ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವ ಸರಕಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಕಾರಣ.

ಈ ನಡುವೆ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ಕೆ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೆಲವು ಪಾಲಕರು ಹಾಗೂ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲಾ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಮುಂದಿಟ್ಟ ವಾದವೆಂದರೆ ಮಾಧ್ಯಮವೆಂಬುದು ಓದುವ ಮಕ್ಕಳ ಆಯ್ಕೆಯ ಹಕ್ಕು. ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಪರವಾಗಿರುವವರು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ತನಗೆ ಯಾವ ಮಾಧ್ಯಮ ಬೇಕು ಅದನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಹಕ್ಕು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಬೇಕಾದವನು ಅವನೇ; ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಬುದ್ಧಿ ಬಲದಿಂದ; ಆದರೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಸಹಸ್ರಾರು ಮಕ್ಕಳು ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ಇವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕು ಚಲಾಯಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದರೇನು ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಇದು ಇವರ ಪರವಾಗಿ ಹೆತ್ತವರು ಚಲಾಯಿಸಿದ ಹಕ್ಕಲ್ಲವೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಹಕ್ಕು ಯಾರಿಗೂ ಇರಕೂಡದು. ಈ ಹಕ್ಕು ನಿಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ನಾಡಿನ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಜೀವನಕ್ರಮ, ಆಚಾರ, ವಿಚಾರವನ್ನು ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲಕವೇ ದಾಟಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದರಿಂದ ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಹಕ್ಕು ಸರಕಾರಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವವರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸಂಕಲ್ಪ

ಬಲ ಹಾಗೂ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

ಕಳೆದ ಎರಡು ಮೂರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಮೂಲೆ ಕೊಂಪೆಕೊಳೆಗೇರಿ ಸಂದುಗೊಂದು ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಸರಕಾರ ಉದಾರ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಈ ಉದಾರ ನೀತಿಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮುಳುವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ನರ ಮಕ್ಕಳು, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಜ್ಯ ವರ್ಗಾವಣೆ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು, ರೈಲ್ವೆ ಇಲಾಖೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಮಕ್ಕಳು - ಇಂತಹವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆಂಗ್ಲಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯಿತ್ತು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಎಂದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯ ಕೈ ಮೇಲಾಗಿ ಸರಕಾರ ವಿವೇಕಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಪರವಾಗಿರುವವರು. ಕನ್ನಡ ಉಳಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಬೇಡಿ ಎಂದು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿದೆ.

ಬಹುಭಾಷಿಕ ದೇಶವೊಂದರಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬುದು ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯ ಕನಸು, ಭಾಷೆಯೊಂದರ ವ್ಯವಹಾರದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ನಡುವೆ ನಾವು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿ, ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿವೇಕಯುತವಾದ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಗೊಂದಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಹಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಕರ್ನಾಟಕವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಲ್ಲ. ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ವಿಂಗಡಣೆ ಬಳಿಕ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೇ ಅಗ್ರಮಣೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸರಕಾರಿ ಸ್ಥಾವರಗಳು ಉದ್ಭವಿಸಿದವು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟಣೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಕಾರ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆ ಬಗೆಗಿನ ಗೊಂದಲ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದೆ. ಗೋಕಾಕ್ ಚಳವಳಿಯ ತನಕ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು

ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯದೇ ಇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಗೋಕಾಕ್ ಚಳವಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಈಗ ರಾಜ್ಯದಾದ್ಯಂತ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನಿತ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಅನುದಾನರಹಿತ ರಾಜ್ಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಪ್ರಥಮ/ದ್ವಿತೀಯ/ತೃತೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ನಡುವೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲದೆ ದಲಿತರು, ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವವರು ಹಾಗೂ ಬಡವರ್ಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ, ನಗರವಾಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಒಂದನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು! ವಿಚಿತ್ರದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ ಬಳಿಕ; ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆರಂಭ! ಇದೀಗ ಆರನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸರಕಾರ ಮುಂದಾಗಿದೆ! ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರವೇಶ ಕುಸಿದಿರುವುದರಿಂದ ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಗೋರಿ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ದೇಶದ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ತೊಡರುಗಾಲಾಗಿದೆ. ಆರನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿರುವ ಸರಕಾರ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವುದು ಕನಸಿನ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ, ಬೀಸುವ ದೊಣ್ಣೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಏನಾದರೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯ ಸ್ಥಾನದ ಬಗ್ಗೆ, ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದೆ.ಅದರ ಮುಂದೆ ಖಚಿತ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಕೂಡ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ನಿಲುವೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಷಗಳ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತ ಉಲ್ಲೇಖಗಳಿಲ್ಲ.

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವು ಇದುವರೆಗೆ ಆಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಎದುರಿಸಿದ ತೊಡಕುಗಳು, ಮುಂದಿರುವ ಸವಾಲುಗಳು ಹಾಗೂ ಮುಂದೆ ಆಗಬೇಕಾದ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾದ

ಮತ್ತು ಜನಪರವಾದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲಮಾನ, ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಏಕೆಂದರೆ ಬಾಷೆಗಳು, ಅವುಗಳ ಪಾತ್ರಗಳು, ಜನರ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಭಾಷೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಜನರ ಪರಿಭಾವನೆಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿವೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರು, ಮಕ್ಕಳ ಹೆತ್ತವರು, ಕನ್ನಡಪರ ಸಂಘಟನೆಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರ ಹಾಗೂ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದಡಿಯಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ದೇಶ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ; ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಸಾರವು ಸಶಕ್ತವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಜನರ ಉಸಿರಾದ ಭಾಷೆಯ ಏಳಿಗೆ ಜನರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ದೈನಂದಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವ ಜನ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದೋ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೋ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದೇ ಜನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಯಜಮಾನ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಜಾಣ್ಮೆಯ ನಿರ್ಧಾರ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಸರಕಾರಗಳು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು? ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೇ? ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದರೆ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಹಲವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಒದಗುವ ದುರ್ಗತಿ ಏನು? ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತಕರು, ಶಿಕ್ಷಣವೇತ್ತರು ಅಥವಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿ ನಿರೂಪಕರು ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆತು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾದ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಇದು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ನಾವಿಂದು ಮರುವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಕಳೆದ ಹತ್ತೈವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳ ಕಲಿಕೆ-ಗಳಿಕೆ, ನಾಡನುಡಿಯೊಲವು, ಸಾಹಿತ್ಯ ರಸಪ್ರಶಂಸೆ, ಭಾಷಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬಿವೇ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರದಂತೆ ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಬೋಧನೆಯ

ಗುರಿಗಳಿಗೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ವಾಸ್ತವದ ಬದುಕಿಗೂ ನಿಜ ಜೀವನದ ಭಾಷಾ ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇ? ಇಂದು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಇರುವ ಡಿಜಿಟಲ್ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯುನ್ಮಾನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಾಧ್ಯತೆ ಮೊಬೈಲ್, ಗಣಕಯಂತ್ರ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಬಳಕೆಗೂ ನಾವು ಗತಾನುಗತಿಕವಾಗಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇ? ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ವ್ಯಾಕರಣ ಬೋಧನೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಬೋಧನಾಕ್ರಮಗಳಿಗೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆಯೇ? ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ' ಎಂಬ ಪ್ರಬಲ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ನಿರ್ಮಾತೃಗಳನ್ನು ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಕಾಡಿದೆಯೇ?

2. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟು 2005 ಜ್ಞಾನ ಸಂರಚನವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಗೂ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಬೋಧನೆ(ಕ್ರಿಟಿಕಲ್ ಪಡೆಯಾಗಿ)ಯನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಇದು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಂಡಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಪಾಠಗಳ ಬೋಧನೆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಿವರ್ತನೆ ಸಾಧ್ಯ ಆದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಂಶಗಳ ನಿವಾರಣೆ ಹೇಗೆ? ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶನಾ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ಯಾರು? ಹೇಗೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಆಗಿರುವ ತಯಾರಿ ಏನು?

3. ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ರಚನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಗಬೇಡವೇ? ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ವಾರ ಪತ್ರಿಕೆ' ಹಾಗೂ ಮಾಸ ಪತ್ರಿಕೆ' ಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಅಖಂಡ ಜೀವನ ದರ್ಶನ ಅಥವಾ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಬೇಡವೆ? ನಿಜವಾದ ಭಾಷೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಲ್ಲ; ತರಗತಿಗಳ ಹೊರಗೆ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜನರ ನಡುವೆ ಇದೆ; ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಒಂದು ಜಾನಪದ ಸ್ಮೃತಿ ಪರಂಪರೆ ಇದೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮೂಡುವುದು ಯಾವಾಗ?

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿ: ತಮಿಳುನಾಡನ್ನು
ಅನುರಂಜಿಸಿ/ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉದಾಹರಣೆ

-ಪ್ರೊ. ಇ. ಅಣ್ಣಾಮಲೈ

ವಸಾಹತು ನೀತಿ:

ವಸಾಹತು ಭಾರತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯು ಗುರಿಯು ಜನರ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು.ಯುರೋಪಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು, ವಸಾಹತು ಸರಕಾರವು ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ನೆರವು ನೀಡಬೇಕಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಆಳುವ ಹಾಗೂ ಆ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವವರ ನಡುವೆ ಸೇತುವೆಯಾಗಿರುವ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ (ಇವುಗಳನ್ನು ವರ್ನ್ಯಾಕೂಲರ್ಸ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ) ಬಳಸುವ ಮೂಲಕವು ಇಂತಹವೇ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಿರ್ವಾಹಕರು ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮೂಲಕ ಜನ ಸಮೂಹಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಗುರಿಗಳ ಕಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತರುವುದರಿಂದಲೂ ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಉದ್ದೇಶವು ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವವರು ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಗೆಗೆ ನುಡಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹೆಮ್ಮೆ, ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪರಂಪರೆಯ ವಾರಸುದಾರರು ಆಗುವುದು ಮತ್ತು ಏಳಿಗೆಯ,

ಸಮೃದ್ಧಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಾಗಿತ್ತು, ಮನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಸರದ ನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ಉದ್ದೇಶಗಳ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮುಂಗಾಣಲಾಗಿದೆ.

ಆಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಾವು ಬದುಕುವ ಲೋಕವನ್ನು ಪರಿಭಾವಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಈ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕವೇ. ಈ ನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಹೊಸ ಪದಕೋಶ, ಶೈಲಿ, ಚಿಂತನೆಯ ರೂಪಗಳು ಹಾಗೂ ಓದು ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಜೊತೆಗೆ ಹೊಸ ತಿಳಿವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಇವು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿದ್ದವು.

ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಪಲ್ಲಟ:

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ, ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವವೆಂಬ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮೂಲಕ ಶಾಸಕಾಂಗ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಭಾರತದ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟಿಷರ ನಡುವೆ ಹಂಚಿಕೆಯಾದವು. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಭಾರತದ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರೋಟೆಕ್ಟೋರಿಯೋ ಅನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ತೊಡಗಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, 1921 ರಿಂದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪರ್ಯಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಆರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಹಾಗೂ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯು 1937ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶೇಕಡ 51ರಷ್ಟು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಸೇರಿದಂತೆ ಭಾರತದ ಮುಖ್ಯ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತು (ನೂರುಲ್ಲಾಹ್ & ನಾಯ್ಕ್, 1951, ಎ ಹಿಸ್ಟರಿ ಆಫ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ (ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪು 650) ಮಿಶನರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆ, ಸಂಘಟನೆಗಳು ನಡೆಸುವ ಶಾಲೆಗಳು ತಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿರುವುದನ್ನೂ ಕೂಡ ಈ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗಗಳು:

ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು 1950 ರಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗೆಗಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ನಿಶ್ಚಿತ ಗಡುವನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೂ, ಒಕ್ಕೂಟದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಗಡುವಿನ ಬಗೆಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು

ಆಯಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕಾಂಗಗಳ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಬಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸುಗಳಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಬಂದ ಈ ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕ ನಿರ್ದೇಶನವು, (ವಾರ್ಡ್ ರೂಫಿಂಗ್ ಹುಸೇನ್) (1937) ಸಮಿತಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರ ಸಲಹಾ ಮಂಡಳಿ ಸಮಿತಿ (1937) ಹಾಗೂ ನಂತರ ಬಂದ (ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ ಮೊದಲಿಯಾರ್) ಆಯೋಗ (1953), ಕೊಥಾರಿ ಆಯೋಗ (1966), ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಆಯೋಗ (1990) ಮುಂತಾದ ಆಯೋಗಗಳು ಇದರ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮರು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಹೊಸ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ನೀತಿ(1968)ಯಲ್ಲಿ ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಆ ಮೇಲಿನ ಇದರ ಮರುಮಂಡನೆಯನ್ನು (1986, 1992), ನ್ಯಾಶನಲ್ ಕರಿಕುಲಮ್ ಫ್ರೇಮವರ್ಕ್(2005)ಯೇ ಕೊನೆಯದು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿಯು ಏನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ (ನಾಗಲೆಂಡನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ) ಹಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಹಾಗೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೂ ಯಾವ ರಾಜ್ಯವು ಕೂಡ ಈ ನೀತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಸಮ್ಮತಿಯಿಂದ, ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಬಯಸಿ, ತನ್ನದೇ ಪರ್ಯಾಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಹಾಗೂ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವೆಯೇ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿವೆ. ಇರಲಿ, ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ನೀತಿ ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಇದರ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೋಡೋಣ.

ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ:

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಅದು ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಿರುವ ಭಾರತದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನೇ, ಈ ದೇಶದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆಗಿನ ನಿಶ್ಚಿತ ನೀತಿಯನ್ನೇ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ (1968). ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮತದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗೆ ಹೊರತಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಹೊಂದಿದಾಗ, ಈ ಸೂತ್ರವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ (ಹೆಚ್ಚಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಇದು ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳ (ರಾಜ್ಯದ) ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಆಡಳಿತದ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯೂ

ಆಗಿರುತ್ತದೆ) ಇಲ್ಲವೇ ಮನೆ ಮಾತನ್ನು (ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ) ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ(ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತೃಭಾಷೆ)ಯನ್ನೇ ಮಾಧ್ಯಮದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಈ ನೀತಿಯು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಮೊದಲು ಭಾಷೆಯೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಇದರರ್ಥ, ಈ ಭಾಷೆ ಕಲಿಕೆಯು ಮೊದಲ ತರಗತಿಯಿಂದ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನುಡಿ ಬೋಧನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಗಂಟೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯೇನಾದರೂ (ಇಂಗ್ಲಿಷ್) ಆಯಾ ತರಗತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾದರೆ, ಈ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಆಗದಿರಬಹುದು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವ ನೀತಿಯು ಸೋತಿದೆ.

ಈ ಸೂತ್ರದ ಮೂರನೇ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಯು ನಿಗದಿತ ಕಸುವನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸೋಲು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ತಿಕ್ಕಾಟ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಣ ತಿಕ್ಕಾಟ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಈ ನೀತಿಯು ಆಶಯವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಇದುವೇ ನಾಶಗೊಳಿಸಿದೆ. ತಮಿಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಈ ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಮುಂದುವರಿದ ನೀತಿ:

ಭಾರತವು 1950 ರಲ್ಲಿ ಗಣತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದೊಡನೆ, ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಮಲಯಾಳಂ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟ ನಂತರ 1957 ರಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯವು ತಮಿಳು ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಇದೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಬದ್ಧವಾಗಿ ತಮಿಳು ಈ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಇದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಲು ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲು ಯಾವುದೇ ಶಾಸನಬದ್ಧ ಕ್ರಮದ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯ ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ಕುರಿತು ಕಾಯಿದೆಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷಾ ನೀತಿ ನಿಲುವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಗಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ

ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸುತ್ತ ಬಂತು. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ, ಸರಕಾರಿ ಅನುದಾನಿತ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನರಹಿತ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಈ ಮಾತು ದಿಟವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಂಡಳಿಯ ಅಂಗಸಂಸ್ಥೆಯ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು, ತಮಿಳುನಾಡು ಸರಕಾರದ ಯಾವುದೇ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೆ ಇವು ಬದ್ಧವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳು ಕೂಡ, ಆದರೆ ಇವು 1963ರ ನಂತರ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದವು.

ತಮಿಳು ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಕಾಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎದ್ದಂತಹ ಹಿಂದಿ ವಿರೋಧಿ ಹೋರಾಟದ ಅಲೆಯಿಂದ, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಸರಕಾರವು 1967ರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂತು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಈ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿತು. ತನ್ನ ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಸೇರಿದಂತೆ, ಎಲ್ಲ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ, ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ರುಜುಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡು (1969) ಎಂದು ಮರುನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿರುವುದು ಇವುಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಹಾಗೂ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಒಳಗಾಗಿ ಕಾಲೇಜು ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಕುರಿತು, ಅತ್ಯಂತ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿ (1968) ಠರಾವು ಪಾಸುಮಾಡಿದರು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುವುದು ಈಗಾಗಲೇ ನೆಲೆಗೊಂಡ ನೀತಿಯಾಗಿತ್ತು (ತಮಿಳ್ನಾಡು ಎಲೆಮೆಂಟರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ ಆಕ್ಟ್, 1920ರ ಕಾಲದಿಂದ) ಹಾಗೂ ಅದು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಹಂತದಲ್ಲಿ ತರುವ, ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವು ಇತ್ತು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಉದಯ:

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದ ಎದುರು ಹೋರಾಟವೂ, ತಮಿಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ತಂತ್ರವೆಂದು ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಪರಿಗಣಿಸಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ, ಅನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸುವ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಮರುಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಗೆದ್ದರು. ಇದರಿಂದ 1965ರಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕ ಕಾನೂನಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಹಿಂದಿಯ ಜಾಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇಡೀ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವು ಈ ರಾಜಕೀಯ ತಂತ್ರದಿಂದ

ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ 1968ರಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಹಿಂದಿಯನ್ನು, ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಪಕ್ಷವು ತೆಗೆದುಹಾಕಿತು. ಈ ಮೇಲ್ಕಾಣಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಇದೇ ಠರಾವಿನಿಂದ ಪಾಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ನೀತಿಯು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ನೀತಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಯೋಜನದ ಗ್ರಹಿಕೆ ಬಲಗೊಳ್ಳಲು ಶುರುವಾಯ್ತು. ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಈ ಗ್ರಹಿಕೆ ಬಲಗೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮನಸೋತಿದ್ದ ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಣಿಸುವುದು, ಭಾಷೆ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪೀಳಿಗೆಯ ಕಾಲ ಎಪ್ಪತ್ತರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಹುಟ್ಟು:

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ತನ್ನದೆಯಾದ ಅಡ್ಡಪರಿಣಾಮಗಳಿದ್ದವು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶುಲ್ಕ ಸಂಗ್ರಹದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲವೇ ಇದಾಗಿತ್ತು. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಆ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದು ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಗೆಗಿನ ಜನರ ಮನದ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಈ ಶಾಲೆಗಳೇ ಈಡೇರಿಸಿದ್ದವು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮೂಲತಃ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಂತವು ಆಗಿದ್ದವು. ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ, ಸರಕಾರವು (ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಆಳ್ವಿಕೆ) ಶಾಸನ ಬದ್ಧವಾಗಿ (2816) 1976ರಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜುಕೇಶನ್‌ನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು. ಭಾಷೆಯು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಈ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು, ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು ಎಂದರ್ಥ. ಏನೇ ಆದರೂ, ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗಾಗಿ ಹೊಸ ಡೈರೆಕ್ಟರೇಟ್ ಆಫ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ಅನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಲು, 2001ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ (ಎ.ಐ.ಎ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ತನ್ನ ಮತ್ತೊಂದು ಆದೇಶದಿಂದ (188) ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ಈ ಶಾಲಾ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳ ವತಿಯಿಂದ ಇದು ನಡೆದಿರಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಭಾಷಾ

ನೀತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಇದು ಇವರನ್ನು ಗೊಂದಲದ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಮಿಳನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕಾನೂನಿನ ಸವಾಲು:

ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ತಮಿಳು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೂಡಿದ್ದ ಮೊಕದ್ದಮೆಗೆ, ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ತಮಿಳುನಾಡು ಸರಕಾರ(ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ತನ್ನ ಕರಡು ನೀತಿಯ ಕುರಿತು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೋರಿ, ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಮೋಹನ್ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿತು. ಇದರ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿದ ಸರಕಾರವು 1999ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆದೇಶವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ, ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು (1 ರಿಂದ 5ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ) ಮತ್ತು (ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳು) ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ನಿಗದಿತ ಸಮಯದೊಳಗೆ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆರನೆ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸುವಂತೆ ಈ ಆದೇಶ (fN) ಹೇಳಿದೆ.ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಮದ್ರಾಸ್ ಹೈ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾಯಿತು. ಕೋರ್ಟ್ ಈ ಮೊಕದ್ದಮೆಯನ್ನು (<http://indiankanoon.org/doc/261579>) ಅದೇ ವರ್ಷ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟುಗಳ ಪರವಾಗಿ ತೀರ್ಪನ್ನು ನೀಡಿತು, ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದ ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಕೋರ್ಟ್ ರದ್ದುಪಡಿಸಿತು. ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಘೋಷಣೆ(ಮಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕು ಒಪ್ಪಂದ 1989)ಯು ಮಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕಲಿಕಾ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಎಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವ ಪಾಲಕರ ಹಕ್ಕಿಗೂ ಇದು ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತವು ಈ ಘೋಷಣೆ(1992)ಯ ಕರಾರಿಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ನಿಲುವಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನದ ಹಲವು ಕಲಮುಗಳನ್ನು ಈ ಆದೇಶವು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಶಾಸನ ಬದ್ಧ ನಿರ್ಣಯವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತವು ಒಪ್ಪಿರುವ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಘೋಷಣೆಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಮಾನ ನೆಲೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರಿಂದ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಶಾಸನಬದ್ಧ ನಿಯಮ ಇದ್ದಿದ್ದರೂ, ಈ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಯೋಗವನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು

ಲೋಪಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕೋರ್ಟ್ ಕೂಡ ಕಂಡುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇಂತಹ ನೀತಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಸರಕಾರದ ಅಸಡ್ಡೆಯನ್ನು ಕೋರ್ಟ್ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದೆ. ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಆದೇಶದ ಮೂಲಕ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಲವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕೋರ್ಟಿನ ಈ ತೀರ್ಪು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಳಗೊಂಡವು.

ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ:

ಪಾಲಕರ ಯಾವುದೇ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳು ಅಪಾರವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಮುಂದಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕ ಪರಿಮಾಣಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ 1999(ಪ್ರೋಬ್, ಪಬ್ಲಿಕ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆನ್ ಬೇಸಿಕ್ ಎಜ್ಯುಕೇಶನ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ, ಪು 102)ರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 5 ರಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ, ಮುಂದಿನ ಹತ್ತು (2010) ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಶೇಕಡ 25ಕ್ಕೆ (ಸುಮಾರು 45,000 ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು 11,000 ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳು) ಹೆಚ್ಚಳಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಮಂಡಳಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಏಕರೂಪ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ:

ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾದರಿಗಳಿವೆ, ಸರಕಾರಿ (ಸ್ಥಿರನಿಧಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅನುದಾನಿತ) ಶಾಲೆಗಳು, ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳು ಮೊದಲಾದವು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇವರ ಪಠ್ಯವಸ್ತು, ಬೋಧನಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಗುಣದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತರಲು 2010ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ(ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ತಮಿಳುನಾಡು ಯುನಿಫಾರ್ಮ್ ಸಿಸ್ಟಮ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜ್ಯುಕೇಶನ್ ಆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತು. ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಮಚೀರಕಲ್ಪಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಏಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಎಂದರ್ಥ. ಈ ಕಾಯಿದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು (ಇನ್ನೆರಡೂ ಪ್ರಕಾರದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಮತ್ತು ಆಂಗ್ಲೋ-ಇಂಡಿಯನ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಕಾಯಿದೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ತರಲಾಯಿತು) ಸರಕಾರದ (ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ) 2006ರ ತಮಿಳುನಾಡು ತಮಿಳು ಕಲಿಕೆ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ

ನಿಬಂಧನೆ ವಿಧಿಸಿದಂತೆ, ತಮಿಳನ್ನು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆ(ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ)ಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಈ ಕಾಯಿದೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸಮಾನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಬೇಕೆಂಬುದು ಈ ಕಾಯಿದೆಯ ಅನಿರ್ದೇಶಿತ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವರ್ಷದಿಂದ 1 ರಿಂದ 6ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ, ಕೆಲವು ಆಯ್ದು ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲಾಗುವುದು ಎಂದು 2012ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ(ಎ.ಐ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕ್ರಮೇಣ ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. (ದ. ಹಿಂದು, ಜುಲೈ 29, 2012) ಒಂದು ಶತಮಾನ ಕಾಲ ಹಳೆಯದಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ನಿರ್ಧಾರವೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ಶಾಸಕಾಂಗ ಕಾಯಿದೆ ಇಲ್ಲದೇ ಸರಕಾರಿ ಆದೇಶದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಗುಣಮಟ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದುದು. ರುಜುವಾತುಪಡಿಸಿದ ಇಂತಹ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಪಲ್ಲಟವು ಮುಂಚೂಣಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೂ ಇಂತಹ ದೋಷಪೂರಿತ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಕಾನೂನಿನ ಸವಾಲು:

ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವುದು ತಡವಾದರೂ, ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ತಮಿಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ನೀತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶವನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಈ ಕಾಯಿದೆ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವ ಬಗೆಗೆ ಸರಕಾರ ಯಾವುದೇ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಂಘಟನೆಗಳು, ಈ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಮದ್ರಾಸ್ ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದವು. ರಾಜಕೀಯ ಪೈಪೋಟಿಯ ಆಚೆಗೂ, 201ರ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಕಾನೂನು ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಎ.ಐ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಸರಕಾರದ ಯತ್ನವನ್ನು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿತು. ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಶನ್ ಶಾಲಾ ಸಂಘಟನೆಗಳಿಂದ ಸಿಕ್ಕ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಂಬಲವನ್ನಾಗಿ ಇದನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿತ್ತು.ಕೋರ್ಟ್ ಇವರ ಪರವಾಗಿಯೇ ತೀರ್ಪನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ

ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಈಚಿನ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮಾತಿನ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ತರಗತಿಗಳು ಕೂಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಜಾಗಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಾದದ ಮೇಲೆ ಈಚೆಗೆ ಸುಪ್ರೀಕೋರ್ಟ್, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ತೀರ್ಪನ್ನು (2014) ನೀಡಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾಷಾ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲಟ:

ಆರಂಭದ ತರಗತಿಗಳಿಂದ ಕಲಿಸಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒಂದೇ ಮಾಧ್ಯಮ ಇಲ್ಲವೇ ಇದು ಮಾತ್ರವೇ ಪರ್ಯಾಯ ಮಾಧ್ಯಮ. ಎಂಬೀ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪರವಾದ ಒಲವಿನಿಂದ, ತಮಿಳುನಾಡು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯು ಬದಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಈ ಮೇಲಿನ ವಿವರಗಳಿಂದಲೇ ನಿಚ್ಚಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನೊಂದಿಗೆ ತಮಿಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬಲವಾಗಿದೆ. ತಮಿಳಿಗೆ ಇರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಈ ಪಲ್ಲಟವು ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಅಧಿಕೃತತೆಯನ್ನು ಇದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ಇರುವ ತಿಳಿವಿನ ಹೊಸ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಇದು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯು ಪಾಲಕರ ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಇದು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಮಹತ್ವವಿದೆ ಎಂಬುದು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದ ನಾಗರಿಕರು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಈ ಪಲ್ಲಟವು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪಲ್ಲಟವು ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ನಾಗರಿಕ ಸಮುದಾಯದ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ತಮಿಳಿಗರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಏಳಿಗೆ ಇದು ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲ.

ಸಂಘರ್ಷಾತ್ಮಕ ನೀತಿಗಳು:

ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕುರಿತ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಪಲ್ಲಟವು ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡೂ ನೀತಿಗಳ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿರೋಧವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ

ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆಯ ಸಮರ್ಥನೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿ(ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ, 1968)ಯ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಈ ನಿಲುವು ಈಗಲೂ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಈ ನೀತಿಯು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ, ಭಾರತದ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಜನರ ಸೃಜನಶೀಲ ಕಸುವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸದೆ ಹೋದರೆ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ಸಮೂಹ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವಣ ಅಂತರಗಳು ಹಾಗೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. (ಪು.39)

ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಫ್ರೇಮ್‌ವರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿತವಾಗಿದೆ (2005). ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜ್ಞಾನ ಆಯೋಗ(2007)ವು ಅತ್ಯಂತ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಮಗುವಿನ ಮೊದಲ ಭಾಷೆ(ಮಾತೃಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ)ಯ ಜೊತೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಬೇಕು. ವಿಷಯ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇವೆರಡೂ ಏಕಿಭವಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ನುಡಿಯೇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕು (ಪು 27) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಹಾಗೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ನಡುವಣ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅಂತರಗಳನ್ನು ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಈ ನೀತಿಯು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಜ್ಞಾನ ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದೆ.

ನೀತಿಯೆಂಬ ಮರೀಚಿಕೆ:

ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಮೂಲಕ ಮೇಲ್ವರ್ಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಸಾಹತು ನೀತಿಯಾಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹೊಸ ನೀತಿಯ ನಿಲುವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲ ನಿಲುವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದರೆ, ಎರಡನೇ ನಿಲುವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೋಲನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿರುವ ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು, ಈ ಹೊಸನೀತಿಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾನಿಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣದ ಈ ನಿಲುವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕ

ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದ್ದು, ಮಾಂತ್ರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರುವವರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇದು ನಿಚ್ಚಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೊ. ಇ. ಅಣ್ಣಾಮಲೈ

ಡೈರಕ್ಟರ್ ಎಮಿರಿಟಸ್

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥಾನ ಸಂದರ್ಶಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ,
ಶಿಕಾಗೋ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ.

ಜನ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳು

- ಪ್ರೊ. ಜಿ.ಎನ್. ದೇವಿ

ಭಾಷೆಗಳು ಅಳಿವಿನ ಹಾದಿ ತುಳಿಯುತ್ತಿರುವುದು, ವಿಶ್ವಾದ್ಯಂತ ಆತಂಕ ಮೂಡಿಸಿದೆ; ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಭಾಷೆಯ ಅಳಿವೇ ಆತಂಕಕಾರಿ. ನಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ಅಂದಾಜುಗಳಿವೆ; ಏಕೆಂದರೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಭಾರತದಲ್ಲೂ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ನವ ಗನಿಯದ ವಪುವಾ, ಇಂಡೋನೇಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ನೈಜೀರಿಯಾದಲ್ಲೂ ಸಹ. ಪ್ರಪಂಚ ಭಾಷಾ ಸಂಚಯದ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಈ ನಾಲ್ಕು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಜೀವ ಭಾಷೆಗಳ ಅಂಕೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳೇ ನಿಖರವಾಗಿ ತಿಳಿಯದಿರುವಾಗ, ಜಾಗತಿಕ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಆದರೆ, ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನಂತೆ, ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ 60000 ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ಎರಡು ಭಾಗದಷ್ಟು ಶತಮಾನದ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಅಳಿಯುತ್ತವೆ. ಉಳಿದ 2000, ಚಿಲ್ಲರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ನೂರು ಭಾಷೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅಡತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಮಾತುಬಲ್ಲ ಮಾನವನಿಗೆ ಇದು ಧೃತಿಗೆಡಿಸುವ ಖೇದಕರ ಸ್ಥಿತಿ. ಇದು ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸಿದ 'ವಾಕ್ ಸ್ತಂಭನ ಶತಮಾನ'ವೆಂದು ನೆನೆಯಲ್ಪಡುವ ಭವಿಷ್ಯದ ನೆನಪಿನ ಬುತ್ತಿಯ ಒಂದು ತುತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶ ತುಸು ದಿಕ್ಕಿಡಿಸುವಂತಹದು. ಯುನೆಸ್ಕೋದ 'ಅಪಾಯಗ್ರಸ್ತ ಭಾಷೆಗಳ' ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಭಾರತ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. 197 ಭಾಷೆಗಳು ಅಪಾಯ ಸೂಚಕವನ್ನು ದಾಟಿವೆ. ಸುಮಾರು 850 ಸಜೀವ ಭಾಷೆಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿವೆ. 'ಭಾರತೀಯ ಜನತಾ ಭಾಷಾ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆ' 780 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೂ 80 ರಿಂದ 100 ಭಾಷೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿ.ಎಲ್.ಎಸ್.ಐ. ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ವಸಾಹತು ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುವ ಅನ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ದೇಸಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ, ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಉಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೇಲು, ಆದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅವನತಿಯು, ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸವಂತಹದು. ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಸಂಚಯದ ಸುಮಾರು ಕಾಲು ಭಾಗ, ನಾಮಾವಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಮಾಪಾಂಕನ (ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ನಿರ್ಣಯ) ದೊಡನೆ ಅಲ್ಪಾವಧಿ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ ನಷ್ಟ ಸುನಿಶ್ಚಿತ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳು ನಾಶದಂಚಿಗೆ ಸರಿಯಲು ಕೇವಲ 'ಗೌಣ' ಭಾಷೆಗಳಾಗಲಿ ಅವಗೀರ್ಣತೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳಾಗಲಿ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ನಿಡುಗಾಲದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪರಂಪರೆ, ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನಾಪೂರಿತ ವೇದಾಂತಿಕ ಬರಹಗಳಿಂದ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕಾರಣ, ಬಂಗ್ಲಾ, ಕನ್ನಡ, ಗುಜರಾತಿ ಮತ್ತು ಪಂಜಾಬಿಗಳಂತಹ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ 'ಮಾತೃಭಾಷೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಡು ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ, ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಗೆ, ಈ ಭಾಷೆಗಳ ಲಿಖಿತ ಸ್ವರೂಪದ ಪರಂಪರೆಯ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಆಡುಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲರು. ಜಾಗತಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಜನಾಂಗ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಸಂಪತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಬಾರಿ ಬೆಲೆ ತೆರುತ್ತಿರುವರೆಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ಪರಿಯ ಭಾಷಿಕ ನೆಲೆಯನ್ನು 'ಪಾರ್ಶ್ವ ಭಾಷಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆ' ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಬಹುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಓರ್ವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದಬಲ್ಲ, ಬರೆಯಬಲ್ಲ, ಮಾತನಾಡಲೂ ಬಲ್ಲ. ಆದರೆ, ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲನೆ ವಿನಾ ಬರೆಯಲಾರ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ, ಭಾಷೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಭಾರತೀಯ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆಯಾಯಿತು. ಲಿಪಿಸಹಿತ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಣಿಕೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಲಿಪಿರಹಿತ ಭಾಷಿಕರು, ಮುದ್ರಿತ ಭಾಷೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ,

ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಯಿತು. ಲಿಪಿವಂಚಿತ ಅರಿಗರು ಮೌಖಿಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಪಾರ ಅರಿವನ್ನು ಸಂವಹಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಿದ್ದೂ ಸಹ, ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವಷ್ಟು ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಸಂವಿಧಾನದ 347ನೇ ಅಧಿನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುವ ಖಾತರಿಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ;

ರಾಜ್ಯದ ಗಮನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನತೆ, ತಾವಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ಬೇಡಿಕೆ ಸಾಧುವೆಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳು ಪರಿಗಣಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಘೋಷಿಸುವಂತೆ, ಆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆದೇಶಿಸಬಹುದು.

ಹೀಗಾಗಿ ಬಾಷಾ ನಷ್ಟ, ಭಾಷಿಕ ಪಲ್ಲಟ, ಅಥವಾ ಭಾಷಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಅವನತಿಗೆ ಕಾರಣ ಕೇವಲ ಸಂರಚನೆಯೆಂದು ದೂರಲಾಗದು. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಲವಾದ ಅಂಶವೆಂದು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದು ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ, ವಿಶ್ವದ ಮುಂದಿರುವ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕುರಿತ ಮಾತು-ಚಿಂತನೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿತರ ಏಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಫ್ರೆಂಚ್ ಅಥವಾ ಸ್ಪ್ಯಾನಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸುವ ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿ ಹೆಬ್ಬಯಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕರನ್ನು ಆವರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದು, ಉದ್ಯೋಗ ಪಿತ್ತಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವಂತಾಗಲೆಂಬುದು, ಅವರ ಬಯಕೆಯ ಹಿಂದಣ ಆಲೋಚನೆ. ಈ ಹಂಬಲ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಕಂಡರಿಯದ, ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವತ್ತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ವಾಲಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಾದರೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗೊಳ್ಳದೆಂಬ ವಾದವೂ ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಕಲಿಯದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದು ರುಚಿಸದು; ಇನ್ನು ಆ ಬಗೆಯ ಕ್ಲಷ್ಟಕರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಿತಿಯ ಮಾತಂತಿರಲಿ.

ಇದೊಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಲ್ಪನೆ. ಆದರೆ, ಆ ಕಲ್ಪನೆ, ನಿರಾಧಾರವೆಂಬುದನ್ನು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪುರಾವೆಗಳು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಿವೆ. ವಿಶ್ವದ ಮೇರು ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು, ತಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಲಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಕಲಿತಿದ್ದು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ, ಅಂತೆಯೇ ಮಿಲ್ಟನ್ ಡಾಂಟೆ ಇಟಲಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಇತಿವೃತ್ತಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ವಾಲ್ಟೀಕಿ ಮತ್ತು ಕಾಳಿದಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರಲ್ಲ. ಜೀನ್ ಜೆನೆಟ್‌ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆದಿತ್ತೇ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯದು. ಅಥವಾ ವಿಲಿಯಂ ಬಟ್ಲರ್ ಯೀಟ್ಸ್ ಗೇಲಿಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತನೇ ಹೇಳಲಾಗದು. ಚೌಸರ್‌ನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಕ್ಕಳು ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾಯಿತು; ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತು, ಚಾರ್ಟರ್ಡ್ ಚೆಕ್‌ವಳಿ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಮುಂದಿಡುವವರೆಗೆ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪಠ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣಾ ಚಳವಳಿಯ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾಗಿ, ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ವಿಷಯವೊಂದು ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂತು. ಆಗ ಬಂಗಾಳದ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವಂತೆ ಆಗ್ರಹಪಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಮೌಂಟ್ ಸ್ಲೂವರ್ಡ್ ಎಲೆಫಿನ್‌ಸ್ಟನ್ ಎಂಬ ಆಂಗ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿ, ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ವಾದಿಸಿದ. 1895ರಲ್ಲಿ ಲಾರ್ಡ್ ಮೆಕಾಲೆಯ 'ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತ ಟಿಪ್ಪಣಿ', ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ತೆರೆ ಎಳೆಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣವೆಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದೆಂದು ಆ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ತದನಂತರ, ಅಚ್ಚರಿಗೊಳಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಸೃಜನಶೀಲವಾಯಿತು. ಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಸಾರಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು, ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಈ ಎಲ್ಲ ವಾದಗಳ ಹಿಂದಣ ಆಶಯವಲ್ಲ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾನವನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸಲು, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಾವಕಾಶದ ಕೊರತೆಯೊಂದೇ ಸಾಲದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಷ್ಟೆ. ಸಮುದಾಯದ ಉಳಿವಿನ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನಾರ್ಹ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ.

ಆಡು ಭಾಷೆಗೆ ಒಗ್ಗಿರುವ ಸಮುದಾಯ, ತನ್ನ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ, ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದೇ ತನ್ನ ಮುಂದಣ ದಾರಿ ಎಂದು ನಂಬುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದಾಗ, ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯ, ಹೊಸ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣ, ಜಗತ್ತಿನ ಭಾಷಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಅವನತಿಯನ್ನು ಬೇಡುವ, ಅಂತೆಯೇ 'ವಾಕ್ ಸಂಹರಣ'(ವಾಕ್ ಸ್ತಂಭನ)ವನ್ನು ಬೇಡುವ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಅಂಶವೇನಾದರೂ, ಸಮಕಾಲೀನ ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಚಿಂತನೆಯೊಳಗೆ ಅಡಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಕಲ್ಪನೆಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಒಳಪಡುವ ಸಂಗತಿ. ಹಾಗೊಮ್ಮೆ ಅದು ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹವೇ ಆಗಿರುವುದಾದರೆ, ಮಾನವ ಭಾಷೆಗಳ ಭವಿಷ್ಯ ಭಯಾನಕ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ಥಳೀಯ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂಲಪಾಲಾದವರು, ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾದವರು, ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಕಾಳಜಿಗೆ ದನಿಗೊಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವವರು 'ವಾಕ್ ಸಂಹರಣ' ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ತಲೆಯೊಡ್ಡಲು ಮುಂಚೂಣಿಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಪೋಷಕರ ಹೊಣೆ, ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕು ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಾಯೋಜಿತ ಶಾಲೆಗಳು ಬಹುತೇಕ ಉಚಿತ. ಅತಿವಂಚಿತ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ನಿಲುಕುವಂತಹುದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟದ ಸೌಲಭ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಆಹಾರದ ಖಾತರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತರಗತಿಯಿಂದ ಹೊರದಬ್ಬುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಯುಕ್ತ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ಆದ್ಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತವೆ. ಬಾಲ ಕಾರ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಕಾನೂನುಬಾಹಿರವೆಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣವೂ ಸಹ ಉಚಿತ. ಪರಿಶಿಷ್ಟಜಾತಿ ಮತ್ತು ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ಹಾಗೂ ಇತರ ಹಿಂದುಳಿದ ಜನಾಂಗಗಳ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮೀಸಲಾತಿ ನಿಯಮ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕೆಲವು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ವಯಸ್ಕರ ಹಾಗೂ ಅಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನಿರಂತರ ಪುರಸ್ಕಾರ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಅಧಿಸೂಚಿತ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಗಾಗಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ರೂಪಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಖಾತರಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅಪ್ರಧಾನವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾದ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಾ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ

ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಧನ-ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಭಾಷಾ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸ್ಮಾರಕಗಳ ಸಂಗೋಪನೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಪ್ರತಿಯೋರ್ವ ಭಾಷಾ ಶಾಸ್ತ್ರ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುವವನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ, ಭಾಷೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು. ಮಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ವಾಸ್ತವಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿದೆ. ಅದರರ್ಥ, ಭಾಷೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ನಿಘಂಟು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಅದು ಲಿಪ್ಯಂತರಕ್ಕೂ, ಕಾಗುಣಿತಕ್ಕೂ, ಪಡಿಯಚ್ಚಿಗೂ ಒಗ್ಗುವಂತಹುದು. ಅದನ್ನು ಪತ್ರಗಳ ಮತ್ತೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಮಾನವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅದಕ್ಕಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ, ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆ ಅದರ ಬಳಕೆದಾರರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಇರಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಭಾಷಾ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಚಾಲ್ತಿಗೆ ತರುವ ಸಮುದಾಯದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯದ ಸಮಷ್ಟಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೂ, ಅದರ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಗೂ ನಡುವೆ ಆ ಸಮುದಾಯದ ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಂಗೋಪನೆ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯದ ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಯೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಹೊಂದುವುದು ಮಾನವ ನಿಯತಿಯೇ; ಭೂಮಿಯೇ ನಮ್ಮದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಬಾರದೆಂದು ನಂಬುವ ಸಮುದಾಯವನ್ನು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಂಧಲೆ ನಡೆಸುವ ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತನೆಗೆ ಒಡಂಬಡಿಸಲು ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದಾದರೆ, ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯದ ಮುಂದೆ ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಆಯ್ಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು, ಶೋಷಿಸಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿಡುವುದು ಮಾನವನ ಹಕ್ಕೆಂಬ ಆದರ್ಶವಾದವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವತಃ ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅದರೊಡನೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಭಾಷಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ದೇಸಿ ಜನಪದರ, ಅಪ್ರಧಾನ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯಗಳ, ಪರಕೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಅನಿಶ್ಚಿತ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಲು ಇದು ಸಕಾಲ. ಆದರೂ ಇದರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಪಕ್ಷಗಳ ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿ, ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಕಾರ್ಯಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಹುಸಿ ಭರವಸೆ ಹೊತ್ತ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ. ಈ ಅಭಿಯಾನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು, ಅಸಂಖ್ಯ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳು, ಸೌಹಾರ್ದ ಸಮಾಜಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಘಗಳು, ಸರ್ಕಾರೇತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಸಂಶೋಧಕರು ಮತ್ತು ಚಳವಳಿಗಾರರಿಂದ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ನಶಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು, ಶಬ್ದಕೋಶಗಳು, ಶಬ್ದಾವಳಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ರಚನೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಹಿತಿಗಳ ದಾಖಲಾತಿ, ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಸಂಗೋಪನೆ ಕೂಡ ಒಂದಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಉಳಿಯುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರು ಯಥೋಚಿತ ಘನತೆ, ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಭಾಜನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಯಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಗೌರವಾರ್ಹರಾಗುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಾ ಮಿಕ್ಕ ಮಾನವ ಜನಾಂಗಗಳಂತೆ ಕುಂಠಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಳೆಗುಂದಿದ ಚೇತನಗಳಂತಲ್ಲ. ಮಾನವ ಭಾಷಾ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣ, ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜ್ಯಗಳ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೆ, ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದ ಆಡುಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳೊಡನೆ ನಡೆಸಿದ ಸಂವಾದ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿನೀತಭಾವವನ್ನು ಕಲಿಸಿದೆ. ಅಳಿವಿನ ಕದವನ್ನು ಕಟಕಟಾಯಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಣ್ಣ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂವಾದದಲ್ಲೂ ಸುವ್ಯಕ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಜಾಲಾತಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾದ ಭೀತಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅನೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು, ಸರಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮನಗಾಣಿಸಿದರು. ಜೀವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು/ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ಗತಿಸಿದವರಿಗಾಗಿ ಶೋಕಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೇಲು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು.

ನನ್ನನ್ನು, ಹಲವು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಂದರೆ 'ಭಾರತ ಅದೆಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ?' ಹಾಗೂ 'ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ

ಇರುವುದು ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು? ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿರಬಹುದಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ - 'ಮಿಕ್ಕಲ್ಲ ಆದರೆ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಬದುಕುಳಿಯಲು ಕಾರಣ?' ಇದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ - 'ಬಹುತೇಕ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳು ಭಾಷಾಧಾರಿತವಾಗಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳು ನಮಗೆ ಬಂಡವಾಳವಾಗಲಾರವೇ?' ಗೈರು ಮತ್ತು ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುವ ಶೂನ್ಯ' ಮತ್ತು ಒಂದರ' ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಗಣಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಇಡೀ ಗಣಕ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಶ್ರೇಣಿಯನ್ನು ಮೂಲತಃ ಪುನಾರಚನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬಹುದು. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಇದು ನಿಡುಗಾಲ ತದೇಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶತಮಾನಗಳದ್ದಕ್ಕೂ ಗ್ರಹಿತವಾದ ಪರಿಸರ ಕುರಿತ ಅನುಭವಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅಂಶಗಳು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪದರಪದರವಾಗಿ ಶ್ರೇಣಿಕರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊರೆಯೆಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ಭಾರತವನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ಅಂತಃ ಸತ್ವವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇದು ಅತಿ ಮಹತ್ವದ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಸಂಪತ್ತು, ಇದನ್ನು ನಾವು ಪೋಲು ಮಾಡಬೇಕೆ?

ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು, ಸಮುದಾಯವೊಂದಕ್ಕೆ ಶತಮಾನಗಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತವೆ. ಮಾನವ ಸಮುದಾಯ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಸಂಘಟಿತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ವತ್ತು ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಜಾಗತಿಕ 'ವಾಕ್ ಸ್ತಂಭನ'ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಕಡಿವಾಣ ಕಿತ್ತೋಡದಂತೆ ಖಾತರಿ ನೀಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಘಟಿತ ಜವಾಬ್ದಾರಿ.

ಜಿ.ಎನ್. ದೇವಿ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಭಾರತೀಯ ಜನತಾ ಭಾಷಾ

ಸರ್ವೇಕ್ಷಣ ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರ, ಬರೋಡ

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ 2014

-ಪ್ರೊ. ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ

ಭಾರತದಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕವೂ ಒಂದು ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಜ್ಯ, ಇಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 66.92 ರಷ್ಟು ಜನ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದರೆ ಇತರ 33.08 ರಷ್ಟು ಜನ ಅನ್ಯಭಾಷಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಭಾಷಾಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದೇಶದ ಈಶಾನ್ಯ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರಾವ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆಡಳಿತ, ಜನತೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮುಂತಾದ ಉನ್ನತ ಉದ್ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇಶವನ್ನು ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಯಿತು. ಸಂವಿಧಾನದ ಅನುಚ್ಛೇದ 343 ರಿಂದ 351 ರವರೆಗೆ ದೇಶ, ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಅಂತರರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ, ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ಭಾಷೆ, ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಾದ ಭಾಷೆ, ಹಿಂದಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶನ, ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ (ಅನು 29 ಮತ್ತು 30) ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಕಾಯುವುದು ಮುಂತಾದವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಭಾಷಾನೀತಿ ನಿರೂಪಿತವಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯ ಪುರ್ಣ ವಿಂಗಡಣಾ ಆಯೋಗವು ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಒದಗಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿತ್ತು. ಆದರೂ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವ ನೀತಿ ನಿರೂಪಣೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಸಂವಿಧಾನದ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷಾಸ್ಥಿತಿ ತಿಳಿಯಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು ಹಾಗೂ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳ ರಚನೆಯಾದುದರಿಂದ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಮಗ್ರ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವಾಗಲಿ ಎಂದಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಸಲಹೆ, ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಹುದಾದರೂ ಅವನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ

ಅಥವಾ ಜಾರಿಗೊಳಿಸದೆ ಇರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿರುವುದರಿಂದ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕವೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತೋಲೆ, ಆದೇಶ, ಸಂಹಿತೆ, ನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಹೊರಟಾಗ ಉಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಕದ್ದಮೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ 'ತೀರ್ಪು'ಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಅವು 'ತೀರ್ಪು'ಗಳೇ ಹೊರತು ನ್ಯಾಯ ಎಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದಾಗ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಎಷ್ಟು ಮತ್ತು ಯಾವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ಹಂತದಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಯಾವ ಯಾವ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳ ರಚನೆಯ ನಂತರ 1959-60 ರಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ಕೆಯ ವಿಷಯ; ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಇಂದಿನ ಭಾಷಾಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ, ಶಾಲೆಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು; ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಗೂ ಬೋಧನೆಯ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೂ ನೇರ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದು ಒಂದರ ಚರ್ಚೆ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ 'ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು?' ಎಂದು 1979ರಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾದ ಮಾತುಕತೆ 35 ವರ್ಷ ನಡೆದು ಯಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕು ಇದೆ?' ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ 2014ರಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು, ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ಕೆ, ಫಲಿತಾಂಶದ ದಿಕ್ಕು, ಸರ್ಕಾರದ ಭಾಷಾನೀತಿ, ನ್ಯಾಯಾಲಯ ತೀರ್ಪು, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯದ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳ ಅಳಿವು ಉಳಿವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಕೆಲ ಸಲಹೆಗಳು - ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ 2014ರ ಚರ್ಚೆಯ ವಿಷಯಗಳು.

ಪ್ರೊ. ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ
ಕರ್ನಾಟಕ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ
ಕಡಗಂಚಿ, ಕಲಬುರಗಿ 585 311

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ

-ಪ್ರೊ. ಉಷಾ ದೇವಿ

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ:

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಸ್ಥೆಯವರೆಗೆ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ಒಂದು ನಿರಂತರವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ/ಭಾಷೆಗಳನ್ನು (ದ್ವಿಭಾಷಾ-ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ) ಕಲಿಯುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಕಲಿಕೆಯ ದೋಷಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪ್ರಯೋಗದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಭಾಷಿಕ ಪರಿವಾರದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಅನಂತರ ತಾವೂ ಸಹ ಮಕ್ಕಳ ಅಥವಾ ಆ ಭಾಷಾ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇ 1970ರಲ್ಲಿ ನೋಮ್ ಚಾಪ್ಲಿನ್ 'ಸಹಜತೆ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಸಮುದಾಯ/ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ- ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭಾಷಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು, ಮನೋವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಭಾಷಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಂತೆ ಅಥವಾ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಂತೆ ದಿನ-ವಾರ-ತಿಂಗಳುಗಳ ಲೆಕ್ಕದ ಸಮೇತ ಭಾಷಾ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಧಾರಸಹಿತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಹುಭಾಷಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು

ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯ ಹಾಗೂ ಲಿಪಿಯ ಭಾಷೆಗಳೆರಡೂ ಆಗಿರುವ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಉಳಿದವುಗಳನ್ನು ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ 'ಬುಡಕಟ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು' ಅಥವಾ 'ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳ ಭಾಷೆಗಳು' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. 'ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ಕಡೆ- ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಇಥಿಯೋಪಿಯಾ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ, ರಷ್ಯಾ, ಬ್ರೆಜಿಲ್, ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಪಿಯಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ, ಲಿಪಿಯಿರದ ಭಾಷೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಮಕ್ಕಳು 'ಶಿಕ್ಷಣ' ಪಡೆಯಲು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಮಾರು 4-6 ವರ್ಷದವರಾಗಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿನ ಹಿಡಿತ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ 'ಇತರ' ಸಂಗತಿಗಳಾದ ವರ್ಣಮಾಲೆ, ಉಚ್ಚರಣೆ, ಕಾಗುಣಿತ, ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಅದಲ್ಲದೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಲ್ಲದೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ, ಭೂಗೋಳ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುವ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗಿಬರುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ: ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು? ಅದರ ಆಯ್ಕೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಗುಣ-ದೋಷಗಳೇನು?

ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟ:

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದರ ಹಿಂದಿನ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಮೊದಲು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತೆಲುಗರ ಇಡೀ ಪ್ರಾಂತ್ಯವು ಕಾಕತೀಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪತನದ ನಂತರ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿತ್ತು. ಕ್ರಮೇಣ ಇಡೀ ದಕ್ಷಿಣ ಭೂಭಾಗವು ಅವರ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಒಳಗಾಯಿತು. ಕರಾವಳಿ ಭಾಗದ ಆಂಧ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಯಲಸೀಮಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳನ್ನು ದಕ್ಷಿಣದ ಅರಸರು ಒಪ್ಪಂದವೊಂದರ ಪ್ರಕಾರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಿಗೆ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತದ ಸುಗಮ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು, ಮುಂದೆ ಆಳಲು ಬರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣ-ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಳೀಯ

ಪಂಡಿತರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ನಂತರ ಮೆಕಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದು ಅದರಿಂದಾಗಿ ಪರಂಪರಾನುಗತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಕಲಿಕೆಯ ಕ್ರಮಗಳು ಮೂಲೆಗೆ ಸರಿದವು. ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ರಾಜಕೀಯ ಸುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ತೆಲುಗರು ಭಿನ್ನ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮರಾಠಿಗರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಸಹ ಉದ್ಭವವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ತೆಲುಗನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಕರಾವಳಿ ಮತ್ತು ರಾಯಲಸೀಮಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ವಾಂಸರು ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ 1956ರಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪೊಲೀಸ್ ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಯುವವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನಂತರ ಏಕೀಕೃತ ಆಂಧ್ರವು ಭಾರತದ ಮೊದಲ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. 1960ರಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಇದಲ್ಲದೇ ಹಲವು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳೂ ಸಹ ಇದ್ದವು. ಗಣಿತ, ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ 1980ರ ವೇಳೆಗೆ ಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಹಲವಾರು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಆರಂಭವಾದವು. ಜಾಗತೀಕರಣ ಮತ್ತು ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರವಾಹದ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿತರೆ ಮಾತ್ರ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬೆಳೆದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತೆಲುಗು ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಿನ್ನಡೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಲ್ಲದೇ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಹಿಂದಿ, ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆಂಬ ಅಂಶವೂ ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಗಾದವು.

ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ತೆಲಂಗಾಣ:

ಈ ಹಿಂದೆ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ ರಾಜ್ಯವು ಜೂನ್ 2 - 2014 ರಂದು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ತೆಲಂಗಾಣ ಎಂಬ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆಗೊಂಡಿತು. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ, ನಾವಿಲ್ಲಿ ಏಕೀಕೃತ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಹುದು. ಯಾವುದೇ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಪ್ರೈಮರಿ ಹಾಗೂ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ (ಪ್ರಿ-ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಪ್ಲೇ ಹೋಮ್ ಗಳು, ಮಾಂಟೆಸೋರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ).

1.ಆಂಧ್ರದ ಶಾಲೆಗಳು: ಪಬ್ಲಿಕ್ (ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ) ಶಾಲೆಗಳು, ಖಾಸಗಿ, ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳು, ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಇವು ವಸತಿಯುತ ಹಾಗೂ ವಸತಿರಹಿತ ಶಾಲೆಗಳು ಆಗಿವೆ.

2.ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ಕ್ರಮ: ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲ್ (ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಎಸ್.ಎಸ್.ಸಿ); ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ (ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ) ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯನ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜುಕೇಶನ್ (ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಐಸಿಎಸ್‌ಇ)

3.ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ: ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಮತ್ತು ಐಸಿಎಸ್‌ಇಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಕಾ ಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ. ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಇಯಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರವೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಜೊತೆಗೆ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

4.ತೆಲುಗು ಒಂದು ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ, ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ಮೂರನೇ ಗುಂಪಿನ ಭಾಷೆ'ಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಯಾವೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಅದನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಗುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ತೆಲುಗಿಗಿಂತ ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಜೊತೆಗೆ

ತೆಲುಗುವನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂತಹ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂಬ ಆತಂಕ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು.

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ-ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ತೆಲುಗರು, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವವರು, ಗಂಭೀರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಚರ್ಚಿಸಲು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ತೆಲುಗನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಂಧ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಯುನೆಸ್ಕೋ ವರದಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯ ಒದಗುತ್ತದೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂರು ಬಗೆಯ ಭಿನ್ನ ವಾದಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವವರನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು: 1) ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿಸ ಬೇಕೆನ್ನುವವರು 2) ತೆಲುಗನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಜೊತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ತೊಡಕಾಗದೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು 3) ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು.

ವಿಷಯಾಸಗಳು ಹಾಗೂ ದ್ವಂದ್ವಗಳು:

ಕಳೆದ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವು ದ್ವಂದ್ವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಬಹುದು.

1.ತೆಲುಗನ್ನು ಕಲಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಕರಣ-ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರ ಪ್ರಕಾರ ಪಂಡಿತರಿಂದ ಕಲಿತ ತೆಲುಗು ಸಂವಹನಕ್ಕಾಗಲೀ, ಆಡಳಿತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಜನರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ-ಕಲಿಸುವುದರ ಪರವಾಗಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಗ್ರಾಂಥಿಕ' ಮತ್ತು ಆಡು' ಭಾಷೆಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡ ಸಂಘರ್ಷವೇರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಈ ಸಂಘರ್ಷ ಅರ್ಧ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು.

2.ಆದರೆ ಆಡುಭಾಷೆಯು ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ, ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಈ ದ್ವಂದ್ವ ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಾಲೇಜು -ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗು, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಸೂತ್ರಗಳು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಪರಿಪಾಠ ಬೆಳೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಆಡುಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂವಹನದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿದರೆ, ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಯಿತು.

3.ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗನ್ನು ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬಳಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಥಿಕ' ಮತ್ತು ಆಡು' ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ-ವೈರುಧ್ಯಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ-ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಿವರಿಸಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಇಷ್ಟಬಂದ ಹಾಗೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಭಾಷೆ, ತಾತ್ಪರ್ಯ' ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳು' ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು-ಶಿಕ್ಷಕರು-ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ದ್ವಂದ್ವಗಳು-ಗೋಜಲುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಡುಮಾತಿನ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಗೋಜಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

4.ತೆಲುಗು ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಸ್ವರೂಪವೂ ಸಹ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಸೂತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾರ ವರ್ಣಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಅಕ್ಷರಗಳಿವೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ, ಒಟ್ಟು 56 ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ದೇಶಿ ವರ್ಣಮಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವುದೋ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ವರ್ಣಮಾಲೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದೋ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿನ

ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

5. 'ಬರಹ', 'ಮಾತು', 'ಶುದ್ಧರೂಪ'ಗಳ ನಡುವಿನ ದ್ವಂದ್ವ ಬದಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆಡುಮಾತು-ಗ್ರಾಂಥಿಕ, ಭಾಷೆ-ಉಪಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ತೆಲುಗನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದವು. ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಇಂದಿಗೂ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ.

6. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿವೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಪದಕೋಶಗಳು ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ತರಬೇತಿ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

7. ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪರವಾಗಿರುವ ಹಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅದು ಹೇಗೆ ಅಪಾರ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇದೇ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲೀ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸದಂತಿಲ್ಲ.

8. ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಿನಿಮಾಗಳು ತಯಾರಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ-ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಅಚ್ಚಾಗುವುದು ಸಹ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿಯೇ. ಆದರೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಅಥವಾ ತಾಂತ್ರಿಕವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಬರಹಗಳು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅನುವಾದದಲ್ಲಾಗಲಿ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು-ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇದ್ದರೂ ವಿದ್ವಾಂಸನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ

ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ತೆಲುಗು ಅಕಾಡೆಮಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಕಳೆದ 40 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಈಡೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದೇನು?

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಒಬ್ಬ ಭಾಷಾ ತಜ್ಞೆಯಾಗಿ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೆಳಕಂಡ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

1.ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕುರಿತು, ಅದು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದು ಕೊಡಬಹುದಾದ ಅದ್ಭುತ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬೆಳೆದಿರುವ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕವಾದ ಧೋರಣೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲ ತೆಲುಗಿಗಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನೇ ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ.

2.ಇತರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರಿಗಿಂತ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದು ಪ್ರಪಂಚಾದ್ಯಂತ ನಡೆದಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. (ಗೂಗಲ್ ಸರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುರಿತು ನೂರಾರು ವರದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು)

3.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಂಬುದು ಸಮಕಾಲೀನ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಭಾರತದ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದರ ಕಾರಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇದ್ದರೆ ಸರಿ, ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

4.ಪ್ರೈಮರಿ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೂರು ಅಥವಾ ಮೂರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಭಾರೀ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಾ ಪ್ರೌಢಾವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ಹೊಸದೊಂದು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ.

5.ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮಾತೃ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಚಿಂತನೆಯುಳ್ಳ ಭಾಷಾ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರ ಮೂಲಕ ಸಂವಿಧಾನದಿಂದ ಅಂಗೀಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ,

ಬುಡಕಟ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಕಲಿಸುವ-ಗೌರವಿಸುವ-ರಕ್ಷಿಸುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೆಳಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

1. ಓದು-ಬರಹ-ಕಲಿಕೆ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮೂರರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ, ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆ, ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯದ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿಯಂಥ ಇನ್ನೊಂದು ಮೂರನೇ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳು ಇವೆಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವುದಲ್ಲದೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು.

2. ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಸೇರಿದಂತೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮೇಲರಿಮೆ ಮೂಡದ ಹಾಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು.

3. ಮಕ್ಕಳು ತಮಗಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಅಥವಾ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ, ಓದುವ, ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಗುಜರಾತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವ ಪರಿಪಾಠವನ್ನು ಕುರಿತು 1938 ರಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಮ್ಮ ಹರಿಜನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದರು. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದವರಿಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಅಂತಹದೇ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಅದು ದುರಂತವೇ ಸರಿ.

4. ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಕಲಿಸಲು ವಿಶೇಷವಾದ ತರಗತಿಯನ್ನು ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಥವಾ ಎರಡು ಬಾರಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವ-ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

5. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳುಳ್ಳ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಸಹ ಬೆಳೆಯುವಂತಹ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಪ್ರಬಲವಾದ ಭಾಷೆಯಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಸಹ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಾಯಕ ವಾತಾವರಣವಿದೆ ಅಂತಹ ಮುಕ್ತ ವಾತಾವರಣ ನಮ್ಮಲ್ಲೂ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರ

ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಚಕಾರ ಉಂಟು ಮಾಡಕೂಡದು.

ಪ್ರೊ. ಉಷಾ ದೇವಿ,
ಐನವೊಳು, ತೆಲುಗು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಹೈದರಾಬಾದ್

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳು

- ಪ್ರೊ. ಪ್ರಶಾಂತ್ ನಾಯಕ್

ಸ್ನೇಹಿತರೆ,

ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು' ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಚಾರಸಂಕಿರಣವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಭಾರತದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಗಣ್ಯರು, ಮೇಲು ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ, ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ, ಮತ್ತು ಕೆಳ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಜನರಲ್ಲಿ - ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ವಿಷಯ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಏರುಗತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಗಾಬರಿಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯಿಕರು, ಹಳೆಯ ಕಾಲದವರು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೀಡದವರು ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದೊಂದು ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ, ಮತ್ತು ಶೋಚನೀಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಈ ಗಂಭೀರ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ನಮಗೆ ಎದುರಾಗಿರುವ ಭೀತಿ ಕೇವಲ

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳದೃಷ್ಟಿ ಆಗಿರದೆ, ನಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲತೆ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೊಗಡು ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯದ ಮನೋಹರತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭೀತಿಯೂ ಆಗಿದೆ.

ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿಹೇಳುವ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ವಿರೋಧಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಒಂದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬನ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ, ಜೀವನದ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ.

1. ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಶಿಶುವಿಹಾರ.
2. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ
3. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ, ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಹಕ್ಕಿನ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ.
4. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶಿಕ್ಷಣದ ವರೆಗಿನ ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣ.

3 ರಿಂದ 6 ವರ್ಷದೊಳಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುವ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಶು ವಿಹಾರದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ, ಈ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತದ ಶಾಲೆಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಟದ ಮನೆಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಆಟಗಳು, ಹಾಡು, ನೃತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದು ಹೀಗೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅದು ಮಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯೇ ಮಾಧ್ಯಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವು ಚರ್ಚಾತೀತ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಗುರಿಯು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಲೋಚನಾ ವಿಧಾನ, ಮೂಲಭೂತಾಂಶಗಳ ಬಗೆಗೆ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ವಾತಾವರಣದ ಅರಿವು - ಇವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಇರುಣ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಹೊರಗಡೆಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು

ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ, ಆ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು, ಅಥವಾ ಸಮಾಜದವರು ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೋ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಕರು 'ಋಣ' ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೋ ಎಂಬ ಗೊಂದಲವೇರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇರಿದರೆ, ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಬಾಯಿಪಾಠಮಾಡುವುದು, ಅದರ ಕಾಗುಣಿತಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅದು ಕುಂಠಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸ್ನೇಹಿತರೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವವನು ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯು (ಯುನೆಸ್ಕೋ) ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. 200 ದೇಶಗಳ ಸದಸ್ಯರಿರುವ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದ 46ನೇ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊರತಂದ ಅಂತಿಮ ವರದಿಯ (2001) 11ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ, “ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತನ್ನ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಮಗುವಿನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.” ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವೇದಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಾವೇಶಗಳು ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು - ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸನ್ನು ಮಾಡಿವೆ. 'ಬಹು ಭಾಷಾ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯು ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯುವವರ ಮತ್ತು ಕಲಿಸುವವರ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತುವ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯುನೆಸ್ಕೋ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅದರ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹಾಗೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ, ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲು

ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಮಗುವಿಗೆ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು, ಅಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಗಳಿಸುವ ಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಲು 6 ರಿಂದ 8 ವರ್ಷಗಳ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಗತ್ಯ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯುನೆಸ್ಕೋ ನಿಲವು ಅಚಲವಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಿತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ.

1. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಗು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇತರರೊಡನೆ ವಿಷಯಗಳ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಮಗು ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಹಸಿವಿದ್ದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮಗುವು ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ವಿಧದ ತಾತ್ಸಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ.

2. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಕರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪದಪ್ರಯೋಗ, ಉಚ್ಚರಣೆ, ವ್ಯಾಕರಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಆ ಶಿಕ್ಷಕರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ಮಟ್ಟವು ಎಷ್ಟು ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದಾದುದನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟಕರವಾದಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ನಂತರ, ಪ್ರೌಢ ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು' ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು. ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಶಾಲೆಯೇ

ಉತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಳ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.

1. ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು.
2. ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು.
3. ತನ್ನ ನೆಲ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಡನೆ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.
4. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸಲ್ಪಡುವ ದೇಶದ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದು.
5. ತನ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕಲೆಗಳಾದ ನಾಟಕ, ಸಂಗೀತಗಳ ಸ್ವಾದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು.
6. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು.

ವಾಣಿಜ್ಯ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷೆ. ಆದರೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಆನಂದ ಇವು ಭೌತಿಕ ಲಾಭ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯಕೃಷ್ಣೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ಆಗುತ್ತವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಅಷ್ಟು ದುಸ್ವರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 2011-12ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದೊಡ್ಡ ಚಳವಳಿಗೆ ಗೋವಾ ರಾಜ್ಯವು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿತ್ತು. ಗೋವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ನಾನಿಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಗೋವಾ ರಾಜ್ಯವು ಹೊರಗಿನವರಿಂದಲೇ ಆಳಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಮೊದಮೊದಲು ಕರ್ನಾಟಕದವರು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಪೋರ್ಚುಗೀಸರು ಬಹಳ ಕಾಲ, ಅಂದರೆ, 1961ರ ವರೆಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಿದರು. 1961ರಲ್ಲಿ ಗೋವಾದ ಮೇಲೆ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಅಗಾಧವಾಗಿದ್ದು, 1961ರ ವರೆಗೆ ಮರಾಠಿಯನ್ನು ಹಲವಾರು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವಾದಿ ಗೋಮಾಂತಕ್ ಪಕ್ಷದವರು, ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಬದಲು, ಕೊಂಕಣಿಯನ್ನು ಮರಾಠಿಯ ಒಂದು ಉಪಭಾಷೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದರು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ರಾಜ್ಯದ ಮೂಲೆ

ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ತರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಹೋರಾಟದ ನಂತರ, ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಗೆ 1975ರಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಮಾನ್ಯತೆ ದೊರೆಯಿತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಾಯಿತು. ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾಷೆಯೆಂಬ ಮಾನ್ಯತೆಯು ದೊರೆತ ನಂತರವೂ, ಅದನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೇರಿಸಲು ಮತ್ತೊಂದು ಹೋರಾಟವನ್ನೇ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದು, ಅದನ್ನು 1987ರಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲಾಯಿತು. 1989ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮದ ನೀತಿಯನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಹೊರಡಿಸಿ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಕಾಯಿದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಹಭಾಷೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾದ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. 2010ರ ವರೆಗೆ ಈ ಅನುದಾನವನ್ನು ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದ ಸರ್ಕಾರವು, ಹಲವಾರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಅನುದಾನರಹಿತ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡಿತು.

2010ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗೋವಾದ ಆರ್ಜಿಪಿಸಿಯನ್ ಮಂಡಳಿಯ (ಆರ್ಜಿಪಿ ಬಿಷಪ್‌ಗಳ ಜಿಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮಂಡಳಿ) ಮಿಷನರಿ ಶಾಲೆಗಳೆಂದು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ, ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆಂದೋಲನವೇ ನಡೆಯಿತು. ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆಗ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರವು ಮಣಿಯಿತು. ಆದರೆ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳವರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸುರಕ್ಷಾ ವೇದಿಕೆಯು ಇದನ್ನು ಉಗ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿತು. ಈ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರೂ ತಮ್ಮ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಅಂದಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿನ ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಆ ಆಂದೋಲನಕ್ಕೆ ಪರಿಗಣನೆ ನೀಡಬಾರದೆಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಆಂದೋಲನವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮುದಾಯದಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವು 2012 ರ ಶಾಸನಸಭೆಯ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ವಾಗ್ದಾನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರವು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನುದಾನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು

ಹೋದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಕಾಯಿದೆಯ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯುಕ್ತಗೊಳಿಸಿದರು. ಹಿಂದೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸುರಕ್ಷಾ ವೇದಿಕೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಚುನಾವಣಾ ರಾಜಕೀಯಕ್ಕಾಗಿ ಬಲಿಕೊಟ್ಟರು. ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಸಭೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಭೀತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ನಾವು ರಾಜಕಾರಿಣಿಗಳ ಮರ್ಜಿಯನ್ನು ಕಾಯುವುದು ಬೇಡ. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವವರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಗಾಗಿದೆ. ಗೋವಾದ ಕೆಲವು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ವರ್ಗಗಳವರು ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಕರ ಸಂಗಡ ಹಲವಾರು ಸುತ್ತಿನ ಮಾತುಕತೆಯ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಕಣಿ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೂ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಆಂದೋಲನಗಳು ಸರಕಾರಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತೊಗೆದಿರುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ.

ಈಗಿನ ಸವಾಲೆಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಹಾಗೂ ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಉತ್ತೇಜಿಸುವಂತೆ ಪೋಷಕರ ಮನವನ್ನು ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸವಾಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಹೋರಾಟವಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ನಾವು ನಿಲ್ಲುವ ಭರದಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸದಿರೋಣ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಕೂಡ ಒಂದು ಮಹಾನ್ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದು, ಅದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಫರ್ಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಸಾಧಾರಣತೆ ಮತ್ತು ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆಯ ನಡುವೆ. ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಂದಹಾಸದೊಂದಿಗಿನ ಕಲಿಕೆ - ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನಾವು ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನೆಗೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮಹೋರಾಟ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಜಯಗಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಭವಿಷ್ಯದ ಭಯ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದಾಗಿ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆ, ಖ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದ ಶಿಖರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿಸಲು ಅವರು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಿರುವ ರೈಲುಗಾಡಿಯು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಹಳಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಾಣಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸವಾಲನ್ನು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು
ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಮತ್ತು
ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಗಳ ಬೋಧನೆ

- ಪ್ರೊ. ಓಂಕಾರ್ ಎನ್. ಕೌಲ್

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ:

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಜ್ಯವಾಗಿದ್ದು, ಇಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆ, ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಲಡಾಖ್ ಎಂಬ ಮೂರು ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶಗಳಿವೆ. ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿಯು ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಲಡಾಖ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಲಡಾಖಿಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದಲೂ ಅದರ 8ನೇ ಅನುಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 2033ರಲ್ಲಿ ಈ ಅನುಸೂಚಿಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಲಡಾಖಿಯು ಅನುಸೂಚಿಯಿಂದ ಹೊರಗೇ ಉಳಿದಿರುವ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳೆಂದರೆ ಬಾಲ್ತಿ, ಭರ್ಮ ವಹಿ, ಬ್ರೂಕ್ ಸ್ಕತ್, ಗೊಜ್ರಿ, ಕಿಷ್ಟವಾರಿ, ಕೊಹಿಸ್ತೊ, ಪೊಗುಲಿ, ಪಂಚಿ, ಸಿರ್ಚಾಯಿ, ಶಿನಾ ಇತ್ಯಾದಿ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿ

ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಪ್ರತಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೇ?

ಉ: ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ 2002 ರಿಂದ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

2. ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ?

ಉ: ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಟೆಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ.

3. ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವವನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

4. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯಿಂದ?

ಉ: ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

5. ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ?

ಉ: ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 9 ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ) ಬೋಧಿಸುವುದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿದೆ.

6. ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉರ್ದುವನ್ನು ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

7.ಯಾವ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ? ತನ್ನ ಭಾಷಾನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಅಥವಾ ಐಚ್ಛಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ, ಅಷ್ಟೇ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಯಾವುದೇ ತೊಡಕುಗಳೂ ಎದುರಾಗಿಲ್ಲ.

8.ಇತರ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿದ್ದರೆ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸತತವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯ ಲೇಖಕರು ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ನಡೆಸಿದ ಸಮಾಜ ಭಾಷಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು (1983ರ ಕೌಲ್ ಮತ್ತು ಪಿಟೀರ ಸಮೀಕ್ಷೆ, ಹಾಗೂ 2001ರ ಕೌಲ್ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು) ಕೂಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂದೂ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ.

9.ಚಾರಿತ್ರಿಕ ವಿಮರ್ಶೆ:

ಕಾಶ್ಮೀರಿ: ಸ್ಥಳೀಯರು ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕರ್ತು ಅಥವಾ ಕರ್ತ ಜಬಾನ್ ಎಂದು

ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಭಾರತದ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಭಾರತದ ಇತರಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀನಗರ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀನಗರ ಮತ್ತು ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಷ್ಟ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 2001 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 53,62,349. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದಲೂ ಅದರ 8 ನೇ ಅನುಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಸಹ-ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. **ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ:** ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬಂದ ನಂತರ, ಶೇಕ್ ಮುಹಮದ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ 1948ರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಪರ್ಷಿಯಾ-ಅರಬಿಕ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಗಾಗಿ ಶಿಷ್ಟಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನೆಡದವು. 1953ರಲ್ಲಿ ಶೇಕ್ ಮುಹಮದ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಅವರನ್ನು ಪದಚ್ಯುತರನ್ನಾಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

ಕಾಶ್ಮೀರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು 1974ರಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ವಿಭಾಗವನ್ನು ತೆರೆಯಿತು. ಅದು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಡಿಪ್ಲೊಮಾವನ್ನು 1976ರಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಎಂ.ಎ. ತರಗತಿಗಳನ್ನು 1979ರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ 1984ರಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು.

1982ರಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳ 9ನೇ ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಯಿತಾದರೂ, ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಶಿಕ್ಷಕರ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕರ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯು ಇಂದಿಗೂ ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಭಾಷಾ ಚಳವಳಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಈ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರಿಯ ಸೃಜನಶೀಲ ಲೇಖಕರು ಮತ್ತು ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬೆಂಬಲಿಸಿದವು. 1998ರಲ್ಲಿ ಡಾ| ಫಾರೂಕ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಅವರು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಗೆ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತು. 2002ರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈಗ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 1ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಬಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇರುವ ಹಾಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ತರಬೇತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಭಾಷಾಪರಿಣತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು.

ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉನ್ನತ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಚಳವಳಿಯು ಮುಂದುವರಿಯಿತು ಮತ್ತು 2002ರಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 8ನೇ ತರಗತಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನೊಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಭಾಷಾ ಪರಿಣತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಯಿತು.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯು ಸತತವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನೇ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿನ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ತನ್ನ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ, ಉರ್ದು, ಹಿಂದಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿ, ಲಡಾಖಿ, ಗೋಜ್ರಿ, ಮತ್ತು ಪಹಾಡಿ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊರತರುತ್ತಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿ, ಗೋಜ್ರಿ ಮತ್ತು ಪಹಾಡಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಂತದವರೆಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿದೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ: ಪಟಿಯಾಲದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ 1971ರಿಂದಲೂ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳ ಹಲವಾರು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಹೊರತಂದಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಡೋಗ್ರಿ:

ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಪ್ರತೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೇ?

ಉ: ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ 2002 ರಿಂದ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಆ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ 6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷೆಯೊಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

2. ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ?

ಉ: ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಟೆಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಭಾಷಾ ಪರಿಣತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕಮಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ, ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, 6 ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ವರದಿಗಳು ಇವೆ.

3. ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

4. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯಿಂದ?

ಉ: ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಅದನ್ನು ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 6 ರಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

5.ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ?

ಉ: 1983 ರಿಂದ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 9 ಮತ್ತು 10 ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

6.ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಇದನ್ನು ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

7.ಯಾವ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ? ತನ್ನ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ, ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಯಾವುದೇ ತೊಡಕುಗಳೂ ಎದುರಾಗಿಲ್ಲ.

8.ಇತರ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿದ್ದರೆ

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸತತವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಭಾಷೆಯ ಲೇಖಕರು

ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

10. ಚಾರಿತ್ರಿಕ ವಿಮರ್ಶೆ:

ಡೋಗ್ರಿ: ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 2001ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ 22,82,589 ಜನರು ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾಗಿರುವವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಭಾರತದ ಇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದು, ಅವರೂ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ 8ನೇ ಅನುಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 2003ರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 1969ರಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿತು.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿ, ಗೋಜ್ರಿ, ಹಿಂದಿ, ಲಡಾಖಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಪಹಾಡಿ ಮತ್ತು ಉರ್ದು. 145 ಮತ್ತು 146ನೇ ವಿಧಿಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಉರ್ದುವನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾನ್ಯಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತದ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೂ ಬಳಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳ ಅಕಾಡೆಮಿಯೂ ಡೋಗ್ರಿಯು ಸೇರಿದಂತೆ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದೆ.

ಮಹಾರಾಜ ರಣಬೀರ್ ಸಿಂಗ್ ಅವರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ (1856-1885) ರಘುನಾಥ್ ಜಿ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅವರ ನಿಧನದ ನಂತರ ಇದು ಮುಂದುವರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇದಾದ 60 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ 1948ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕಲೆವು ಮೂಲ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದವು. 1953 ರಿಂದ ಡೋಗ್ರಿಯ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ 'ಒಸಿ & ಎಮ್‌ಐಎಲ್' ಹೆಸರಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲು ಈ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಣತಿಗಾಗಿ ತಿಲಕ್, ಉನ್ನತ ಪರಿಣತಿಗಾಗಿ ಪ್ರವೀಣ್ ಮತ್ತು ಆನರ್ಸ್‌ಗಾಗಿ ಶಿರೋಮಣಿ ಎಂಬ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ 1964, 1967 ಮತ್ತು 1969ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 9 ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಶಾಲಾಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ 1983ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಸುಮಾರು 19 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, 2002ರಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು. ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆದೇಶಗಳು ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು 6 ರಿಂದ 8 ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 1987 ರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಪದವಿಪೂರ್ವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 1983 ರಿಂದಲೂ ಜಮ್ಮು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎ. ಹಂತದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಂ.ಫಿಲ್. ಹಾಗೂ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಡೋಗ್ರಿ: ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು 2005ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ 8ನೇ ಅಧಿಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ ನಂತರ, ಪಟಿಯಾಲದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿರದವರಿಗೆ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಹೊರತಂದಿದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು 2008ರಲ್ಲಿ 'ಡೋಗ್ರಿ ಸ್ಟೈಲ್ ಮ್ಯಾನ್ಯುಯಲ್' ಒಂದನ್ನು (ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಶೈಲಿ ಎಂಬ ಹೊತ್ತಗೆಯನ್ನು) ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿತು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಇಲಾಖೆಯು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷಾ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತಂತ್ರಾಂಶಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಡೋಗ್ರಿ-ಇಂಗ್ಲಿಷ್-ಡೋಗ್ರಿ ನಿಘಂಟನ್ನೂ ಹೊರತಂದಿದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು 2009ರ ಫೆಬ್ರುವರಿಯ 21 ರಂದು ನವದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಪ್ರೊ. ಓಂಕಾರ್ ಎನ್ ಕೌಲ್
onkoul@yahoo.com

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ಹಾಗೂ ಆಶಯಗಳು

—ಡಾ ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ

ಆನರಯಾಲ್ವಿಕೆ ಬಂದು ಆರು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರೂ, ಜನರ ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಮೂಲ ಸವಲತ್ತು ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಪರಿಕರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು ಎಂಬುದನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಕೇವಲ ಸಮುದಾಯದ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಗುರುತಲ್ಲ ಬದಲಾಗಿ ಜೀವ ಚೈತನ್ಯ ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದ ದೂರದ ಭವಿಷ್ಯತ್ತದ ನಡುವಿನ ಕೊಂಡಿಯೇ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಣೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅದು ಬಾಧ್ಯತೆಯೂ ಹೌದು. ಆದರೆ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಜನರ ಏಳೆಯ ಬದಲಾಗಿ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸವಾಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ರೂಪಿಸುವವರಿಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ದೂರ ನೋಟಗಳು ಹಾಗೂ ಕನಸುಗಳು, ಅದನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ದೂರ ನೋಟಗಳು ಹಾಗೂ ಕನಸುಗಳು, ಅದನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಇಲ್ಲವಾದವು. ಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಮುದಾಯಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗದೆ, ಅವನೇ ದೊಡ್ಡವನಾದರೆ, ಏನೆಲ್ಲ ಅಪಾಯಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೋ? ಅಂತಹ ಅಪಾಯಗಳು ಇಲ್ಲಿಯೂ ತಲೆಯೆತ್ತಿವೆ. ಸರಿ ಸುಮಾರು ಇಂತಹ ನಷ್ಟಗಳೇ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಜನಸಮೂಹಗಳಿಗೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ.

ಸಮೂಹಗಳ ಒಡಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ತುಂಬುವ ಬದಲಾಗಿ ಅಂತಹ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಉಪಾಯಗಳನ್ನೇ, ಸರಕಾರಗಳು ನೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, ಸಮಾಜದ ಬಗೆಗಿನ ಯೋಜನೆ ಇಲ್ಲವೇ ನೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ಕೂಪರ್ ಎಂಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಷಾ ಪ್ರವೀಣನು ಹೇಳುವಂತೆ, ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ಇಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋತಿದೆ. ಈ ಸೋಲಿನ ಕಾರಣ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ತೊಡಕುಗಳು ಎದುರಾಗಿವೆ, ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಸವಾಲುಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯಗಳು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲಿ? ಯಾವಾಗ? ಎಂಬೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳ ಕುರಿತು ಮಹತ್ವದ ಸಂಶೋಧನೆಯಾಗಲಿ. ಇಲ್ಲವೇ ಆ ಕುರಿತು ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ತೀವ್ರವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳು ಇದುವರೆಗೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಯಾವ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಈ ಮಾತಿನ ತಿರುಳು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ ಇರುವ ತತ್ವವೆಂದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ, ಆದರೆ ಈ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತು ಅರುವತ್ತಕ್ಕೂ (60, ಈ ಎಲ್ಲ ಆಯೋಗ, ಸಮಿತಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿದಂತವು) ಹೆಚ್ಚಿನ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಆಯೋಗ, ಸಮಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಬಂದು ಹೋಗಿವೆ. ಈ ಆಯೋಗಗಳು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸುಗಳು, ಸರಕಾರದ ನುಡಿ ನೀತಿಯ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಶಿಫಾರಸುಗಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಸಮೂಹಗಳ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಅಸ್ತಗಲಾಗಿ ಇವು ದುಡಿಯುತ್ತವೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ, ಸಮಿತಿ, ಹಾಗೂ ಆಯೋಗಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಒಂದೊಂದು ಸಂಗತಿಯೂ, ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮೈದಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊರತಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗೆಗೆ ನಮಗೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾಧ್ಯಮದ ಹೆಚ್ಚಳವಿರುವುದು ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಯೋ? ಇಲ್ಲವೇ ಕೇವಲ ನುಡಿಯ ಅಂತಸ್ತು, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯೋ? ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ನುಡಿಯರಿಮೆಗೆ ಸೇರಿದ ವಿದ್ಯಮಾನ

ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಗು ಹೋಗುಗಳೊಂದಿಗೆ ನೇರ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಸಮೂಹಗಳ ಬದುಕನ್ನು 'ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ನೆಲೆಯ ನೀತಿಗಳು' ಹಾಗೂ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ನೆಲೆಯ ನೀತಿಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳನ್ನು, ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯ ನಿಲುವು ಸಮೂಹಗಳ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಇಲ್ಲವೇ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ನಿಲುವು ಪ್ರಭುತ್ವದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ಸಮೂಹಗಳು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳು ಎಂದರೆ, ಸರಕಾರದ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಮುದಾಯಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಸರಕಾರವು ಕೊಡುವ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವು ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ, ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರದೆ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದಿಟ, ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕ, ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕ ಭರವಸೆಗಳು ಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ, ಆಡಳಿತ, ನ್ಯಾಯಾಲಯ, ಹಾಗೂ ಇತರೆ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ಭಾಷೆ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಾಗಿ ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮೆಕಾಲೆ 1835ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಿನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯವಾದ ಯಾವುದೇ ನೀಲನಕ್ಷೆಯನ್ನು ಭಾರತದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಮಿತಿ, ಆಯೋಗಗಳು ಇದುವರೆಗೂ ರೂಪಿಸಲಿಲ್ಲ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಆಶಯಗಳ ಕಣ್ಣೋಟದಲ್ಲಿ ಕೊಠಾರಿ ಆಯೋಗವು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮೆಕಾಲೆ ಹಾಕಿದ ಅಡಿಗಲ್ಲನ್ನು ಈ ಯಾವ ಆಯೋಗ ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಿತಿಗಳು ಬದಲಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳು ಯಾವುದೇ ತಿಳಿವನ್ನುಪ್ರಕಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹವಾಗಿವೆ' (ಇಂಡಿಯನ್ ಲಾಂಗ್ವೇಜಸ್ ವರ್ ನಾಟ್ ಫಿಟ್ ಟು ಕನ್ ವೇ ದ ಐಡಿಯಾಸ್) ಎಂಬ ಮೆಕಾಲೆಯ ಅತಿರೇಕದ ನಿಲುವನ್ನೇ ಈ ಎಲ್ಲ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿವೆ, ಸರಕಾರದ ಇಡೀ ಹಣವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ವಸಾಹತು ಸರಕಾರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೆ

ಪೂರಕವಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹಾರ್ಡಿಂಜೆ (1844) ಘೋಷಿಸಿದನು. ಕೇವಲ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಚಿಂತನೆ ಇದಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಸಮೂಹಗಳಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅನಿಸಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೇಶಿಭಾಷೆಗಳನ್ನು (ಬ್ರಿಟಿಷರ ಪ್ರಕಾರ ವರ್ನಾಕುಲರ್ಸ್) ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಮೂರು ಪ್ರಕಾರಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು.

1. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ: ಮೇಲ್ವರ್ಗ, ನಗರ, ಪಟ್ಟಣದವರಿಗಾಗಿ 1835 ರಿಂದ ಶುರು ಮಾಡಿದರು.

2. ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾಧ್ಯಮ (ಟು-ಟೈಪ್)- ಚಿಕ್ಕಪುಟ್ಟ ಪಟ್ಟಣದವರಿಗೆ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ (ವರ್ನಾಕುಲರ್ಸ್) ಹಾಗೂ ಮುಂದುವರಿದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಶುರು ಮಾಡಿದರು.

3. ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು: ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶಿ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ದೇಶಿ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೀಳೆಂದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೇಲೆಂದು ನಂಬಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಭಾರತದ ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮಾದರಿಗೆ ಹೊರತಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜನರ ಆಜ್ಞೆಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೂ ಊಹಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಸರಿ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ತನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯದ ಹೊರತು, ದೇಶಿಭಾಷೆ ಏಳಿಗೆಯ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆವಾಂತರಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯೇ ಕಾರಣವೆಂಬುದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಹೊಸ ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ದುಸ್ತರವೇ ಸರಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಸ್ವರೂಪ, ಗುರಿ, ತಾತ್ಪ್ರಕತೆಗೆ ನೆಲೆಯಾಗಬೇಕಿರುವುದು; ಸಮೂಹಗಳ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವ ವಿವೇಕದ ವಿನ್ಯಾಸಗಳೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಡಿಯಾಳನ್ನಾಗಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರ ತಾತ್ಪ್ರಿಕ ಚೌಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲ.

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನಗಳು ಇರಲಾರವು. ಆದರೆ ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯ, ಭರವಸೆ, ಸವಲತ್ತುಗಳು ಜನರ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವೆಂಬ ನಿಲುವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ನೆಲೆಪಡೆಯಲಾರವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ ಮೂಲಚೂಲವೇ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಭಾರತ ಸಜ್ಜುಗೊಳ್ಳಬೇಕಿರುವುದು ಹೇಗೆ? ಏನೆಲ್ಲ ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಯಾವೆಲ್ಲ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಎಂಬೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯ ಹಾಗೂ ತಾತ್ವಿಕ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಈ ಎಲ್ಲ ನೀಲ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಾಡು ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊರಗಿಟ್ಟು ಯಾವ ಬಗೆಯ ನಾಡನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ? ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಆಯಾ ನಾಡಿನ ಜನರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಬದುಕಿನ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಒದಗಿರಬಹುದು. ಆವಾಗ ಆ ನಾಡಿನ ಜನರು ಏಳಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮದೇ ಅಧಿಕಾರ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳದ ನುಡಿಯೊಂದರಿಂದ, ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ (ಇನ್ವಿಟ್) ಹೊಳವು, ತಿಳಿವು ಹಾಗೂ ಲೋಕನೋಟಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲಾರವು. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂದರೆ, ಅಲ್ಪಮೇಟಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಿನ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಪರಿಚಯಿಸುವ ಹಾಗೂ ಆ ಮೂಲಕ ಬದುಕಿನ ದಾರಿ-ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗುವುದು. ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನಾ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದೆಂದೆ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಬ್ರಿಟಿಶರು ರೂಪಿಸಿದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಾರಂಭಮುಗಳನ್ನೇ ಮಾದರಿ ಎಂದು ತಪ್ಪು ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಚೌಕಟ್ಟುಗಳೆಯೇ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಎಂಬ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ನಗರ, ಪಟ್ಟಣ ಹಾಗೂ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಇಂಗ್ಲಿಷ್-ದೇಶಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ

ದೇಶಿಭಾಷೆ ಎಂದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮಾದರಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ನಿಲುವುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ರೂಪಿಸಿದ ಈ ಮಾದರಿ ಇವತ್ತು ಭಾರತದ ಮಾದರಿಯಾಗಿದೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಶಿಕ್ಷಣ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಅದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾದರಿಯು ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಸ್ಯಾಂಕ್ಟಿಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೂ, ಐದು ದಶಕಗಳಿಂದ ಹಾಗೇ ಇದು ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು ತೊಡಕುಗಳಿವೆ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇದು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ವಿನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಕಾರಣವಾಗಿಯೇ ಎಷ್ಟೊಂದು ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳು ಮೂಲೆಗುಂಪಾಗಿವೆ. ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳ ತಾತ್ವಿಕತೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅವಕಾಶಗಳ ಸಮಾನತೆಯ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡೇನೂ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗುರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ದಿಟ್ಟತನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಸೂತ್ರವು ಬೆಳೆದು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಲಶಾಲಿ, ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವೇ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಒಳ ಉದ್ದೇಶವು ಆಗಿರಬಹುದು. ಕೇವಲ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರ, ಅನನ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಗೌರವಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಡೆ'(ಹಂಪ್)ಯಾಗಿದೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಲಯದಲ್ಲಿ. ಇಂತಹ ತಡೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲಾಗಿರುವುದು ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೂ ಕೂಡ.

ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಸೂತ್ರ ಒಂದು ಪರ್ಯಾಯ ದಾರಿಯಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ, ದೇಶಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಹೊಂದಿದೆ. ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಕರಗಳು ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಜನರ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಸಂಗತಿ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೂ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಈ ಆರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡಿದರೆ, ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಇಂಫ್ಯಾಕ್ಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರ್ ಏನು ಅನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ಹೊಳೆಯದೇ

ಇರಲಾರದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ನುಡಿಗೇ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದೊಂದು ನಿಲುವು ಕೂಡ ಸಮಸ್ಯಾತ್ಮಕವಾಗಿರುವುದು, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲ(ಪರೆನಿಆಲ್)ಕ್ಕೂ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಹೊರತು ಅದೊಂದು ಪರಿಹಾರವಲ್ಲ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ಸಮಾಜಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ನೀಡಿದೆ.

ಪ್ರಭುತ್ವ ಯಾವಾಗಲೂ ಏಕಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ತುಡಿತದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ರೂಪಿಸುವ ನೀತಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯಗೊಳಿಸುವುದಲ್ಲದೇ ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿ ನಡೆಯುವ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಹೇರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ನೀತಿಗಳು ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳನ್ನೇ ಕಡೆಗಣಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಭಾರತ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರೂ ಮನಮಾತುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳು ಇವತ್ತಿಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಅಸಮಾನತೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯಂತಹ ಭಾಷೆಗಳೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಭಾಷೆಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ವೈದಿಕಶಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವಸಾಹತುಶಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಾಡುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳರಿಮೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಇದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಕನ್ನಡವೂ ಇಂತಹ ಕೀಳರಿಮೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯೆಂಬ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ, ಅದು ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಜಾಗವನ್ನೇ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದರ ಸೂಚನೆಯೂ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಕೆಲವು ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದ ಜಾಗವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರ ಅವುಗಳಿಗೆ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಪಟ್ಟವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ಮೂಲೆಗುಂಪಾಗಿವೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಶ್ರೇಣೀಕರಣ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳು ನಿರಂತರ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದೇ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿ. ಹಾಗಾದರೆ

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ತಾತ್ವಿಕ ಚೌಕಟ್ಟು ಎಂತಹದು? ಸಮುದಾಯಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅನನ್ಯತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳು ಹೇಗೆ ಹುದುಗಿರುತ್ತವೆ? ಇಂತಹ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೇ? ಎಂಬ ಗುಮಾನಿ ಬರದೇ ಇರಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಈಗಾಗಲೇ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಬಹುಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ಎದುರಿಸುವ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇನೆಂದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ನೀತಿ(ಲಾಂಗ್ವೇಜ್ ಪಾಲಿಸಿ)ಗಳ ನಡುವಣ ಅಸಮಾನ ಧೋರಣೆಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳೇನೆಂದರೆ, ಸಮಾಜ-ಆರ್ಥಿಕತೆ-ಭಾಷೆ ಇವುಗಳ ನಡುವಣ ನೆಂಟಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ತಂತ್ರವಾಗಬಾರದು. ಅದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಆಗಬೇಕು. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಹಕ್ಕಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೂ ನಿಭಾಯಿಸುವ ನಿಲುವುಗಳು ಕೂಡ ಈ ಮೇಲಿನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಕೆಳಕಂಡ ವಾದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯ ನಡುವಣ ನೆಂಟಸ್ತಿಕೆ ಕುರಿತು ಮತ್ತಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ.

1.ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ಇನ್ಸ್ಟ್ರುಮೆಂಟಲ್ ವ್ಯಾಲ್ಯೂ'ವಿನ ನೆಲೆ ಇದ್ದರೇ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನೆಲೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ನೆಲೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ವಲನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ.

2.ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಆರ್ಥಿಕ-ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ವಲನೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

3.ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಲನಶೀಲತೆ'ಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ದಿಟ, ಆದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮೇಲ್ವಲನೆ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದಿಟ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ(ಗೇಡೋಐಜೇಶನ್)ಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

4.ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ದಿಟ್ಟವಾಗಿಯೂ ಸಂವೇದನಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಗಳಿಂದ ವೈಚಾರಿಕತೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು

ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

5.ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಧಾರವಾದರೂ ಅದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ (ಸೋಶಿಯಲ್ ಕನ್ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್) ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಗಳ ನಡುವಣ ಆಯ್ಕೆಗಳು ವೈರುಧ್ಯದ ನೆಲೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರ ವಿಮುಖವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ವಾದಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದೇ ಒಂದು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಿತಿ. ನಮಗೆ ಇಂತಹ ನಿಲುವುಗಳ ಕುರಿತು ಇರುವ ಆಸಕ್ತಿ ಏನಾದರೂ ಇರಲಿ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರ ಇಲ್ಲ ರಾಜ್ಯದ ಜನರ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ ದಿಟ. ಇದು ಕೆಲವೇ ಜನ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು/ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯ ಹೇರಿಕೆ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಇರಾದೆಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಚ್ಚಳಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಗಮನದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ / ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನ ಹಾಗೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಪಟ್ಟಭದ್ರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಇಂತಹ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಮಹತ್ವ ಜನಪರವಾದದ್ದೆಂದು ಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ಭಾಷೆಗೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಕೆಯ ಅವಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದುವೇ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲವಾಗಿ ರೂಪಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದು ಶಿಕ್ಷಣವಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಉದ್ಯೋಗವಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಅಂತಹ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ತನ್ನದೇ ಒಂದು ಜಾಗವಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆದ ಪ್ರತಿ ಭಾಷೆಯು ತನ್ನದೇ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಲಾಭ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಮುದಾಯ ಅಥವಾ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಹಾಗೂ ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷಿಕರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಲಾಭಗಳು ಸಿಗಲಾರವು. ಇಂತಹ ಅವಕಾಶ ಮತ್ತು ಲಾಭಗಳು ತಕ್ಕಣವೇ ಸಿಗುವುದು

ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷಿಕರಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ಕಾರಣ ಅವರಾಡುವ ಭಾಷೆಗೆ ಅಂತಹದೊಂದು ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಭಾಷಿಕರು ಶಿಕ್ಷಣ, ರಾಜಕೀಯ, ಆಡಳಿತ, ಉದ್ಯೋಗ ಮುಂತಾದ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಲ್ಲದೇ ಅಂತಹ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಲಾಭಗಳು ಸಿಗುವುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ವಿವಿಧ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಅವರ ಮನೆಮಾತುಗಳ ಬಳಕೆಯು ಕುಟುಂಬ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ವಲಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಭಾಷೆಗಳೆಂದಿಗೆ, ಸಮೀಕರಣಗೊಳ್ಳುವಂತೆ (ಅಸಿಮ್ ಲೇಶನ್) ಒತ್ತಾಯಗಳು ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. 'ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ' ಎಂಬ ಭಾಷೆ ನೀತಿಯು ಇಂತಹ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಮಾಜಿಕನಿಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಪಲನೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವ ತುಡಿತ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ಅಗತ್ಯವೂ ಕೂಡ. ಕನ್ನಡದ ಏಳೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವವರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ಪರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವವರು, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಜನವಿರೋಧಿ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿತರೇ ಮಾತ್ರ ರಾಜಕೀಯ-ಆರ್ಥಿಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಎನ್ನುವ ತಂತ್ರ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂಬ ವಾದಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು, ಇದೇ (ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ) ತಂತ್ರವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಅಥವಾ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸದೇ ಇರುವುದು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರನ್ನು ಎರಡನೇ ದರ್ಜೆಯ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಬಾರದು ಎಂಬ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ತತ್ವವು ಬಹುಭಾಷಿಕ/ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ. ತಮ್ಮಿಚ್ಛೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು ಹೇರಿಕೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಕಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಕನ್ನಡದವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಸಿ ಬಳಿಯುವ, ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ವಿರೋಧಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಜನ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸಮಾನತೆಯ ನಡುವಿನ ತಾತ್ವಿಕ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿ

ನೋಡಿದರೆ, ಭಾಷಿಕ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಮತ್ತು ಹೇರಿಕೆಯು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಪಾಯಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುತ್ತವೆ. ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೂ ನೈತಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕವಾದ ಮಹತ್ವವಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ತಿಳಿಸುವ ಜರೂರಿತೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಇರಾದೆಯಿಂದ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಯಾವುದೇ ಲಾಭ-ನಷ್ಟದ ಲೆಕ್ಕಚಾರವನ್ನು ಗಮನಿಸದೇ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ನಿಲುವುಗಳು ಕೂಡ (ಪ್ರಬಲ ಭಾಷಿಕ) ಸಮುದಾಯ ವಿರೋಧಿ ಧೋರಣೆಗಳಂತೆಯೇ ಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ತಮ್ಮ ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಭಾವವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಾರದು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇದು ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ಏಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಮಲನೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಾದಗಳು ಬಲವಾಗಿಯೇ ಮಂಡಿತವಾಗಿವೆ. ಯಾರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಆರ್ಥಿಕ-ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ವಾದಗಳಿಗೇನೂ ಕಮ್ಮಿಯಿಲ್ಲ. ಮನಃಪೂರಕವಾಗಿಯೇ (ಗುಲಾಮಗಿರಿ) ಇಂತಹ ಒಂದು ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಈ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಪ್ಪಿ ಸ್ಟೇವ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರೇ ಹೊಣೆಗಾರರು, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ದೂಷಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಾದ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಏನೂ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡದೆ ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರಾಕರಣೆಯ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಈ ವಾದವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ, ಇದೊಂದು ಅಪ್ಪಟ ಜನಪ್ರಿಯ ಹಾಗೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮಂಡಿತವಾಗಿರುವ ಚಿಂತನೆ. ಇದನ್ನು ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಕಾರ್ಯ ಕಾರಣ ಸಂಬಂಧದ ನೆಲೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನುವುದು ರಾಜಕೀಯೇತರ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಕಸುವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು

ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಮುದಾಯಗಳ ಮೇಲ್ವಲನೆಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗುವ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ವೈಚಾರಿಕ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಚರಿತ್ರೆಯದ್ದಕ್ಕೂ ಶಿಕ್ಷಣವು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವರ್ಗದ/ಧರ್ಮದ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದಿಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ, ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಅವರದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿಸುವ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಒಂದು ಮೌಲ್ಯವಾಗಿ ಗೌರವಿಸುವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಧೋರಣೆಗೆ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆಗಳ ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಅಪಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇರದೇ ಇರುವುದು. ತಮ್ಮ ಭಾಷಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಖಾಯಂಗೊಳಿಸುವ ಹಂಬಲವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಕಾರಣ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಎದುರಿಸಬಹುದಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆ ಸಾಮಾಜಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೂ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒತ್ತಾಯಗಳು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಹಾಗೂ ಕೋಮುವಾದದ ಮಂಡನೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಈ ಒತ್ತಾಯಗಳು ಶಾಪಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೂ ಇವು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತಮ್ಮ ಮನೆಮಾತುಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಧೋರಣೆ ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಎಷ್ಟೋ ದಲಿತ-ಹಿಂದುಳಿದ-ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿವೆ' ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದ ಬಂಬಲವಿದ್ದಾಗಲೂ ಇಂತಹವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಾಂಟೀಜನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಭಾಷೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಭಾಷೆ ಒಂದು ಅಸ್ವವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ 'ಭಾಷಿಕ ಅಸಹನೆ' ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಯಜಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಹಠಮಾರಿತನ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷಿಕ ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಆಯ್ಕೆಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಹಕ್ಕು ಹಾಗೂ ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹರಣ

ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ನಿಚ್ಚಳವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನೆಮಾತಿನಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ, ಅನುಭವ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಎರಡನೇ ಭಾಷೆಗೇನಾದರೂ ರೂಪಾಂತರಗೊಂಡರೆ, ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು 'ಎಲೈಟ್ ಬೈಲಿಂಗ್ಲಿಸಮ್'ನಿಂದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇನ್ನೂ ಇಮ್ಮಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಭಾಷಿಕ ನಿಲುವುಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಅಪಾಯಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಕನ್ನಡ-ಹಿಂದಿ ಇವುಗಳನ್ನೇ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ವಿಪರ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಈ ಬಗೆಯ ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಮತಾರ್ಹವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ/ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆಯ ನಿರಾಕರಣೆಗೂ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಕನ್ನಡ ಅಲಕ್ಷಿತ ಭಾಷೆಗಳು, ಕನ್ನಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು, ಕನ್ನಡ-ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷೆಗಳು, ಇವುಗಳನ್ನೇ ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ/ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಬಗೆಯ ಭಾಷಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶವು ಅನುಭವದ ಹರವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ತೊಡಕನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಾರದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತೆ ಎನ್ನುವ ವಾದಗಳಿವೆ. ರಾಜಕೀಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬುದೇ ಈ ವಾದಗಳ ಒಳ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯೂ ತನ್ನದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿವೇಕವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವಾದಿಸುವವರೇ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೇತರ ಕಾರಣಗಳೇ ಹೇಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತ ತೊಡಕುಗಳು ಸಮೂಹದೊಳಗೆಯೇ ಹೇಗೆ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿವರಣೆಯಿದು. ಈ ನಿಲುವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

ಸಂವಿಧಾನದ 350 (ಎ) ಕಲಮಿನ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಹಕ್ಕು ಭಾಷಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು

ಇನ್ನೂ ಕಾಣಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಭಾಷಿಕ ತಡೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ, ಸಮಾನತೆ ತರುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಈ ಕಲುಮು ಆಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆರು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರೂ, ಇದು ಬದುಕಿನ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ನೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು. ಅವುಗಳು ಹೇಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಹಾಗೂ ಸಮೂಹಗಳ ಮೇಲೆ ಏನೆಲ್ಲ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತವೆ ಅನ್ನುವುದೇ ಕಾನೂನಿನ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿಲುವುಗಳ ಜನರ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ, ಆ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಇಲ್ಲವೇ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಕೈತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೂ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವನ್ನು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಮೂರು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಾಚೀನ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತು ಪೂರ್ವ, ವಸಾಹತು ಹಾಗೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಭಾರತವೆಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಯಾವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳು ಬೇರೆ (ಸಂಸ್ಕೃತ, ಪರ್ಶಿಯನ್ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್) ಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೆಣೆಸಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿವೆ. ಇಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಕಲ್ಪನೆ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದದ್ದು. ಆದರೆ ಅದು ಯಾವ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ ಎಂಬುದು ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನುಡಿ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ನುಡಿ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಸಮಾಲೋಕರಣಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಯಕ್ಷಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಡಾ|| ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ

ಪಂಜಾಬ್/ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ
ಪರಿಣಾಮ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು
ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ (ಒಂದು
ಸಾಮಾನ್ಯವಲೋಕನ)

-ಪ್ರೊ. ಜೋಗಾ ಸಿಂಗ್

ಪಂಜಾಬ್ ನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ, ಸುಮಾರು 70ರ ದಶಕದವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. 80 ದಶಕದ ಆರಂಭದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಈ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದೊಳಕ್ಕೂ ನುಸುಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಡಿತು. ಇಂದು, ಎಲ್ಲಡೆ, ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿ ಭೋರ್ಗರೆದು ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ (ಅಂದರೆ ಸರ್ಕಾರಿ) ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುರಿದುಬಿದ್ದಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬೇರುಗಳು ಹಬ್ಬಲು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

1. ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಇಂದು ಪ್ರಮಾದವಶದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೇಯೇ ನಿಂತಿವೆ.
2. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಜ್ಞಾನ.
3. ಕೆಲವೊಂದು ವಿನಾಶಕಾರಿ ಭ್ರಮೆಗಳು - ಉದಾ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನೀಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ; ಎಲ್ಲಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ; ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಜ್ಞಾನದ ವಾಹಕಗಳಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ನಿರಸನಗೊಳಿಸುವಂತಹ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಮತ್ತು ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಅಗಾಧವಾದ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲಾಗಿರುವುಗಳನ್ನು ಸಂಶಯಾತೀತವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿ ತೋರಿಸುವ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

1. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯ.
2. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಯಾವ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.
3. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜ್ಞಾನದ ವಾಹಕಗಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ.

4. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ. ಈ ಸತ್ಯವು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿದರೂ ವಾಸ್ತವವಾಗಿದೆ.

ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಪ್ರಪಂಚದೆಲ್ಲೆಡೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೇಗೆ ಜಾರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವ ನಮ್ಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ನಾವು ಇನ್ನಿತರ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಚೈನೀಸ್, ಸ್ಪಾನಿಷ್ ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಗಾಲನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯ ಹಾಗೂ ವಾಣಿಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಪ್ರೊ. ಜೋಗಾ ಸಿಂಗ್,

ಪ್ರೊಫೆಸ್ಸರ್ ಮತ್ತು ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು

ಪಂಜಾಬಿ ನಿಘಂಟುಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗದ ಮಾಜಿ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು,

ಪಂಜಾಬಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಪಟಿಯಾಲ,

ಮೊಬೈಲ್ +91 9915709582

jogasinghvirk@yahoo.co.in

ಆಕರಗಳು:

1. <http://www.languageinindia.com/jan2009/gujralreport.html>
2. <http://www.holisticthought/nalanda-university/>
3. <http://www.osmania.ac.in/aboutUsorigin-history.html>
4. http://www.data.gov.in/catalog/gros-enrolment-ratio-ger0#web_catalog_tabs_block_10
5. http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_literacy_rate
6. http://en.wikipedia.org/wiki/medium_of_instruction
7. <http://www.unavarra.es/te121/eng/luxembourg.html>
8. [http://en.wikipedia.org/wiki/list_of_countries_by_GDP_\(no\)](http://en.wikipedia.org/wiki/list_of_countries_by_GDP_(no))
9. http://www.youtube.com/watch?v=IFWxMstZ_MI
10. <http://www.slideshare.net/ratansarkar750/swami-vivekananda-and-education>
11. <http://www.newindianexpress.com/cities/bengaluru/article59024.ece>
12. <http://www.kuvempubhashabharathi.org/>
13. <https://kannadamaadhyama.wordpress.com/>

White Dot Publishers

D-300, Abul Fazl Enclave,
Lamia Nagar, Okhla, New Delhi-25
Email: wdp@sio-india.org
www.wdp.co.in